

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΟΣ. 11^{ος} Αρ. 552

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

1934

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ", ΑΓΓΛΟΥ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Ο ΒΥΡΩΝ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Από την Ιταλία στην Ελλάδα. Πώς περιγράφει το περιπέτειο ταξίδι ο συνοδός του Τρελών. Ο Βύρων και τα φαντάσματα. Η τραγική ιστορία ενός πλοίαρχου. Κελύπημα και σκοπευτή. Ο ποιητής και τα κατόπιστα. Σκύλλα και στη Χάρυβδη. «Τώρα είμαι ευτυχής!» Ο καπετάνιος με το κόκκινο γιλέκο του, κλπ.

Α διηγητοῦς σήμερα μερικά άγνωστα στους πολλούς, ἀλλ' ενδιαφέροντα, ἐπεισόδια τῆς ζωῆς τοῦ Βύρωνος, παρμένα ἀπὸ ἑνα Ἀγγλοῦ βιβλίου, ἀμετάφραστο ἀκόμη στὴ γλῶσσά μας.

Ὅταν ἐξερχόμην ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, ὁ μέγας Βρετανὸς ποιητὴς, ὁ διαρκῶς πλανώμενος καὶ ἀνησιχὺς, βρέθηκε στὴν Πίζα τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἔγραψε τὸ ἐπικὸ τοῦ ἔργου «Δὸν Ζούαν». Στὴν ἰδίᾳ πόλιν ζοῦσε τότε καὶ ἄλλος μέγας ποιητὴς, ὁ Σέλλειν, φίλος του. Στὸ σπίτι τοῦ Σέλλειν, λοιπόν, ὁ Βύρων ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Ἀλέξανδρο Μανροζοράδο, ὁ ὁποῖος, ἑτοιμὸς τότε νὰ κατεβῇ στὴν ἀγωνιζομένη πατρίδα του, μιλῶσαε τοὺς δύο ποιητὰς μὲ θερμὸ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν Ἐπανάστασι. Ὁ Βύρων τὸν ἄκουγε συγχωρημένως, ἀλλὰ ἐκμαινετο σὲ διάφορα σχέδια καὶ δὲν ἔφτανε σὲ ἀπόφασιν. Ἐντοῦτοις, παρακολουθοῦσε τὴν ἰταλικὴν κίνησιν τῆς Εὐρώπης, ἔγινε μέλος τῆς Φιλελληνικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου, δίνοντας τὴν ὑπόσχεσιν νὰ κἀν ὅτι τοῦ ἦταν δυνατόν ἐγὼ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἐνδόξου ἔθνους καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ κατεβῇ στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ προσφέρει τὴν ζοὴν του»...

Στὸ μεταξὺ μὲς, βλέποντας τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ ταυνώματα τῶν ἀγωνιστῶν, τὶς μεγάλες δυσκολίες τοῦ Ἀγώνος καὶ τὴν ἀνιδρωσὶν τῆς ἐπίσημης Εὐρώπης, σκέφτηκε νὰ ἐνεργήσῃ πρακτικότερα. Κατέγινε λοιπὸν στὴ συλλογὴ ἐρέων, καθήρισε ὀρειβατικὸ ἀπυροβολικὸ καὶ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία, καὶ γιὰ νὰ ἔχῃ ἀρκετὰ χρήματα ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ἐταχτοποίησε τὰ περιουσιακά του, ἐπούλησε τ' ἄλγυά του, τὴ βιβλιοθήκην του, τὰ ἐπιπλὰ του, τὴ θαλαμῶν του, τὰ πάντα!

Τέλος, στὶς 18 Ἰουλίου 1823, ἀναΐλισσε τὸ βότριο ὁ «Ἡρακλῆς»—τὸ τελευταῖον τῆς ζωῆς του—τὸν συνόδευαν ὁ στενὸς του φίλος Τρελών, ὁ Ἰταλὸς κῆπος Γάμπα—ἀδελφὸς τῆς λατρεντῆς του φίλης Τρεζέας Γκουίτσου—ἕνας γιαντὸς καὶ ἀκτὸν ὑψηλότες.

Ὁ Τρελών, μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Βύρωνος, ἐδημοσίευσεν τὶς «Ἀναμνήσεις» του ἀπὸ τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο ταξίδι, τὸ γεμάτον περιπέτειες. «Ἐνὰ βράδυ—γράφει—βρισκόμαστε ὅλοι συγκεντρωμένοι στὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου καὶ κουβεντιάζοντες γιὰ τὸ ἔνα καὶ τὸ ἄλλο, φτάσαμε καὶ στὰ...φαντάσματα! Ὁ Βύρων, πού ὡς τὴ στιγμὴ ἐκεῖνὴ δὲν λάβαινε μέρος στὴ συνομιλία, ἐνδιαφέρθηκε ἀξάφνα καὶ ἄρχισε νὰ διηγῆται τὰ ἑξῆς:

—Ὁ φίλος μου μοναχὸς Λουδοβίκος μοῦ ἔχει πῆ ὅτι, τὸν καιρὸ πού ζοῦσε στὴ Βεϊμάρη τῆς Γερμανίας, τοῦ συνέβη ἕνα περίεργον γεγονός. Στὸ σπίτι πού καθότανε κάποτε, πρὸ τῆς ἐνυπνίου ἀξάφνα ἕνας ἀνατριχιαστικὸς θόρυβος, σάν νὰ ξεσκίζονταν χαρτίᾳ ἢ σάν νὰ τὰ ζάρονε κανεῖς βιαστικὰ στὰ χέρια του. Ὁ θόρυβος αὐτὸς ἐρχόταν ἀπὸ ἕνα καμαράκι πλαινὸν στὸ δίκον τοῦ δωμάτιο. Πολυὲς φορὲς σηκώθηκε καὶ κύτταξε μέσα, ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτα. Ψυχὴ δὲν βρισκότανε στὸ καμαράκι. Τέλος διηγήθηκε τὸ πρᾶγμα στὸν ὑπηρέτη τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπάντησε:

—Μὰ δὲν ξέρετε, λοιπόν, ὅτι τὸ σπίτι εἶνε στοιχειωμένο; Πρῶτῃτερα ἦσαν ἰδιοκτησίᾳ μιᾶς κυρίας, πού τὴν ἐγκατέλειπε ὁ γυῖός της καὶ πῆγε νὰ γίνῃ θαλασσινός, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔμαθε τί ἀπόγινε τὸ πλοῖο, σὸ ὁποῖο μπαρκαρίστηκε. Ἡ μητέρα του ὅμως ἐπίστευε ἀκόμη ὅτι ὁ ξενιτεμένος γυῖός της ζοῦσε καὶ δὲν γύριζε, καὶ περνοῦσε τὸν καιρὸ τῆς διαβάζοντος ἑξένης ἐφημερίδες, ἀπ' τὶς ὁποῖες εἶνε γεμάτον τὸ καμαράκι. Τώρα, κάθε πρωὶ, τὴν ἰδίᾳ ἀκριβῶς στιγμὴ τοῦ θανάτου τῆς κυρίας, σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ καμαράκι ἀκούγεται τὸ πνεῦμα τῆς νὰ ξε-

σχίζει τὶς ἐφημερίδες...

—Ὁ μοναχὸς Λουδοβίκος, ἐπρόσθεσε ὁ Βύρων, ἀν καὶ τὰ ἄρσαν ἡ ἱστορία τῶν φαντασμάτων, δὲν ἦταν δεισιδαίμων καὶ δὲν ἐπίστευε τίποτε. Καὶ τώρα, Τρελών, εἶνε ἡ σέ σου νὰ μὰς διηγῆθῃς γιὰ φαντάσματα...

—Γιὰ φαντάσματα, ὄχι. Δὲν ξέρω. Θὰ σὰς διηγῶμαι μὴ ἱστορία προσισθημάτων, γιὰτὶ πιστεύετε στὰ προσισθημάτων, εἶπε ὁ Τρελών.

—Βεβαίως, πιστεύω! ἀπάντησε ὁ ποιητὴς.

—Λοιπόν, κάποτε ἡ θαλαμῶν τοῦ γνωστοῦ μέγας λόρδο Κηδ βρισκότανε ἀραγμένη στὸ λιμάνι τοῦ Λέγγου καὶ πλοίαρχός της εἶχε πάει γιὰ δουλειὲς στὴν Πίζα... Ὁ πλοίαρχος ἦταν εὐθύμος καὶ ὁμιλητικὸς, ἔξαφνα ὅμως ἔγινε σιωπὴ καὶ σκυθρωπός. Ὁ Ἰταλὸς σινιὸρ Φιλεΐτις, πού τὸν ἠλοξενούσε, τὸν ρώτησε ἀν ἦταν κακοδιάθετος. «Ὁχι, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος, ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ βρισκόμουν αὐτὴν στιγμὴν στὸ καράβι μου. Ἐχῶ ἕνα προαίσθημα ὅτι πρόκειται νὰ κρημασθῶ!» Μετὰ πολλὰ, ὁ νευρικός καπετάνιος ἐπὶ νὰ πᾶν νὰ κοιμηθῇ, γιὰ ν' ἀναπαύσῃ τὰ κουρασμένα νῆμα του, ἀλλὰ προτοῦ γδύθῃ, ἤρθε ἡ εἰδήσις ὅτι τὸ καράβι τοῦ εἶχε πιάσει φωτιά καὶ καίγονταν! Ἐτρεψε ἀμέσως ἀπὸ τὸ λιμάνι, γιὰ νὰ προλάβῃ τὴ μετάδοσιν τῆς πυρκαϊκᾶς σ' ἄλλα καράβια, πού ἦσαν κοντὰ τὸν ἀγκυροβολημένα, μὲ ὅλες τὰς βίας τῆς προσπαθείας, ἡ φωτιά ἔφτασε στὴν πυριτιδαποθήκην καὶ ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἐπάνω χάθηκαν, καθὼς καὶ μερικὰ τὰ καὶ γύρω πλοῖα».

«Ὁ ποιητὴς—συνεχίζει ὁ Τρελών—ἔτρεψε ἀντιπάθεια γιὰ τὸ θεοὶ ἐπιστημονικὸ. Οἱ ἄρχτες καὶ οἱ πῖνακες τοῦ πλοίου τοῦ ἔκαναν κακὸ. Ποτὲ δὲν τοῦ ἄρσε νὰ παρατηρήσῃ μὲ τὸν σκόπιον. Γιὰ τὴν πυρκαϊκὴν λίγα ἐγνώριζε. Γιὰ τ' ἀρχαιότερα καὶ τὰ νεώτερα οἰκοδομήματα ἦταν ἀδιάφορος, ὅπως ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν γεωγραφίαν, τὴ γλυπτικὴ, τὴ μουσικὴ. Προκειμένου μὲς γιὰ τὰ φυσικὰ φαινόμενα καὶ τὰ στοιχεῖα, ἦταν ὁ πρῶτος πού τὰ διέκρινε καὶ ὁ τελευταῖος πού ἔπαυε ν' ἀσχολεῖται μ' αὐτά. Ὅλη τὴ νύκτα παραμεινόμενος ἔξω ἀπὸ τὸ πλοῖο, μὲ τὸ καπνίζον ἡφαίστειόν του, πού ὁ Βύρων τὸν ἀκολουθοῦσε ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα. Ὅταν, κατὰ τὰ ἐφημερίδα, κατέβηκε στὴν καμπίνα τοῦ πλοίου, εἶπε:

—Ἄν ζῆσιν ἕνα χρόνον ἀκόμη, θὰ ἰδῇτε τὴ σκηνὴ αὐτὴν στὴ πέμπτῃ ὥρῃ τοῦ «Τοῦ Ἀπολλωνίου»...

«Τὸ ταξίδι μας γενικῶς ἐγιναι θαυμασία ὡς τώρα. Μὲ μεσημέρι γυρνῶμαστε καὶ πᾶμε μὲ στὴ θάλασσα, περιπλανώμενοι τὰ σκυλόψακα καὶ τὸν καιρὸν. Ὅταν ἡ μὴν ἄσκησις, σπῆν ἐπὶ ἐγυμνάζετο ὁ ποιητὴς, ἀφοῦ ἐπὶ νῶν στὸ κατὰστρωμα δὲν μπορούσε νὰ βαδίσῃ. Τ' ἀγαπᾶται μὲ μὴς παιγνίδια—τὰ πιστολάκια δὲν ἦσαν δυνατόν νὰ τὰ ληρυνήσῃ. Ὡς σὸς τοῦ ἐργασίαν μὲσαν ἀδελφὲς μοτοκύβες καὶ ζατανὰ πούλερικά. Καμμιὰ κόπῃ χῆνα, βαλμένη μέσα σὲ καλὴν μετὲ τὸ κεφάλι ἔξω, ἦταν γιὰ τὸν φοβερό σκοπευτὴν τὸ καλύτερον μάδι. Μὲ μιὰ βολὴ τὸ ἀποτέλεμα νῆ καὶ ὁ μάγειρος τοῦ καραβιοῦ τὸ ἔπαιρνε γιὰ νὰ τὸ μαγειρεύῃ».

«Πολλὰς φορὲς ὁ Βύρων ἦταν τόσο εὐθύμος, πού ἔκανε χοντὰ ἀστεῖα. Προπᾶντων τοῦ ἀπὸ νὰ περᾶξῃ τὸν πλοίαρχον, ὁ ποῖος, γιὰ νὰ φαίνεται ἐπιεικέστερος (καὶ ἦταν τόσο καμμιὰ μὲ τὴν κοιλιάρα του), φοροῦσε νὰ κατακόκκινον φανταχτερό γιλέκο.

«Μπήκαμε στὰ στενὰ τῆς Μήνης, περνώντας πολὺ κοντὰ στὸν ἀπότομον κάδο τῆς Σκύλλης...»

Ὁ Λόρδος Βύρων.

(Παλαιὰ καὶ ἀγνωστὴ εἰκὼν τοῦ 1822)

καὶ σὲ ἀπόστασι ἑνὸς μιλίου ἀπὸ τῆς ἀντικρυνῆς ἀκτῆς τῆς Χάρυδης. Τὰ νερά ἐκόχλασαν, στριφογύριζαν, βογγοῦσαν, ἔσπασαν σ' ἄφρους, ἀπὸ τ' ἀντίθετα ρεύματα τῆς θάλασσας. Σὲ δυσμενεῖς καιρικὲς συνθήκες ἦταν ἐπικίνδυνον νὰ περᾶσιν τόσο κοντὰ τὴν θῆσιν, στὴν κουραστὴ, ὅταν ἄρχισε νὰ ἐξοπλῶνται μπροστὰ μας ἡ Μεσσηνία, μὲ τὸ μεγαλόπρεπον λιμάνι της, τὰ κρηπιδώματα, τὰ παλάτια της. Τὸ θέαμα ἦταν φαντασμαγορικόν, ἡ γύρω σκηνογραφία γοητευτικὴ καὶ ὁ ποιητὴς, μαγεμένος, ἐφώναξε:

—Νὰ ἕνας τόπος, πού ἡ φύσις τὸν προώρισε γιὰ Παράδεισον!...

«Ἄλλ' ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

—Ὁ διάβολος ὅμως τὸν μετέβαλε σὲ Κόλασιν!... Ὁ ἀνεμὸς, ὥστόσο, ἦταν εὐνοϊκός. Περᾶσαμε πολὺ κοντὰ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἄρχισαμε νὰ παραπλέουμε τὶς βραχώδεις ἀκτὲς τῆς Καλαβρίας. Ἀλλὰ, κατὰ τὶς 2 μ.μ., πέσαμε σὲ ἄλλο νεροστρόβιλον. Οἱ ἀντίθετοι ἄνεμοι, τὰ ρεύματα καὶ τὰ κύματα, ἀντιπαλαίοντα, ποῖν νὰ ἐπικρατήσῃ, μὰς κρατοῦσαν αἰμαλώτους. Τὸ καράβι μας ἔμενε ἀκυβέρνητον, σάν κερυθροῦλα, δύο ὥρες, κοντὰ στοὺς βράχους, ἐνῶ μπροστὰ μας, σὲ ἀπόστασι μισοῦ μιλίου, ἄλλα πλοῖα, μὲ τὰ πανιά τους ὁλοφουσκωτά, ἀνεβοκατέβαιναν στὰ νερά...

«Ὅταν ἐμετριάσθη ἡ πᾶν τῶν στοιχείων, ἐσυνεχίσαμε τὸ ταξίδι μας. Περνώντας κοντὰ ἀπὸ τὸ φρούριον, στὸ στενὸν μέρος τοῦ πορθμοῦ, ἀπολαύσαμε τὸ θαυμάσιον θέαμα τῆς Αἴτης, μὲ τοὺς πρόποδες τῆς τυλιγμένης στὸν ἀχνόν, ἐνῶ ἡ κορυφὴ τῆς ὑψώνονταν σάν ἀνγύλφο στὸν οὐρανόν. Ἀνατολικά εἰχόμεν τὶς ἄεζενες ἀκτὲς τῆς Καλαβρίας, μὲ τοὺς σταγερτοὺς ἑρῶδεις βράχους της, δυτικὰ τὴν ἡλιοποτισμένη καὶ γοιμὴν παραλία τῆς Σικελίας, μὲ τὰ λεμονοδόκη της καὶ τοὺς ἀνθρώπους της. Ὁ ποιητὴς, δειχνοντας τὰ γελοῦmena ἐκεῖνα τοπία, εἶπε:

—Τώρα είμαι ευτυχής!...

«Ἦταν ἡ 30 Ἰουλίου, ἡ δωδεκάτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἀπὸ τὴν Γενόβα. Τὸ πλοῖο μας κάθε ἄλλο ἔκανε, πρᾶν νὰ προχωρήσῃ. Ἦταν φτιαγμένο σάν κούνια βρέφους καὶ μὲ τὸ ἀγγυλὶν τὸ πῶδι τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ κατρακυλοῦσε πρῶτερα, πρᾶγμα πού μὲ εὐχαριστοῦσε, γιὰτὶ ὅλοι οἱ ἀθαλάσσιοι στεραινοῖ μὲς κατέφευγαν τότε στοὺς κρυφάνες τους. Ὁ Βύρων ὅμως δὲν ἐνοχλοῦταν καθόλου ἀπὸ τὸ κούνημα αὐτό, ἀλλ' ἀπεναντίας εἰδειν καταπληκτικὴ καλυτέρευσι τῆς ὑγείας του, τῆς καλῆς του διαθέσεως, καὶ ἔλεγε:

—Ὅταν εἶμαι στὴ στεριά καὶ ξυπνῶ τὸ πρωί, μοῦ ἔρχεται νὰ κρημασθῶ, ὅσο προχωρῇ ἡ μέρα γίνουμαι καλύτερα καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα εἶμαι ὅλος κακαρισμένος, σάν πετεινός. Τώρα βιώθω τὸν αἰσθὸν μου καλύτερα. Χρόνια εἶχα νὰ νοιώσω τέτοια εὐεξία!...

«Λοιπόν, ποτὲ δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε τὴν ἰδιοσυγκρασίαν ἑνὸς ἀνθρώπου, ἀν δὲν τὸν φυλακίσετε μαζὺ σας στὸ πλοῖο, οὔτε τὴν ἰδιοσυγκρασίαν μιᾶς γυναίκας, ἀν δὲν τὴν παντρευθῇτε! Λίγες φίλες μποροῦν ν' ἀνθέξουν στὴν δοκιμασίαν τοῦ νεροῦ».

Μὲ τέτοια ἐπεισόδια συνεχίζονταν τὸ ταξίδι τοῦ Βύρωνος καὶ τῆς ακολουθίας του, στὴν ὁποίαν ὑπῆρχε καὶ ἕνας Ἑλλήν, Κωνστ. Ζαλῆς, ὁποῖος, κατὰ τὴν ἰστορίαν, μὴ μὲρα κρατοῦσε ἕνα πιστόλι τοῦ ποιητοῦ καὶ τὸν περιεργάζονταν. Ἀξάφνα τὸ πιστόλι ἤρθε φωτιὰ καὶ ἡ σφαῖρα αὐτοῦς κοντὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Βύρωνος. Μία τρίχα ἀκίνητη καὶ ὁ τὸν ἄφηνε νεκρό. Ὁ Βύρων ἔμεινε ἀτάραχος.

—Δὲν ξέρετε ἀπὸ δόλια, τοῦ εἶπε, καὶ πρέπει νὰ μάθῃς, ἀφοῦ πᾶμε νὰ πολεμήσουμε τὸν Τοῦρκον. Καὶ ἄρχισε νὰ δείχνῃ στὸ νεαρό Ἑλλῆνα τὸ μηχανισμό τοῦ πιστολίου. Σὲ ἄλλο φέλλο θὰ διηγῆτοίμιν ἄλλα περιεργότατα ἐπεισόδια τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ ταξιδιοῦ.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Στὴν πόλιν Μίλτον τῆς Μασσαχουσέτης ὑπάρχει μιὰ τιτὴ, ἡ ὁποία καλεῖται Χλαίη!

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὀφείλεται στὰ καρινώματα, τὰ ὁποῖα ἐπάρχουν τῆς οἰκῆς αὐτῆς τῆς τιτᾶς καὶ τὰ ὁποῖα κύνουν τὰ φύλλα της νὰ στᾶν μὲρα καὶ νύκτα νερό, σάν νὰ χύνουν ποταμιοὺς διακρύων!

Στὰ περισσότερα νοσοκομεία τῆς Πολωνίας ὅσοι ἀρρωστοὶ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀνία, φοροῦν πιτζάμες «εἰδικὰ χλωροφορμωμένες», ἡ ὁποῖες φέρουν ἕνα γιλέκο καὶ ἑλᾶφον ὄπτιον.

Οἱ μόνοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ ζυγίσουν ἕνα ζῶον ἢ ἕνα ἀντικείμενον μὲ τὸ μᾶτι, εἶνε οἱ ζωολόγοι.

Οἱ ὁποῖοι μὲς μάλιστα Σαρακατσανεῖοι στέκονται στὴν ἐξοδὸ τῆς στάσης καὶ πᾶντας ἕνα—ἕνα τὰ πρόβατα πού βγαίνουν, μποροῦν σὸ τέλος νὰ ξέρουν πόσες ὁκάδες ζυγίζουν ὅλα μαζί!...

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ“

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Καὶ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, πέμπτην ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κληρώσεως τοῦ Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου» — «Οἰκογενείας», ἐξήρακο λουθησαν παραλαμβάνοντες τὰ δῶρα τῶν οἱ τυχεροὶ ἀναγνώσται μας.

Ἐκ τοῦ Ὑποπρωτοκτορίου Ἐφημερίδων Φλωρίνης εἰδοποιήθημεν δι' ἐπιστολῆς ὅτι ὁ κ. Νίκος Γ. Ζούπας, κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 74758 λαχείου, κερδίζει τρία ζεύγη κάλτσες μεταξωτές.

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ὑποπρωτοκτορίου Σπάρτης, εἰς τὸν ὁποῖον πρὸ καιροῦ ἐβόρην ἀποστείλει τὸ ἀνδρικό ἀδιάβροχον, διὰ νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τοὺς κατόχους τοῦ ὑπ' ἀριθ. 43732 λαχείου κ.κ. Ν. Κατράδης καὶ Γ. Πετροπαλῆν, ἐλάβομεν τὴν κάτωθι ἀπόδειξιν παραλαβῆς, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τῶν δύο τυχερῶν σιμυολιτῶν του:

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΠΑΡΑΛΑΒΗΣ ΕΝΟΣ ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΥ

Παρὰ τοῦ ἐνταῦθα ἀντιπροσώπου τοῦ περιοδικοῦ «Μπουκέτου» παρελάβομεν ἕνα ἀδιάβροχον, παραδόνσαντες εἰς αὐτὸν τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 43732 λαχεῖον σας. Εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ τούτῳ θερμῶς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Μπουκέτου» διὰ τὴν ἐιλικρινείαν της καὶ τὰς γενναίας χειρωνακίας της ἐναντὶ τῶν ἀναγνώστων τοῦ περιοδικοῦ.

Σπάρτη, 5 Σεπτεμβρίου 1934.

Οἱ παραλαβόντες
Ν. Κατράδης
Γ. Πετροπαλῆς

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ ΔΩΡΑ

Συνεχίζομεν κατωτέρω τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν τυχερῶν τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας, οἱ ὁποῖοι παρέλαβον ἥδη τὰ δῶρα τῶν:

Οἱ κ.κ. Ἀθ. Δουῆς Γραφεῖα «Ἐστίας» Ἐνταῦθα, Σπύρος Λιδάδης Ἐνταῦθα, Ἀδελφάντια Καμπούρη Χανιά, Εὐδοκία Μπαροῦ Ναύσταθμος, Ἀλέξ. Βασιλειάδου Ἰκαρίας 18 Νέα Ἰωνία, Σπ. Δροστούλιος Γαλαξείδιον, Ἀργεῖος Ρούσης Σιν. Κοπαῖ, Δημ. Κατσαρόνης Μυτιλήνη, Ν. Δημητρίουλῆς Ἐνταῦθα, Μαρίνα Μαροκάντη ὁδὸς Γαυλίου, Ν. Δημητρίουλῆς Ἐνταῦθα, Βανέτος Ἀλεξάνδρας 4 Βόλος, Θο. Βεργαλέρα Ἐνταῦθα, Εὐάγγ. Βανέτος Ἀλεξάνδρας 4 Βόλος, Θο. Βεργαλέρας τελοφυλῆς Ὑποτελωνεῖον Νίκης, ἐκέρδισαν ἀπὸ μιαν σειρὰ τῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ὁσάντως οἱ κ.κ. Χαρ. Παπασιτυλιανὸν Καπαντῶν 4 Καστέλλα Πειραιῶς, Γ. Ρουτάκης Τριῶν Ἱεραρχῶν Ἐνταῦθα, Ἀντ. Σαρακατιῶν τῆς Χαρ. Τριχοῦτῃ 53 Πειραιεύς, Γεώργ. Σιμωνίδης Σοφοκλεῶς 5 Ἐνταῦθα, Δημ. Γεωργιάδης Λεωνίδου 58 Ἐνταῦθα, Θάλεια Κωνσταντίνου Εὐαγγελικῆς Σχολῆς 50 Ἐνταῦθα, Παναγ. Κιτράκος Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 12 Θεσσαλονίκῃ, Μάρκος Μονωὴς Κέρκυρα, Μαρία Δανάη Πειραιεύς, Νικ. Ἀθανασίου Ἀταλάντῃ, Κωνστ. Δ. Ράπτης Πρέβεζα, Ὑποπρωτοκτορεῖον Χανίων Κρήτη, Γ. Παπαδογιαννῆς Λεβάντια, Ἀντ. Κονδύλης Νάξος, Θεοδόσης Κ. Ζίας Μελέωντες Ρεθύμνον Κρήτης, Γιαννάκης Γεωργιάδης Βαλτετσίου 57 Ἐνταῦθα, Γ. Δελούκας Ἀντιοχείας 36 Ἐνταῦθα, ἐκέρδισαν ἀπὸ μιαν σειρὰ τῶν ἡμερολογίων τοῦ περιοδικοῦ «Μπουκέτου».

Τέλος οἱ κ.κ. Ματθαῖος Κασιδῆς Νιγίται, Σπ. Τορδανίδης Χανιά, Ν. Βασιλειάδου Ἰκαρίας 18 Νέα Ἰωνία, ἐκέρδισαν ἀπὸ ἑνὶ ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Πάυλ Φεβὼλ «Ὁ Καπετάν Φάντασμα».

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 4ΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

Κατὰ τὴν 4ην κλήρωσιν τοῦ Δεκαπενθημέρου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου», ἡ ὁποία θὰ γίνῃ τὴν προσεχῇ Τετάρτῃ 28ην τρέχοντος καὶ ὥραν 6 μ.μ., εἰς τὰ Γραφεῖα μας, θὰ δοθῶν ὡς δῶρα τὰ ἑξῆς:

Ὁ 1ος ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ δραχμὰς 500.
Ὁ 2ος ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ ἕνα πολυτελὲς μπαγιότ Βουλίας.
Ὁ 3ος ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ 25 Λίγες ἑννομιᾶς «Radiant», καὶ
Ὁ 4ος ἀριθμὸς ὁλοκλήρουν τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες στὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τοῦ ἑτοῦς πού θέλουν ὁ κερδίζοντες, ἢ ἕνα βιβλίο τῆς Βιβλιοθήκης μας.

Οἱ κερδίζοντες ἀριθμοὶ τῆς 4ης κλήρωσεως στὸ προσεχές.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ὁ καθ' ἡγήτης (στὸν πελάτη)—Τι ἐργασία κάνετε;
Ὁ πελάτης (ὁ ὁποῖος ἀσχεῖ ἀπὸ βοοχηλῶν)—Μοναχός, κύριε καθ' ἡγήτα.

Ὁ καθ' ἡγήτης (ἀπεθνήσκων σὺν συγγεντομένων φοιτητῶν).—Ἐδῶ, κύριε, ἔχομεν μιὰ περίπτωσιν ἀσθενείας, ἡ ὁποία μὲς ἀποδεικνύει τὴν ἀλήθειαν τῶν ὁσων σὰς ἀνέφερον στὴν αἰσθησὶν τῶν παροδόντων. Ὅπως βλέπετε, δηλαδή, ἡ βεβαιωμένη καὶ συνεχὴς προσορραδύσεων. Ὅπως βλέπετε, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐποφύρει αὐτὸς ἐδῶ ὁ φορηὴ τῆς ἀσθενείας αὐτῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐποφύρει αὐτὸς ἐδῶ ὁ πελάτης... (Στὸν ἀρρωστον).—Καὶ τί ὄργανον αἰσθεῖς;

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Όλη η περιουσία μου θα γίνει δική του. Το εύχομαι να την διαχειρισθής με σύνεσι. Έτσι θάγης άπειρες απολαύσεις, άκαρδη, απολαύσεις τις οποίες θα σου δώσουν τα χρήματα τα δικά μου, οι κόποι μου. Μά έχω μία προαίτη. Δεν θα εύχησης, παρ’ όλα αυτά. Ο Θεός θα σε τιμωρήσει για το κακό που μου κάνεις.

Μπορεί να φέρθηκα κι’ εγώ σκληρά μαζί σου. Μπορεί να φέρθηκα δόλια. Ναι, το όμολογώ. Μά σὺ με προκάλεσες. Έγινες γυναίκα μου, για να με περιφρονήσης. Μ’ εξευτέλισες, όσο καμιά γυναίκα το σύζυγό της. Κι’ δλ’ αυτά γιατί; Δεν σ’ αγαπούσα; Δεν σου φερνόμουν με τρυφερότητα; Σου έλειψε τίποτε;

Θέλησα να σε κάμω εύτυχημένη, να σου χαρίσω όλες τις απολαύσεις που θα ποθοῦσες. Έσωσα τὸν πατέρα σου από την καταστροφή που τὸν απειλούσε, τὸν έσωσα από τὴ φυλακή, από τὸν δαίμονα. Έσωσα δλόκληρη τὴν οικόγένειά σου από τὴ μαύρη δυστυχία.

Καί για δλ’ αυτά, τί μου χάριες;

Πῶς μου φέρθηκες;

“Αχάριστα, ὡμά, σκληρά, ἀπάνθρωπα, ὅπως φέρονται στοὺς σκύλους!...

Σε συγχώρῳ για δλ’ αυτά, ἀλλά δεν θα σε συγχώρησι κι’ ο Θεός.

Τὸ κρίμα θα σε πνίξη. Νά χάνω τὸν ὕπνο μου καί να γράφω ἀνοήσιες, σάν μικρὸ παιδί, ἐγὼ που στεκόμουν ψηλά ἀπ’ όλα αυτά.

“Ο έρωτάς σου με δηλητηρίασε, μ’ ἀφώπλισε, με σύντριψε. Εί-μαι πεινά ἕνα συντρίμι.

“Ο Θεός... “Ο Θεός να κρίνη καί να δικάσῃ...”

(‘Απ’ τὸ ‘Ημερολόγιο τοῦ Λεάνδρου ‘Αρτέμης)

... Έχω μιά βδομάδα να δῶ τὴ Φλώρα. Δεν τολμῶ πειά οὔτε να τὴν ἀντικρύσω. Δεν ξέρω τί μου συμβαίνει, ἀλλά νομίζω πῶς δεν ἔχω δικαίωμα να τὴν βλέπω πλέον.

Προχθές τὴν νύχτα, ο πατέρας μου κάθησε ἀγρυπνῶς ὡς τὸ πρωί κι’ ὅπως κατὰλασά ἔγραφε. Αυτό με παραξένεψε κι’ ὅταν κατὰ τις ἐνέα ἔφυγε, χωρίς να κλείσῃ καθόλου μάτι, κατέβηκα στὸ γραφεῖο του. ‘Η πράξις μου αὐτὴ εἶνε ἀξιοκατάκριτη, ἀλλά ποθοῦσα να μάθω τί συμβαίνει. “Ήμουν βέβαιος πῶς δλ’ αυτά που γίνονται, ἔχουν σχέση με τὴ Φλώρα.

Τὸ τραπέζι τοῦ πατέρα μου ἦταν ἀνω-κάτω. Τὸ ἡλεκτρικὸ εἶχε ἀπομείνει ἀναμέ-νο.

“Ένα κρυστάλλινο δοχεῖο ἦταν γεμά-το μισοκαπνισμένα πούρα καί σιγάρα. “Ὅλ’ αὐτὰ ἐσήμαιναν πῶς ο πατέρας μου πέρασε φρικτὴ νύχτα.

Τὸν λυπήθηκα.

“Η καρδιά μου ἐθάρυνε.

“Τί τρομερὴ συμφορά!...

“Ασφρα τὸ βλέμμα μου ἔπεσε στὸ μεσστὸ συρτάκι τοῦ γραφείου καί εἶδα να κρέμονται ἀπὸ τὴν κλειδωνιά τὰ κλειδιά. ‘Ασφαλῶς ο πατέρας μου τὰ εἶχε ξεχάσει, πάνω στὴ ζάλη του.

Θά τὰ θυόταν ὁμῶς ἀσφαλῶς μόλις ἔφτανε στὸ γραφεῖο του καί θα γύριζε σπῆτι να τὰ ζητήσῃ.

Δὲν ἤθελα να με βρῇ μέσα στὸ γρα-φεῖο του. Τοιμάστηκα να βγῶ ἔξω. Μά

—Καυμένη μου Λεάνδρε!... Πόσο σε λυποῦμαι!... μὸς εἶπε ἡ Λούση.

τὰ κλειδιά που κρεμόντουσαν ἀπ’ τὴν κλειδωνιά τοῦ συρτακι, με τραβοῦσαν ἀκατανίκητα. Καί τότε... τότε ἔκαμα κάτι που δὲν θὰ τολμοῦσα οὔτε να τὸ σκεφθῶ σ’ ἄλλη περίστασι. Πληρώσα στὸ γραφεῖο καί μισάνοιξα τὸ συρτάκι. “Ένας μεγάλος λευκὸς φάκελλος ὑπῆρχε ἀπάνω-ἀπάνω ἐκεῖ μέσα. Καί πάνω στὸ φάκελλο ἦταν γραμμένες τρεῖς λέξεις: “‘Η Διαθήκη μου.”

“Αντίγραφον!”

“Επάγωσα... Τί ἐσήμαιναν δλ’ αὐτά;

Θά γινόμουν αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα μου, ὅσο σκληρά κι’ ἂν φάνηκε αὐτὸς στὴ μητέρα μου καί σὲ μένα; Δὲν ὑπῆρχε καμιά ἀμφιβολία. “Ο πατέρας μου ἀγρύπνησε ὅλη νύχτα, γράφοντας, ἢ μᾶλλον ἀντιγράφοντας τὴ διαθήκη του, τὴν ὁποία πρόκειται να παραδώσῃ στὸ συμβολαιογραφεῖο του. “Αφῆσε τὸ ἀντίγραφο στὸ συρτάκι καί ἐξέλασε να τὸ κλεί-δῶσι. Τὸ ἔκλεισα γρήγορα-γρήγορα καί πέρασα στὴν τραπε-ζαρία, σάν να με κυνηγοῦσαν. “Ετρεμα δλόσωμα...

Σε λίγο μὸς ἔφερε ἡ ὑπηρετρία τὸ γάλα μου. Μά δὲν ἔμει-νε γιὰ τίποτε. “Επία ἕνα ποτήρι νερὸ καί τοιμάστηκα να βγῶ ἔξω.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούσα τὴν πόρτα ν’ ἀνοίγῃ καί βαρεῖα βή-ματα στὴ σκάλα.

“Ήταν ο πατέρας μου.

Μπήκε στὸ γραφεῖο του, κλειδῶσε βιαστικὰ τὸ συρτάκι καί πῆρε τὰ κλειδιά του κι’ ἔφυγε.

Περνώοντας ἀπ’ τὴν τραπεζαρία με καλημέρισε. “Θά ρθῇς ἀπὸ τὸ γραφεῖο, Λεάνδρε; με ρώτησε.

“Μάλιστα. Πατέρα, τοῦ ἀπάντησα.

Δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο. Κατέβηκε τὴ σκάλα κι’ ἔφυγε.

Εἶχα ἀπομείνει ἀποσβολωμένος.

“Η θέσις μου ἦταν φρικτὴ.

Τί ἔπρεπε να κάμω;

Σκέφθηκα ἀσφρα τὴ θεία μου κ. Δρόσο.

“Ο πατέρας μου τὴν βλέπει συχνὰ καί τῆς λέει ὅλες του τὴ στενωχώριες. Καί σὲ μένα φέρεται σάν μητέρα.

“Αποφάσισα να πάω να τὴν δῶ.

“Η μέρα ἔξω ἦταν φωτεινὴ, χαρὰ Θεοῦ.

“Ο ἥλιος γελοῦσε στὸν καταγάλανο οὐρανόν.

Κατέβηκα ἀπ’ τὸ σπῆτι καί τράβηξα ἀργὰ πρὸς τὸ σπῆτι τῆς θείας μου, ἐν-τριόροφο μέγιστο πίσω ἀπὸ τὸ ἀνάκτο-ρο τοῦ Κοινωστάντινου.

Περπατοῦσε πάνω-κάτω, κρατώντας ἀνοιχτὴ τὴ ροζ ὀμπρέλλα της, γιὰ νὰ προφυλάγεται ἀπ’ τὸν ἥλιο.

Μπαίνοντας στὸν κήπο, συνάντησα τὴν ἐξαδέλφη μου.

Μόλις με εἶδε, ἔτρεξε κοντά μου.

—Λεάνδρε!... Κακό παιδί!... Μὰς ἐξέλασες λοιπόν;

Δικαιολογήθηκα ὅπως μπόρεσα. Τῆς εἶπα πῶς εἶμαι πνιγμένος στὴ δουλειά.

Χαμογέλασε πονηρὰ καί μ’ ἀπάντη-σε:

—“Εχεις, ἀλήθεια, τόσες πολλές δου-λειές! “Ερωτοδουλειές μήπως;

—“Εσάστια.

—Τί θές να πῆς, Λούση; ρώτησα.

—“Α, τίποτε... τίποτε, μὸς ἀποκρίθηκε.

—Κι’ ὁμῶς, εἶπες κάτι... κάτι που δὲν εἶνε ἀλήθεια.

“Η Λούση κάθησε σ’ ἕνα πεζούλι, ἀ-νάμεσα στὰ ἄνθη, καί μὸς ψιθύρισε, κουνώντας τὸ κεφάλι της:

—Καυμένη μου, Λεάνδρε!... Πόσο σε

λυποῦμαι!...

—Γιατί; Γιατί, ἐξαδελφούλα μου; ρώτησα, νοιώθοντας τὴν καρδιά μου να σφίγγεται.

Μά δὲν θέλησε να μὸς δώσῃ ἐξηγήσεις.

Πῆδησε ὀρθὴ καί μὸς φώναξε πρόσαρα:

—“Ας τ’ ἀφήσουμε αὐτά. Πάμε ἐπάνω, στὴ μαμὰ, θά χαρῇ πάλι να σε δῇ...

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

Τὴν ἀκολούθησα συλλογισμένος.

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η "ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ"

ΗΝ είχε συναντήσει ένα θροχερό φθινοπωρινό θράδυ στη Βενετία, κάτω από τις άψιδες του Δουκικού παλατιού. Ήταν τυλιγμένη σ' ένα κίτρινο αδιάθροχο, με τα χέρια χωμένα στις φαριές τσέπες. Έκανε κοιμωμένη εικόνα κι έπειτα ξαναγύριζε, κυττάζοντας την ασφάλτο της πλατείας που άστραφε από τα φώτα. Ο Ροβέρτος Πιέρρις—έναν νεαρό ζωγράφο εικοσιέξι χρόνων—στάθηκε κάτω από μιάν άψίδα κι ήταν πέρασε από κοντά του, ψιθύρισε—

—Τι υπέροχο γυμνό!

Με το έμπειρο μάτι του ζωγράφου είχε μαντέψει τις αρμονικές γραμμές του κορμιού της. Κι έπειτα, άρχισε να θυμαίνεται κι' αυτός νευρικά. Η άγνωστη νέα έκανε μερικά θήματα κι' ύστερα γύρισε απότομα κι' έτσι θρήνησαν πρόσωπο με πρόσωπο.

—Με συγχωρείτε! ψιθύρισε ο Ροβέρτος, θγαζοντας μ' ευγένεια το καπέλλο του.

—Εκείνη του έριξε μιά παράξενη ματιά και χαμογέλασε. —Παρακαλώ! του απάντησε. Έγώ δεν έπρεπε να γυρίσω τόσο... τόσο... πώς το λέτε έσεις στη γλώσσα σας;

—Απότομα, της είπε ο νεαρός ζωγράφος.

Ήταν ξινή... Μά από πού; Τι παράξενη γυναίκα! Πού καθόταν άραγε; Ο ζωγράφος της είπε τ' όνομά του, «Πιέρρις» έκανε εκείνη με κάποια έκπληξη. Τι σύμπτωση! Έδω και λίγες μέρες είχε δη ένα έργο του σε μιά έκθεση. Μιά φίλη της μάλιστα, η κόμισσα Σαμικιέλι, της είχε πη τόσα πράγματα γι' αυτόν. Τι τύχη! Μά πώς θα μπορούσαν να σωθούν από εκείνον τον άκακιστό; Νά πάρουν μιά γόνδολα; Όχι! Εκείνη δεν ήθελε να γυρίσει στο σπίτι της. Νά πάνε σ' ένα ξενοδοχείο; Όχι, όχι! Θα την έδωσαν οι δικόι της. Μά τότε; Το είχε έμπιστοσύνη;

Η άγνωστη τον κύτταξε θαθεία στα μάτια και του απάντησε: —Έγώ έμπιστοσύνη στον εαυτό μου!

—Ε, τότε λοιπόν μπορούσαν να πάνε στο ατελιέ του. Δεν ήταν μακριά. Έπειτα εκείνη πεινούσε. Είχε να φάει από το μεσημέρι. Τι αίνιγματική γυναίκα! Ένα μυστήριο!...

Όταν έφθασαν στο ατελιέ, ο Ροβέρτος άναψε το φως κι' εκείνη έβγαλε άμέσως το καπέλλο της και το αδιάθροχό της και τα έβριξε κοντά στο τζάκι. Έπειτα γύρισε και τον κυττάζει:

—Γιατί με κυττάζετε έτσι; τον ρώτησε. Μήπως με έρετε;

—Όχι... ψιθύρισε ο Ροβέρτος. Μά, έρετε. Δεν είδα ποτέ μου ένα γυναικείο κεφάλι τόσο έκπληκτικά όμορφο...σάν το δικό σας. Μου φαίνεται πως όνειρεύομαι!

—Άφηστε τις φιλοφρονήσεις, κύριε ζωγράφε, του είπε λίγο σοβαρά και λίγο εύθυμα. Άλλοιώς σας σφίγγω το χέρι και ξαναγυρίζω στη βροχή.

Ο Ροβέρτος χλόμιασε και με μιά απότομη κίνηση έφραξε την πόρτα.

Εκείνη ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο, βλέποντας την ταραχή του κι' έπειτα έσπλωθηκε πάνω στο τούρκικο ντιβάνι, ανάμεσα στα μεταξωτά και στα πουπουλένια μαξιλάρια.

—Και τώρα, του είπε, μιά και συνεννοηθήκαμε, δώστε μου κάτι, γιατί όπως σας είπα, έχω να ήρω από το μεσημέρι. Έπειτα, θά σας διαφωτίσω λιγάκι γιατί το μιντήριό μου, που σας σκανδαλίζει...

—Εξώ, έθεσε αδιάκοπα. Ο Ροβέρτος, όταν τελείωσε το φαγητό της ή άγνωστη, γέμισε ένα ποτήρι με κόκκινο κρασί.

—Πρέπει να παραδεχθώ, έκανε εκείνη, ότι δεν θα μπορούσα να συναντήσω κανένα πιο καλότερο «τζέντλεμαν». Δεν με ρωτήσατε ακόμη ούτε πως με λένε! —Κρατάω τη συμφωνία μας,

—Καταλαβαίνω ότι θά σας αγαπήσω τρελλά, παράφορα...

της απάντησε παραγμένος ο ζωγράφος.

—Εγώ όμως θά σας πω τ' όνομά μου. Άς ποίμε ότι με λένε Μίλλυ. Σας άρέσει;

—Ναι. Μ' άρέσει αυτό τ' όνομα, γιατί είναι τ' δικό σας. Τι να σας πω... Τα έχω χάσει κυριολεκτικώς. Γιατί έρετε; Αυτή ή περίπτωση, θά μου κοστίζει πολύ ακριβά. Καταλαβαίνω, ότι θά σας αγαπήσω τρελλά, παράφορα!

Η Μίλλυ χαμογέλασε. —Μά εγώ σας άπαγορεύω να μ' αγαπήσετε. Δεν είμαι παντρεμένη. Είμαι μόλις εικοσι χρόνων και ρήμευα, θά έπρεπε να είχα κιόλας άρραβωνιασθή. Γι' αυτό ήκριβώς έφυγα από το σπίτι και κρύφθηκα μακριά από τους δικούς μου. Δεν θέλω αυτόν τον άνδρα που έπιμένουν να με. Εδώσεν!

Και χτύπησε τη μικρή γροθιά της στ' τραπέζι, κι' έτσι θορυβώσαν δίπλα στο ντιβάνι. Έπειτα κύτταξε στα μάτια το ζωγράφο και πρόσθεσε:

—Κι' εγώ θά μπορούσα να σας αγαπήσω, μά έπειτα...

—Βέβαια, ψιθύρισε ο Ροβέρτος, με πίκρα, εγώ είμαι ένας φτωχός ζωγράφος...

—Κι' εγώ; έγώ! φώναξε η Μίλλυ, ύστερ' από μιά μικρή σιγή. Τι να τα κάνω εγώ τα πλούτη και το άριστοκρατικό όνομα του πατέρα μου, άσού σήμερα θέλουν να με παντρεύουν α' έναν άνθρακα που δεν τόν αγαπά;

Το πρόσωπό της φλογίσθηκε ξαφνικά και τα μάτια της διαστράφησαν με παράξενες λάμψεις.

—Κύριε Πιέρρις, έλπίζω ότι δεν θά μου ξανακάνετε λόγο γιά έρωτα. Σύμφωνοι; τον ρώτησε με μιά θραυνή φωνή.

—Δεσποινίς Μίλλυ, το σπίτι μου είναι δικό σας, της είπε σοβαρός ο Ροβέρτος. Θέλετε να σας αφήσω μόνη;

—Κι' έσεις, που θά πάτε;

—Δεν ξέρω. Κάπου...

—Όχι. Νά υπενθυμίσει έδω, μαζύ μου. Και συγχωρέστε με...

Το έδωσε το τρυφερό χέρι της. Ο Ροβέρτος έσκυψε και το φίλησε με πάθος.

—Ευχαριστώ! ψιθύρισε η Μίλλυ. Έπειτα του είπε ότι ήταν κουρασμένη κι' ήθελε να κοιμηθώ.

Ο Πιέρρις της έφερε στο ντιβάνι κι' άλλα μεταξωτά σκεπασματα κι' άλλα μαξιλάρια κι' έπειτα πήγε να κοιμηθώ κι' αυτός στο μικρό κρεβάτι του.

Σε λίγο άκουσε ένα σιγαλό «καληνύχτα», γλυκό, μουσικό, σαν μιά μελωδία...

Ο Ροβέρτος θέβαια δεν κοιμήθηκε. Ούτε και την άλλη νύχτα. Η μέρα περνούσε ήσυχα. Έθγαινε το πρωί κι' άγόρευε διάφορα πράγματα κι' έπειτα ζωγράφιζε, με τη Μίλλυ δίπλα του, εύθυμα, ό,τι περνούσε από την φαντασία του. Μά ή νύχτα, τί μαρτύριο! Άτελειωτή!

Α! Πόσο ήταν έρωτευμένος μαζί της! Πόσο την αγαπούσε! Την τετάρτη μέρα, ο ήλιος πλημμύρισε το ατελιέ με το χρυσό φως του. Ο ζωγράφος ήταν άχρος, με μιά έκφραση πόνου στο πρόσωπο.

—Ροβέρτε, του είπε η Μίλλυ, ξαφνικά, σήμειρα θά σας κάνω ένα μεγάλο δώρο.

—Μίλλυ! Έκανε ο ζωγράφος, με τρυφερότητα.

—Ναι, του ξαναείπε, ένα δώρο γιά να με θυμάσαι... Θέλετε να ζωγραφίσω το γυμνό μου; Θέλετε;

Ο Ροβέρτος ένοιωσε έναν λινγο και πέφτοντας μπροστά στα πόδια της, την άγκάλιασε κι' άρχισε να κλαίει. Η Μίλλυ πνίγοντας έναν λινυό, το ψιθύρισε, τρέμοντας σύγκορμη.

—Όχι, Ροβέρτε, όχι. Ζωγράφισε με καλύτερα...

—Απάνω στο τούρκικο ντιβάνι, ή Μίλλυ, όπως ήταν έσπλωμένη, έμοιαζε με μιά «Κοιμωμένη Αφροδίτη». Ο Ροβέρτος έβλεπε με μιά μέρα. Έπρεπε να πιά δώρο μου γυμνό του. Με το δούσι του ήλιου έκανε τελείωσε κούλας τ' όνομα του.

—Είπε ένα σκούργημα!

—Απάνω στο τούρκικο ντιβάνι, ή Μίλλυ, όπως ήταν έσπλωμένη, έμοιαζε με μιά «Κοιμωμένη Αφροδίτη». Ο Ροβέρτος έβλεπε με μιά μέρα. Έπρεπε να πιά δώρο μου γυμνό του. Με το δούσι του ήλιου έκανε τελείωσε κούλας τ' όνομα του.

—Είπε ένα σκούργημα!

—Απάνω στο τούρκικο ντιβάνι, ή Μίλλυ, όπως ήταν έσπλωμένη, έμοιαζε με μιά «Κοιμωμένη Αφροδίτη». Ο Ροβέρτος έβλεπε με μιά μέρα. Έπρεπε να πιά δώρο μου γυμνό του. Με το δούσι του ήλιου έκανε τελείωσε κούλας τ' όνομα του.

—Είπε ένα σκούργημα!

—Απάνω στο τούρκικο ντιβάνι, ή Μίλλυ, όπως ήταν έσπλωμένη, έμοιαζε με μιά «Κοιμωμένη Αφροδίτη». Ο Ροβέρτος έβλεπε με μιά μέρα. Έπρεπε να πιά δώρο μου γυμνό του. Με το δούσι του ήλιου έκανε τελείωσε κούλας τ' όνομα του.

—Είπε ένα σκούργημα!

—Απάνω στο τούρκικο ντιβάνι, ή Μίλλυ, όπως ήταν έσπλωμένη, έμοιαζε με μιά «Κοιμωμένη Αφροδίτη». Ο Ροβέρτος έβλεπε με μιά μέρα. Έπρεπε να πιά δώρο μου γυμνό του. Με το δούσι του ήλιου έκανε τελείωσε κούλας τ' όνομα του.

—Είπε ένα σκούργημα!

—Απάνω στο τούρκικο ντιβάνι, ή Μίλλυ, όπως ήταν έσπλωμένη, έμοιαζε με μιά «Κοιμωμένη Αφροδίτη». Ο Ροβέρτος έβλεπε με μιά μέρα. Έπρεπε να πιά δώρο μου γυμνό του. Με το δούσι του ήλιου έκανε τελείωσε κούλας τ' όνομα του.

—Είπε ένα σκούργημα!

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JEAN RICHARD

ΕΝΩ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ

Α'.

Στην κάμαρα της έτοιμοθάνατης

Το ιατρικό συμβούλιο έχει τελειώσει... Οι γιατροί έφυγαν με πρόσωπα σκυθρωπά.

Σ' ένα μεγάλο κρεβάτι, στο βάθος μιάς μεγάλης αίθουσας, μόλις διακρίνεται ή άρρωστη, με το άδυνατισμένο και κατάρλιο πρόσωπό της. Τα ξανθά μαλλιά της λιαίνουν στις άγνινες του ήλιου. Είναι το μόνο που άπόμεινε ζωηρό σ' αυτό το καταβεβλημένο σώμα που πεθαίνει.

Στο δρόμο άκούγεται ο ήπιοσμος χροτός των άμαξιών, που τρέχουν πάνω σε χόρτο, που ρίχναν έπιληδες, γιά να μην ένοχλείται ή άρρωστη! Χαμένη σε μιά πολυθρόνα, μιά καλογρηά νοσοκόμος διαβάζει τη Σί-νχί της. Κάθε τέταρτο της ώρας κυττάει το ρολόγι της, χύνει μιά κοιτασιά γυαλάκι και πλησιάζει την άρρωστη.

Ο πατέρας είναι βαρύν κι' ή άρρωστη, παραληρώντας, ψιθυρίζει: —Άραγε, θυμήθηκε ή Βέρνα να στείλι στον βαφέα τις δυό φορεσιές μου; Θέλει δεν θά πάω στις λιποδρομίες... Έσως να μην πάω ποτέ πιά!...

Είμαι τόσο άρρωστη!... Η άπαρξία με το πορτοκαλί χρώμα και τις χυνές βούλλες, θά ταίριαζε λαμπρά με το άσπρο φρέσκα μου!...

Β'.

Ο άνδρας της έτοιμοθάνατης

Λίγες έλπίδες ήπιοχουν, του είπαν οι γιατροί. Αυτός τους ευχαρίστησε γιά την επίσκεψη και μίλησε στο γραφείο του. Πληγαινοέχεται λιγνένος. Μιλάνε μόνος του...

—Λοιπόν, ή 'Αλμυρέτα μου θά πεθάνη!... Ο λαός τον σφίγγεται, τα μάτια του κοκκινίζουν. Όχτώ χρόνια άνε τώρα παντρεμένοι. Ποτέ δεν άγάπησε τη γυναίκα του με έρωτα, ζούσαν δίμας με δυνάμιν. Δίχως φιλονικίες. Έκείνη άγαπούσε το μεγάλο και το λούσο. Ο σέγγιος έξακολουθεί να μονολογεί:

—Λοιπόν, έσεις ή συνήθειές μου θ' άναποδογυρισούν; Χωρίς να το θέλη, άρχισε να σχεδιάζει τον τρόπο της καινούριας ζωής του... Λέει:

—Στο Παρίσι το πένθος φέρνει πληξί... Θά κάνω ένα ταξίδι... Τα παιδιά θά τα στείλω στην έξοχή, στην πεθερά μου, κι' έτσι θάχη μιά παρηγοριά ή καμμένη κι' αυτή!...

Έσπασε θυμωμένη πώς έπρόκειτο να γίνουν λιποδρομίες εκείνη την ήμερα. Είχε βάλει γενναίο στοίχημα στο άλογο «Ακροβάτης». Και στέβαι άμέσως τον ύπηρέτη να του άγοράσει μιά άπονευματική έρμερ-ίδα. Ένωταεταξί, με το στομάχι γεμάτο, άνάβει ένα τσιγάρο και έα-λάσεται σε μιά πολυθρόνα...

Ο ήλιος πλάνη... Λέει:

—Στο Παρίσι το πένθος φέρνει πληξί... Θά κάνω ένα ταξίδι... Τα παιδιά θά τα στείλω στην έξοχή, στην πεθερά μου, κι' έτσι θάχη μιά παρηγοριά ή καμμένη κι' αυτή!...

Έσπασε θυμωμένη πώς έπρόκειτο να γίνουν λιποδρομίες εκείνη την ήμερα. Είχε βάλει γενναίο στοίχημα στο άλογο «Ακροβάτης». Και στέβαι άμέσως τον ύπηρέτη να του άγοράσει μιά άπονευματική έρμερ-ίδα. Ένωταεταξί, με το στομάχι γεμάτο, άνάβει ένα τσιγάρο και έα-λάσεται σε μιά πολυθρόνα...

Ο ήλιος πλάνη... Λέει:

—Στο Παρίσι το πένθος φέρνει πληξί... Θά κάνω ένα ταξίδι... Τα παιδιά θά τα στείλω στην έξοχή, στην πεθερά μου, κι' έτσι θάχη μιά παρηγοριά ή καμμένη κι' αυτή!...

Έσπασε θυμωμένη πώς έπρόκειτο να γίνουν λιποδρομίες εκείνη την ήμερα. Είχε βάλει γενναίο στοίχημα στο άλογο «Ακροβάτης». Και στέβαι άμέσως τον ύπηρέτη να του άγοράσει μιά άπονευματική έρμερ-ίδα. Ένωταεταξί, με το στομάχι γεμάτο, άνάβει ένα τσιγάρο και έα-λάσεται σε μιά πολυθρόνα...

Ο ήλιος πλάνη... Λέει:

—Στο Παρίσι το πένθος φέρνει πληξί... Θά κάνω ένα ταξίδι... Τα παιδιά θά τα στείλω στην έξοχή, στην πεθερά μου, κι' έτσι θάχη μιά παρηγοριά ή καμμένη κι' αυτή!...

Έσπασε θυμωμένη πώς έπρόκειτο να γίνουν λιποδρομίες εκείνη την ήμερα. Είχε βάλει γενναίο στοίχημα στο άλογο «Ακροβάτης». Και στέβαι άμέσως τον ύπηρέτη να του άγοράσει μιά άπονευματική έρμερ-ίδα. Ένωταεταξί, με το στομάχι γεμάτο, άνάβει ένα τσιγάρο και έα-λάσεται σε μιά πολυθρόνα...

Ο ήλιος πλάνη... Λέει:

—Στο Παρίσι το πένθος φέρνει πληξί... Θά κάνω ένα ταξίδι... Τα παιδιά θά τα στείλω στην έξοχή, στην πεθερά μου, κι' έτσι θάχη μιά παρηγοριά ή καμμένη κι' αυτή!...

Έσπασε θυμωμένη πώς έπρόκειτο να γίνουν λιποδρομίες εκείνη την ήμερα. Είχε βάλει γενναίο στοίχημα στο άλογο «Ακροβάτης». Και στέβαι άμέσως τον ύπηρέτη να του άγοράσει μιά άπονευματική έρμερ-ίδα. Ένωταεταξί, με το στομάχι γεμάτο, άνάβει ένα τσιγάρο και έα-λάσεται σε μιά πολυθρόνα...

Ο ήλιος πλάνη... Λέει:

—Στο Παρίσι το πένθος φέρνει πληξί... Θά κάνω ένα ταξίδι... Τα παιδιά θά τα στείλω στην έξοχή, στην πεθερά μου, κι' έτσι θάχη μιά παρηγοριά ή καμμένη κι' αυτή!...

Έσπασε θυμωμένη πώς έπρόκειτο να γίνουν λιποδρομίες εκείνη την ήμερα. Είχε βάλει γενναίο στοίχημα στο άλογο «Ακροβάτης». Και στέβαι άμέσως τον ύπηρέτη να του άγοράσει μιά άπονευματική έρμερ-ίδα. Ένωταεταξί, με το στομάχι γεμάτο, άνάβει ένα τσιγάρο και έα-λάσεται σε μιά πολυθρόνα...

Ο ήλιος πλάνη... Λέει:

—Στο Παρίσι το πένθος φέρνει πληξί... Θά κάνω ένα ταξίδι... Τα παιδιά θά τα στείλω στην έξοχή, στην πεθερά μου, κι' έτσι θάχη μιά παρηγοριά ή καμμένη κι' αυτή!...

Έσπασε θυμωμένη πώς έπρόκειτο να γίνουν λιποδρομίες εκείνη την ήμερα. Είχε βάλει γενναίο στοίχημα στο άλογο «Ακροβάτης». Και στέβαι άμέσως τον ύπηρέτη να του άγοράσει μιά άπονευματική έρμερ-ίδα. Ένωταεταξί, με το στομάχι γεμάτο, άνάβει ένα τσιγάρο και έα-λάσεται σε μιά πολυθρόνα...

Ο ήλιος πλάνη... Λέει:

—Στο Παρίσι το πένθος φέρνει πληξί... Θά κάνω ένα ταξίδι... Τα παιδιά θά τα στείλω στην έξοχή, στην πεθερά μου, κι' έτσι θάχη μιά παρηγοριά ή καμμένη κι' αυτή!...

Έσπασε θυμωμένη πώς έπρόκειτο να γίνουν λιποδρομίες εκείνη την ήμερα. Είχε βάλει γενναίο στοίχημα στο άλογο «Ακροβάτης». Και στέβαι άμέσως τον ύπηρέτη να του άγοράσει μιά άπονευματική έρμερ-ίδα. Ένωταεταξί, με το στομάχι γεμάτο, άνάβει ένα τσιγάρο και έα-λάσεται σε μιά πολυθρόνα...

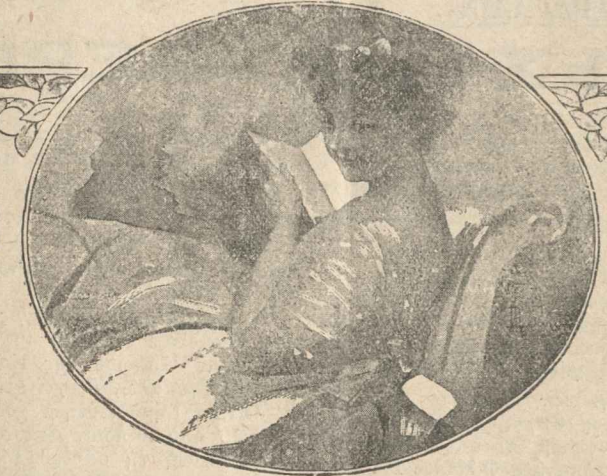
Ο ήλιος πλάνη... Λέει:

—Στο Παρίσι το πένθος φέρνει πληξί... Θά κάνω ένα ταξίδι... Τα παιδιά θά τα στείλω στην έξοχή, στην πεθερά μου, κι' έτσι θάχη μιά παρηγοριά ή καμμένη κι' αυτή!...

Έσπασε θυμωμένη πώς έπρόκειτο να γίνουν λιποδρομίες εκείνη την ήμερα. Είχε βάλει γενναίο στοίχημα στο άλογο «Ακροβάτης». Και στέβαι άμέσως τον ύπηρέτη να του άγοράσει μιά άπονευματική έρμερ-ίδα. Ένωταεταξί, με το στομάχι γεμάτο, άνάβει ένα τσιγάρο και έα-λάσεται σε μιά πολυθρόνα...

Ο ήλιος πλάνη... Λέει:

—Στο Παρίσι το πένθος φέρνει πληξί... Θά κάνω ένα ταξίδι... Τα παιδιά θά τα στείλω στην έξοχή, στην πεθερά μου, κι' έτσι θάχη μιά παρηγοριά ή καμμένη κι' αυτή!...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ...

Γ'.

Τα παιδιά της έτοιμοθάνατης

Άννα, 7 χρόνων. Οδγκώ, 6 χρόνων.

Η παιδαγωγός, μιά μεσόκοπη γυναίκα, είναι ρωθισμένη στο διάβασμα ενός μυθιστορηματος.

Τα δυό παιδιά παίζουν με τ' άμαξάκια τους και τ' άλογάκια τους και κάνουν μεγάλο θόρυβο.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.—Θά σωπάσετε;... Η μαμά σας είναι άρρωστη και δεν μπορεί να σας άκούη. Άν δεν ησυχάσετε δεν θά σας δώσω γλυκά.

ΟΥΓΚΩ.—Γιατί δεν πρέπει να κάνουμε θόρυβο;... Έπειδή είναι ή μαμά άρρωστη;... Πέρουσι, που ήμουν εγώ άρρωστος, κάναμε άρρετο θόρυβο... Θυμάμαι που άκούγα μουσική και χορούς...

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.—Δεν είναι το ίδιο... Η μαμά σας είναι πολύ άρρωστη... Μπορεί και να πεθάνη!...

Ο Οδγκώ άφήνει τ' άλογάκι του και πλησιάζει στο παράθυρο, κυττάζοντας στο δρόμο. Η παιδαγωγός ξαναρχίζει το διάβασμα. Η Άννα, άσού έπαιξε με την κούλα της, την έβαλε στην κούλα της κι' άρχισε να την νανορρίζη, τραγουδώντας: «Πόσο θάβει πληχτικό, σάν πεθάνει ή μαμά!...

ΟΥΓΚΩ.—Έλα να δής, Άννα, που ρίξαμε χορτάρι στο δρόμο μας. Είναι γιά να μην κάνουν θόρυβο τ' άμαξάκια... Κατεβαίνουμε να κυλιστούμε, όπως στην έξοχή;...

Δ'.

Στην κουζίνα

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Θάχουμε μιά πολύ όμορφη κηδεία!...

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Βέβαια... Άς να ζήση ως την Παρασκευή;...

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Δεν πιστεύω... Γιατί ρωτάς;...

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Γιατί αν πεθάνει την Παρασκευή, ή κηδεία θά γίνη την Κυριακή, που είναι μιά μέρα πολύ άνάποδη, και πρό πάντων γιά την άδραστη... Δεν θά παρακολουθήσει την κηδεία πολλός κόσμος!...

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Άς ελπίσουμε πως δεν θάχουμε κι' αυτή την άτυχία!...

ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ (υπαίνοντας στην κουζίνα). —Ο κύριος μ' έστειλε και το πήρα μιά έρμερ-ίδα, γιά να δη τα άποτελέσματα των σημειώνων λιποδρομιών... Κέρδισε το άλογο «Ρατίν»... Φαντάζομαι τί θυμό θάχη ο κύριος, που έστοχημάισε γιά τον «Ακροβάτη»!...

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Τώρα έχει άλλες μεγαλύτερες στενοχωρίες και λύτες ο κύριος...

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Πού νομίζετε πως θά βάλουν το πέρετρό της;...

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Στην άλλη, μπροστά στο μέγαρο, φυσικά... Θά βάλουνε λουλούδια και λαμπάδες και θ' άνοίξουνε την πόρτα, γιά ναόχουν οι φίλοι και να έγγράφονται στο βιβλίο...

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Άκούσα να λένε, πως οι εργολάβοι της κηδείας πάντα δίνουν κάτι γιά οεγάλο στην ύπηρεσία. Άλλοιώς της κηδείας...

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Τότε πρέπει να συνεννοηθούμε γιά αυτό από τώρα με τους εργολάβους... Δεν πρέπει να θυμωθούμε!... Όχι, διάβολε! Οι πεθαμένοι στο χώμα, κάτω από τη γη, κι' οι ζωντανοί πάνω στη γη, με τα συμπερόνά τους, ό καθένας!...

Επίλογος

Οι γιατροί έκαναν κακή διάγνωση. Η κυρία γλίτωσε από τον θάνατο, και σργανημένη, έπαυαλαυάνει κάθε μέρα στους φίλους και στις φίλες, που ηγαίνουν να την σιγαρούν:

—Η μεγάλες άρρώστειες, βλέπετε, τον κάνουν κανέναν σάν μικρό παιδί... Πόσο όμως παρηγορείται κανείς και σργανείται, σάν βλέπει τον εαυτό του πολύ άρρωστο... Όλοι τον αγαπούν... Γίνεσαι το μοναδικό άντικείμενο της σκέψης όλων... Ο άνδρας μου, ο καϊμένος, ήταν τόσο λιγνένος κι' άρρωσμένος!... Τα παιδιά μου τόσο ήσυχα και σργανημένα!... Ός κι' αυτοί οι ύπηρέτες έλγωγαν!... Δεν μπορείτε να φαντασθήτε τί άγάπη και τί λατρεία μουδύσαν, κατά την διάρκεια της άσθενείας μου!...

Στην κουζίνα

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Άκούε να την πεθάνη!...

ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Ζητωμάζουμε τριμερά!...

λαιός έχθρος των Νεχού-Νουτάχ είχε ώριστη αιώσιο μίσος έναντι των, απ' την πρό 5 χρόνων ημέρα εκείνη, κατά την οποία τον εξετέλειαν στα ίδια τα παλληκάρια του, εμποδίζοντας τον να σκοτώσει τη Μεγάλη Καρδιά και τον αιχμαλωτό τους 'Ανοιχτόκαρδο.

Έτσι, κατά το διάστημα αυτό των πέντε χρόνων, ο πανούργος, μνηστικός κι' αίμοχαρης φύλαρχος, είχε καταρρώσει με διάφορες μηχανορραφίες και συκοφαντίες να σπείρη την έχθρα και την παρεξήγηση στα πνεύματα των Κομαγών έναντι της Μεγάλης Καρδιάς. Κι' όταν το κατώρθωσε επιτέλους, ήταν κατώρθωσε επίσης να δημιουργήσει δικό του ισχυρό κι' άφραστο μένος κόμμα, ανάμεσα στους 'Ερυθροδέρμους της εκλεκτής αυλής της φυλής των Κομαγών—τότε σήμανε πειά γι' αυτόν η ώρα της έκδικής κατά των δυο κυνηγών. 'Επί κεφαλής 30 δοκιμής έκδικής κατά των δυο κυνηγών. 'Επί κεφαλής 30 δοκιμής έκδικής κατά των δυο κυνηγών. 'Επί κεφαλής 30 δοκιμής έκδικής κατά των δυο κυνηγών.

Ο σκοπός του ήταν ύπουλος κι' επιτήδειος. Σίγουρος ότι η Μεγάλη Καρδιά κι' ο σύντροφός του δεν θα χάνονταν εύκολα μια τέτοια προσβολή, πρόβλεπε ότι θα τον κυνηγούσαν. Κι' έτσι έλπιζε να τους παρασύρει στο καταλλήλοτα για κρυφές ενέδρες εκείνο λιμέρι του, για να τους θανατίσει και να τους θανατώσει σκληρά, τσακώνοντας τους αιχμαλωτούς... Κλείνοντας την παρόνθια αυτή, απαραίτητη για την κατανοήσιμη μελλοντική διηγήσάς μας, εναρμονίζαμε στα γεγονότα που διακόψαμε αναγκαστικά στο προηγούμενο κεφάλαιο...

III

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΗΤΟ

Ο Νεχού-Νουτάχ—ο Άητοκέφαλος—ο πανούργος δηλαδή φύλαρχος των Κομαγών, μετά την κλοπή των παγιδιών και τον διαμελισμό των κατόρων, τράβηξε για το λιμέρι του για να στήσει την ενέδρα.

Επιθυμώντας όμως να ανακαλυφθεί εύκολα απ' τους δυο κυνηγούς, έπιτρεψε δέν φρόντισε να εξαφανιστεί ή να υπερδέψη τα ίχνη της πορείας του και των οπαδών του. Τά έβλεπε κανένας ολόφανερα, μέσα στα τσακισμένα ξερόκλαδα και στα ποδοπατημένα ψηλά χορτάσια. Κι' αν κάποιος—έπιτρεψε επίσης—χωνόντουσαν, οι δυο κυνηγοί δίχως πολλές σκοτούρες τα εξαναβρίσκαν πιο πέρα.

Ύστερα λοιπόν από λίγη ώρα ιχνηλασίας, η Μεγάλη Καρδιά κοντοστάθηκε άπτομα. Ποτέ άλλοτε, κι' έπί τόσα χρόνια, δεν φερμαίριζε τον έχθρο στα λειβάδια με τόσο ευκολία, όση ή σημερινή! 'Ήξερε πειά κατά βάθος, όλες τις ασύλληπτες πονηρίες στις οποίες καταφεύγουν οι 'Ερυθροδέρμοι, όταν θέλουν πραγματικά ν' αποκρύψουν τα ίχνη τους, και μια τέτοια ηλιθιότητα εκ μέρους των—όπως εξακρίβωνε τώρα—έσπειρε στο έμπεριότατο μυαλό του δικαιολογημένες υποψίες:

—'Η πολλοί είνε, 'Ανοιχτόκαρδε, ψιθύρισε στο σύντροφό του, κι' έτσι δεν μάς λογαριάζουν ή κάπου μάς έχουν στήσει καρτέρι, για να μάς ξεκαούν άξαφνα!...

—Χμ!... Έκανε ο άλλος, σκεπτικός. 'Έτσι μοι φαίνεται και μένα... 'Ο δρόμος των είνε ίσιος, δίχως έλιγμούς, δίχως στρόφες και παραπλανήσεις δεξιά κι' αριστερά... Αυτό είνε ολόφανερη παγίδα!...

—Καράμπα!... Θλαστήμησε η Μεγάλη Καρδιά. Θέλησαν να κάνουν κάτι τα κοθώνια, μά το παράκαναν!... Μας πέρασαν για στραβοπούλια, φαίνεται!... Νομίζουν πως θα πάμε να πέσοιμε στα χέρια των, σαν κουκουβάγιες το καταμεσίμερο!...

—'Ακουέ με, Μεγάλη Καρδιά!... ψιθύρισε ο 'Ανοιχτόκαρδος. Θά κάνουμε καλύτερα να κρύψουμε στην πρώτη σπηλιά, πιο κάτω πού θά βρούμε, τα άλογά μας... 'Ύστερα να κρατήσουμε διαρκώς κοντά μας τα σκυλιά, για ν' αποφύγουμε κανένα γαδύνοια των παράκαλα... Και να το ρίξουμε στον ποταμό, ρόδρομο κατόνιν... Μέσα σ' αυτή τη διαβολεμένη ζούγκλα, στην οποία μπήκαμε, φοβάμαι καρτέρι στημένο σε κάθε μας βήμα!...

—Δίκρο έχεις, σύντροφε!... μουρμούρισε η Μεγάλη Καρδιά. 'Έχω μια τέτοια λύσσα μέσα μου γι' αυτόν τον θρώμο-Άητοκέφαλο, πού παρασύρομαι απ' το πάθος... Μπρός λοιπόν!...

Σε δέκα λεπτά της ώρας βρέθηκαν μπροστά σ' ένα γάργαρο ποταμάκι, το οποίο κατέβαινε απ' την άνηφορία σαν καταρράκτης. Οι δυο κυνηγοί άκολούθησαν για λίγο την κρυμμένη σε διαβολικές λόγιες κοίτη του ποταμιού—προς το μέρος της άνηφορίας—και σε λίγο βρέθηκαν σ' ένα φαράδι, ολόκληστο από παντού οχεδόν, σπήλαιο. 'Εκεί, στο όχυρο αυτό κατασφύγιο, με την μονάκριβη είσοδό του κρυμμένη ολότελα από πελώριους βράχους και θλάσσει πρωτόγονη, μπήκαν με χίλιες προσφύξεις και σιγούρησαν τα άλογά των. 'Αφού όμως τους έβριζαν άσθονο γλωρό χορτάρι για να φάν κι' ετοιμαζόντουσαν τώρα να ξανθύνουν από κεί, ο 'Ανοιχτόκαρδος ξεφώνισε με έκπληξη, κυττάζοντας το σύντροφό του:

—Τί σοι ήρθε πάλι, Μεγάλη Καρδιά!... 'Εμείς πρέπει να σταούμε κι' εσύ μοι στρώθηκες χάμω να καπνίσω;... —Μη γίνεσαι όρνιο, σύντροφε!... είπε ειρωνικά η Μεγάλη Καρδιά. Μά το να με δασκαλέψης μία-δυο φορές, αυτό δεν σημαίνει και πώς τα ξέρεις όλα... Κάτσε λοιπόν μπλόκο μου να καπνίσω κι' εσύ, κι' άκόνησε έντωμεταξύ το μυαλό σου να μπνίσης τον σκοπό μου... 'Αν, έννοείται, δεν έχεις τί άλλο καλύτερο να κάνης!...

Χαρούμενος ο 'Ανοιχτόκαρδος για το κέφι του άγαπημένου του συντρόφου, κέφι το όποιο σήμαινε πάντα προσεγχείς σκληρούς κινδύνους, στρώθηκε κατάχαμα κι' αυτός κι' άρχισε να καπνίζει άμύλητος και με έμβριθεία. Ξαφνικά, σε λίγο, ξεφώνισε:

—Μάντεψα τη σκέψη σου, Μεγάλη Καρδιά!... Βλέποντας ο Κομαγών πως άργούμε να φανούμε, θά χαλαρώσουν φυσικά προσεχτικό καρτέρι τους... Κι' έτσι θα τους εξαφανίσουμε έμεις, αντίς να μάς εξαφανίσουν με την κρυφή ενέδρα τους εκείνοι... Έάντις την πίστι μου, 'Ανοιχτόκαρδε, θά θαμβολογούσα με έμμεριστας την έξυπνάδα σου, αν δεν τ' είχα κάνει από καιρό!...

—Μά την πίστι μου, 'Ανοιχτόκαρδε, θά θαμβολογούσα με έμμεριστας την έξυπνάδα σου, αν δεν τ' είχα κάνει από καιρό!... είπε εύθουα η Μεγάλη Καρδιά.

Με παρόμοιο ξένοιότατο κουβεντολόγιο, η ώρα πέρασε άρκετα. Οι δυο κυνηγοί πετάχτηκαν όρθιοι τώρα, άδειασαν τις πογτες και τα άπομεινάρια του καπνού, χτυπώντας τις πτερές των ποτών υποκόπανο της καραμπίνας των κι' ύστερα σφύριξαν από σκληρά σκυλιά. 'Αφού θεσθαίσθηκαν άλλη μία φορά για το σιγούρη των άδύλων και για την επάρκεια του χορταριού των—τά έμμεριστας—, όταν άνέβαιναν το ποταμάκι—σύρθηκαν ύστερα με την κοιλιά και θγήκαν απ' το σπήλαιο.

Ο ήλιος έγενε προς τη δύση. Οι δυο κυνηγοί θυβίστηκαν με σα στην άπαιτη σγεδόν ζούγκλα, και το πραγματικό, το κρυμμένο φερμαίρισμα των ίχνων των 'Ινδών άρχισε. Βουβή, κρυμμένη, τώντας τα σκυλιά τους απ' τις λαμαριές, έλλοτε γλυστούσαν στα χορτάρια με την κοιλιά κι' έλλοτε σκαρφάζονταν στα δένδρα και πηδούσαν από κλαδί σε κλαδί, σαν σκίουροι από κλαδί σε κλαδί, δεν άφιναν ούτε νωνιά άνεγγύιστη πού να προγυρήσουν ένα θήμα. 'Εγιναν τα άσως είπαμε το φόβο μιας εξαφνικής έσόδρας, άνοιγαν σαν τσακάλια τα μύτια τους, άδωναν σαν λαγού τα αυτιά τους, έπιγιναν την άνάσα τους και συβουλεύονταν, πούν ξεκινήσουν κάθε φορά, πού άπειρους άόριστους ψιθύρους της έρημης Ξαφνικά, τα γυναιμένα σκυλιά τους γαυήλωσαν με την κοιλιά στο έδαφος, άνοιγόκλεισαν άήνυχα τα ρουθούνια τους δίχως να γρυλλίσουν. Νόμιζε κανείς πως τα νοήμονα αυτά ζώα έννοησαν, ότι ο παραμικρός προσδοτικός θόρυβος των θά προκαλούσε άσμα και χαμό όθωπίνων ύπάρξεων!...

Ο 'Ανοιχτόκαρδος έβριζε τότε ένα άπασπαστικό θλέμμα ολόγυρά του στο σόθαμπο... 'Εκεί αντίκρυ του, μόλις τρία μέτρα μακριά του και μισογυμνός όρθιος στα ψηλά χορτάρια, σκοτών ένας Κομαγών. Το κορίμ κι' έκείνου ήταν λυγμένο το κεφάλι του τεντωμένο προς τα έμπρός, και λυγνά πλανομένο προς τον δεξιό του ώμο, για να διευκολύνει την άσπαστη λές και προαισθανόταν άόριστα την προσέγγιση κινδύνου.

Ο 'Ανοιχτόκαρδος δεν τούδωσε καιρό να θεσθαίσει καλύτερα. Μά ένα πήδημα σβέλο, ριχτηκε άπάνω στο καρσούλι των Κομαγών, το άναποδογύρισε και γούφωσε άσπαστη στις τανάλιες των δακτύλων του το λαρούγγι του. Κι' ένδονονατό του σύντριβε τώρα τα στήθη του 'Ερυθροδέρμου, πού κρφοφάρδο μαχαίρι του χωνόταν ίσαμε τη λαδή στην καρδιά και του την έκοβε στα δυό!...

Στιγμιαία λάμψις λύσσας και μίσους φώτισε τα σκληρά τια του Κομαγών. Μά ο χλωμός θάνατος τα θόλωσε παραπέρα κι' ο 'Ανοιχτόκαρδος, σκουπίζοντας το αίματόβερετο μαύρο του στα πλούσια μαλλιά του νεκρού, το ξανάβαλε στη θέση και ψιθύρισε άτάραχα:

—'Ενας σατανάς, λιγώτερος!... 'Εντωμεταξύ, η Μεγάλη Καρδιά είχε παρακολούθησε με ψισμένη προσοχή όλη αυτή τη φρικαστική—μά και τόσο ποιοσιμένη—σκηνή. Βλέποντας όμως, πως όλα τελείωσαν περφοδίχως να χρειασθή ή επέμβασίς του, ένγνεψε στον σύντροφό του να εξακολουθήσουν την προχωρήσι του.

Μά οι Κομαγών δεν ήσαν πειά μακριά. Βλέποντας τους κυνηγούς να άγογούν, όχι μονάχα γαλάρωσαν το καρτέρι τους, όπως είχε όρθά μαντέψει στο σπήλαιο, η Μεγάλη Καρδιά, λα κι' έσπησαν κανονική κατασκήνωσι. Δεν άρκέστησαν ύπαι και σ' αυτό, αλλά ξέννοιαστοι τώρα, νομίζοντας πως άνέβησαν για την έπομένη το κυνηγητό τους οι δυο έχθροι των είναν ναύει και φωτιά!...

Οι δυο κυνηγοί σερβόντουσαν με την κοιλιά σαν ετίβηρα. Ξεχώρισαν από μακριά τη λάμψη της φωτιάς άνίστα τις λόγιες, κι' ένδ προχωρούσαν, δεν άργησε να ποδάρουθούν της η κνίσσα ζαρκιόδιου πού ψηλόναν.

Άλλο καρσούλι προς το μέρος των, δεν ύπηρε κατασκήνωσι.

μένο. Σκαρφάζονταν τότε σαν άθροβα νυχάτα φαντάσματα, άπάνω σε μια πελώρια θαλαινιά, κι' άρχισαν να προσεγγίζουν περισσότερο προς την κατασκήνωσι των Κομαγών. Μεταχειρίστηκαν όμως ατή τη φορά μια σατανική πανουργία των 'Ερυθροδέρμων: Την έναεριο δηλαδή όδοιπορία, η οποία ζώας άπαιτούσε ύπεράνθρωπες σγεδόν έπιδεξιότητες, μακροτάτη πειρα, άνοχη άτασάλεια κι' ύπομονη ακατάβλητη!...

Πηδώντας έτσι από κλαδί σε κλαδί, κι' από δένδρο σε δένδρο, προστατευόμενοι απ' τα πυκνά φυλλώματα—τά έπικινδυνοδέστατα γι' αυτούς συγχρόνως, γιατί με τον ψιθύρο τους μπορούσαν να τους προδώσουν—έφτασαν επιτέλους σε ένα άλλο θαλάσσιο πλατάκι.

Σταμάτησαν πειά εκεί και κύτταξαν: Κάτω τους, και καμιά δεκαριά μέτρα πιο πέρα, αντίκρυσαν ολόκαθαρα και στις παραμικρές λεπτομέρειές της, την φωτισμένη απ' τις λάμψεις κατασκήνωσι των Κομαγών!...

IV
Η ΔΟΝΑ ΛΟΥΘ

Ας άφήσουμε προσωρινά τους δυο κυνηγούς μας, να κατασπένουν απ' το ψηλό τους πλατάκι την κατασκήνωσι των Κομαγών κάτω, κι' άς έρθουμε σε μερικά άλλα σπουδαία πρόσωπα της ιστορίας μας.

Κατά την ώρα περίπου, κατά την οποία οι δυο κυνηγοί έβγιναν απ' το σπήλαό τους για να εξακολουθήσουν την ιχνηλασία των κατά των 'Ερυθροδέρμων,—δηλαδή κατά το σουρούπωμα,—μια άλλη σκηνή διαδραματιζόταν 20 χιλιόμετρα μακρύτερα: "Ενα άρκετά πολυάριθμο καραβάκι λευκών, σταματούσε κι' έσπινε τις σκηνές του για τη νύχτα, εκεί στις όχθες του μεγάλου ποταμού Κανσινέν.

Οι ένοπλοι ύπηρεται κι' οι μιάδες γαμβουζίνιοι, οι όποιοι γρομύωναν για όδηγοι και άγωνιάτες το καραβάκι, έξέφταναν τα 12 μολάρια των απ' τα δέματα των άποσκευών, και σχημάτιζαν με αυτά ένα είδος κυκλικού φράχτη. Στη μέση του άνωσαν φωτιά για το μαγείρεμα και γύρω έσπιναν τις σκηνές. Πιο πέρα επίσης, καμιά δεκαριά λανθέρως (λογυφοροί στρατώματα του Μεξικανικού στρατού), οι όποιοι συβουλεύονταν τους ταξειδιώτες, εξακωθάλκιεσαν, έθιναν τις σέλλες και τα γαλινάρια των άλλων των και τα άφηναν έλεύθερα να θοσκήσουν.

Τότε, ο έπικεφαλής των λανθέρως άξιωματικός, ένας άρειμάνιος, κομψός και 25ετής περίπου λογάος του Μεξικανικού στρατού, έριππος άκούμ, άποσάστηκε απ' τους άνδρας του. Και προσγγίζοντας σ' ένα πολυτελές φορείο, πού όποιο ήσαν ζεμένα δυο σιδηρά μολάρια, έκαμε στην πορτίερα, χαίρετής με σεβασμό και έπτε:

—Σε ποιά μέρος έπιθυμεί ή 'Εξοχότης σας, να σπάρουμε τη σκηνή της σενορίτας;...

—Όπου νομίζετε πιο άσφαλτεστέρα, λογάε! 'Αγκουίλαρ!... άποκρίθηκε μία θαρεία φωνή. Και γρήγορα μάλιστα, γιατί ή άνεψιά μου είνε σαν πτώμα απ' την κορσάσι!...

—Ας διαθεσθαίμεσε τη δόνα Λούθ ή έξοχότης σας, στρατηγέ μου, έτι όλα θά τελειώσουν στη στιγμή!... έπτε ο δόν 'Αγκουίλαρ, κι' άπομακρύνθηκε καλπάζοντας για να δώση τις σχετικές διαταγές.

Ο Μεξικανός στρατηγός κατέθηκε τότε απ' το φορείο. Ήταν ένας ψηλόσωμος άνδρας, με χαρακτηριστικά τραχεία και έλάνια δάτειο. Τα μαλλιά του ήσαν κατάλευκα σαν τα χιόνια της βουνοκορυφής του όρους Χιμοράθο, και κάτω απ' τον στρατωτικό του μανδύα διακρινόταν φανταχτερή και χρυσοκέντητη έσπλη το θαμμού του.

Η σκηνή της δόνας Λούθ—ή Λούθ ήταν σενορίτα, δηλαδή 'έσποινός', μά ο στρατηγός χαϊδευτικά την άποκαλούσε δόνα, δηλαδή μικρούλα κυρία—έτοιμάστηκε πρεπευθός απ' τους λανθέρως στη μέση του περιφράγματος της κατασκήνωσας. Ο στρατηγός τότε πρόσφερε έπιποτικά το χέρι του, κι' ή έπνευσε τον σπριγυμένη σ' αυτό πήδησε άνάαφρα και με χάρη απ' το φορείο.

Μαζύ με τον στρατηγό και με τη δόνα Λούθ, μπήκαν τώρα στη σκηνή της τελευταίας και δυο άλλα καινούργια πρόσωπα. Τα ένα ήταν ένας κοντόσωμος στρατιωτικός γιατρός του Μεξικανικού στρατού, έχοντας τον θαμμό του άρχιάτρου—άντισυν—σαν ίσαμε 50 χρόνων, Γάλλος την καταγωγή, και λεγόταν 'Ιερούμιος—Βονιφάτιος Ντυρίε. Το άλλο πρόσωπο ήταν μά τσαχπιά, ζούρη και σκανδαλισμένη μιάς, ίσαμε 16—17 χρόνων, λεγόταν Φοίθη, κι' ήταν καμαριέρα και φίλη συγχρόνως της δόνας Λούθ.

—Χούπιτερ!... Χούπιτερ!... Ξεφώνισε ξαφνικά ο άρχιάτρός μας, μόλις μπήκε στη σκηνή. Τη θαλίτσα με τα θάανά μου, σε παρακαλώ!...

Ένας ύπεροχος γιγαντώσωμος Νέγρος, με χρυσή οικόστολη,

ιδιαιτέρως καμαριέρης του στρατηγού, φάνηκε άμέσως. Ήταν ο Χούπιτερ. 'Ακούμπησε με θρησκευτική προσοχή πλάι στον άρχιάτρου την περίφημη θαλίτσα του, κι' ύστερα, θγαίνοντας έξω απ' τη σκηνή, άγγάρεψε δυο-τρεις γαμβουζίνους (άγωνιάτες), για να ετοιμάσουν το δείπνο των ταξειδιωτών μας.

—Λοιπόν, γιατρέ;... ρώτησε τον λαχανιασμένο σαν θουβάλι πού διψούσε άρχιάτρου, ο στρατηγός. Πώς βρίσκεσαι άπόψε την άνηψιά μου;...

—Η σενορίτα Λούθ είνε, όπως πάντα της, χαριστοάτη!... έπτε ο γιατρός σκουπίζοντας τον άφθονο ιδρώτα του. Γοητευτική, καί... μά δεν βρίσκετε ότι κάνει μια κουφόθρασι άπαισία;...

—Όλοι έμπεξαν τα γέλια με την άπροδοόκτητη έρώτησι του άμοιρου άρχιάτρου, πού όλοστρόγγυλος καθώς ήταν, φούσκωνε και ξεφούσκωνε σαν φουερό σιδηρουργό.

—Όχι δά!... έπτε πονηρά ο στρατηγός. Κι' ή άποψινή ζέστη είνε όπως ή συνηθισμένες των προηγούμενων ήμερών... Μια εύχάριστη δροσούλα, δηλαδή!...

—Τότε ή ιδέα μου θά είνε!... μουρμούρισε ξεφυσώντας ο γιατρός. Και στρέφοντας ύστερα προς τη Φοίθη, η όποια έντωμεταξύ εξακολουθούσε να εξακαρίζεται στα γέλια, της έπτε με άγαθό-ψυχη άναγκησι:

—Έσύ, τί θλέπεις το γελοίο, θρέ μουίτσα, και γελάς έτσι;... —'Αφσέ την, γιατρέ μου, τη θεότρελλη, και μήν της δίνεις σημασία!... τάχχτηκε κι' έπτε ή δόνα Λούθ, γελώντας όμως άκράττα κι' έκείνη.

—Μπά πού να ξεβιδώσετε κι' ή δυο σας τα σαγόνια σας, πειραχτήρια της Κολάσεως και του 'Οξαποδώ!... έκανε με προσποιητό θυμό ο γιατρός. Μά δεν έπεμβαίνετε λοιπόν, στρατηγέ μου;... Θέλετε να με τρελλάνουν;

—Έμπρός!... Έμπρός!... 'Ηυχία πειά!... έκανε ο στρατηγός στα μισοσσοφρά και κατόπιν ρώτησε την άνεψιά του:

—Λοιπόν; Κουράστηκες σήμερα πάλι; —Όχι και τόσο, θείε μου!... έπτε ή δόνα Λούθ, πνίνοντας ένα χαμουρητό. Συνηθισα πειά στο είδος αυτό της καθημερινής ζωής, την όποια κάνουμε έπί έναν μήνα τώρα, όδοιπορώντας διαρκώς... Τις πρώτες ήμέρες, δεν ράς το κρύβω, ήμουν σαν πτώμα κάθε θράδου!...

Ο στρατηγός στέναζε δίχως ν' άπαντήση. Ο γιατρός άνοιξε τη θαλίτσα του κι' άρχισε να τακτοποιή όσα θάνατα κι' όρυκτολογικά συγχρόνως δείγματα, είχε μαζέψει κατά το διστάσμα της ήμέρας έδώ κι' εκεί. 'Η Φοίθη πάλι στριφογύριζε εύθυμη σαν πουλάκι στο κλουβί του, μέσα στη σκηνή, και τακτοποιούσε τις άποσκευές της νεαρής κυρίας της.

Κι' έκείνη;... 'Η δόνα Λούθ;... Ποιά ήταν;...

Η δόνα Λούθ δέ Βερμούδες ήταν μια θελκτική νέα, δεκάδη έως δεκαεφτά χρόνων το πολύ. Το ψηλό και λυγρό κορίτσι της ήδειχνε πιο μεγάλη, μά το όλόδροσο κι' υπερόχου καλλογής πρόσωπό της είχε ακόμα άπάνω του μια έντελώς παιδική κι' άγνή άφελεια.

Ήταν κόρη μιας άδελφής του στρατηγού. 'Αυτοφωτη σχετικά, όπως όλες ή 'Ισπανοαμερικανίδες της άνωτάτης κοινωνίας την εποχή εκείνη, γνώριζε τη ζωή μονάχα απ' τη ρόβλη ψη της. Ο έρως δεν είχε άκόμη ναϊδέψει την καρδιά της, γιατί άσπρεμμένη άποκλειστικά σγεδόν στο μέγαρο του στρατηγού—ό όποιοι τη λάτρευε σαν παιδί του—είχε συμμεριστή για πολύν καιρό την άποτρασχημένη ζωή του.

Και τώρα, πριν άκόμη προλάβει να ένθλικοιθ ή άρκετά, ώστε να χαρή λίγο και την κοσμική κίνησι των άριστοκρατικών κύκλων στους όποιους ζούσε, άκόλουθσε πιστά τον θείο της στο μυστηριώδες ταξείδι του άνάμεσα στις άπέραντες έκείνες έρημιές.

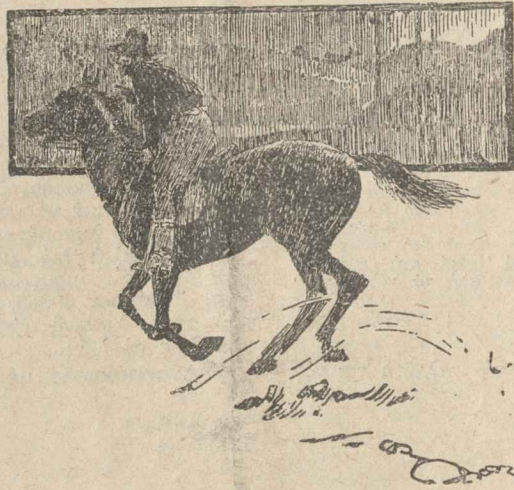
Μά ποιάς όμως ήταν ο σκοπός του μακροτάτου αυτού ταξειδίου;... Τι πράγμα άναχτούσε με τόσο λαχτάρα και με τόσο μυστικότητα συγγρόνως ο θείος της;... Και γιατί είχε άπιμείνει τόσο να πάει μαζύ τον την άρσία Λούθ;

Λίγο την έννοιαζαν όλοι αυτά, τη δόνα Λούθ!...

Ευτυχισμένη για την άλλόκοτη αυτή ζωή της στο 'Υπαίθρο, διαρκώς γοητευμένη απ' τις όλοήμερες όδοιπορίες άνάμεσα στα πιο γραφικά τοπεία, δεν ζήτησε περισσότερα κι' ούτε είχε έννοησει τον στρατηγό με άδιάκριτες έρωτήσεις. Ήταν τώρα μια άμέωμη θελκτική παιδούλα, τριεπυγυμένη με το παρόν και μη θεσαινίζοντας καθόλου το χαριτόβερετο κεφαλάκι της για το μέλλον...

Ο λοχαγός 'Αγκουίλαρ μπήκε τη στιγμή εκείνη στη σκηνή κι' ο Χούπιτερ φάνηκε μαζύ του, κομίζοντας το δείπνο. 'Ακούμπησε τους δίσκους έπάνω στο έτοιμασμένο απ' τη Φοίθη τραπέζι, κι' ο στρατηγός, ή άνεψιά του, ο γιατρός κι' ο λοχαγός κάθισαν με όρεξι στις θέσεις των.

Όρεχτικές πραγματικά κονσέρβες κι' ένα ώμοροφωμένο παγύ μουτί άρσενικού ζαρκαδιού, άποτελούσαν το διαλεγτό τους δείπνο. 'Όλοι έτρωγαν λαίμαργα σγεδόν, σιωπηλοί, κι' ο Χούπιτερ με τη Φοίθη δεν έπαυαν να τους σερβίρουν διαρκώς κρασί και φαγητό. (Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΜΑΤΖ ΗΒΑΝΣ

('Ενα άποκαλυπτικό άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Άντρέ Μωζ για τόν παράξενο χαρακτήρα της πασίγνωστης «βεντέττας»)

ΣΦΑΛΩΣ ή Μάτζ Ήβανς είναι μια από τις πιο συμπαθείς βεντέττες του Αμερικανικού κινηματογράφου. Έχει θαυμάσια ξανθά μαλλιά, εκφραστικά μάτια και σαγηνευτικό χαμόγελο. Έχει όμως και την κάνει περισσότερο ελκυστική, είναι η ευγενικά εκφραστική προσώπου της. Είναι από τις λίγες γόησσες της οθόνης, που από την πρώτη στιγμή σάς προκαλούν το σεβασμό, που σάς επωβάλλονται.

Όταν περπατάει, όταν συνομιλεί, όταν ερμηνεύεται, είναι πάντα η ίδια : Μία νεαρή αριστοκράτισσα. Μη παραξενεύεστε. Αυτό τα τρία πράγματα είναι άρκετά για να μαντέψετε κανείς τον χαρακτήρα μιας γυναίκας. Γιατί η κάθε μία της, σε κάθε κίνησή της, βάζει κάτι από τον εαυτό της. Η φιλάρεσκη, παραδειγματική χάριν, περπατάει στο δρόμο με μικρά βήματα και χαμορраίνει σαν παγώνι. Έχει πάντα ένα χαμόγελο στα χείλη και σάς κοιτάζει μ' ένα βλέμμα τόσο εκφραστικό, σαν να σάς λέει :

—Θαυμάστε με, λοιπόν ! Δεν βλέπετε ότι είμαι όμορφη ;
Η γυναίκα πάλι, που αγαπάει να παίξει με τον έρωτα, έχει ένα βάδισμα λιγιστικό και προσπαθεί ν' αναστατώσει όλους τους άνδρες που συναντά στο δρόμο της. Μεταχειρίζεται χίλια-δυο τεχνάσματα : Δειπνές μεταξωτές κάλτσες, διαφανή φορέματα και βάφει υπερβολικά τα μάτια της και τα σαρκώδη χείλη της. Έτσι γίνεται ένας σωστός πειρασμός, στο βλέμμα του οποίου κανείς θνητός δεν μπορεί ν' αντισταθεί : Είναι μία μοιραία γυναίκα. Ένα αντίγραφο της Τζιν Χάρλουν ή της Μαίη Γουέστ.

Μία αισθηματική γυναίκα, εξ άλλου, που της άρεσουν τα τρυφερά ειδύλλια, ή ρομαντικές εξομολογήσεις κι' οι περιπαθείς έρωτες, περπατάει πάντα με αργό βήμα και το βλέμμα της είναι λίγο άνηχημένο ή υπελαγολικό. Αντιπαθεί το μακιγιάζ και ντύνεται πάρα πολύ απλά. Οι άνδρες γενικώς δεν την συγκινούν, ούτε της κάνουν εντύπωση ή εξομολογήσεις των. Ζητάει απ' αυτούς κάτι το εξαιρετικό. Θέλει ο άνθρωπος που θ' αγαπήσει να έχει ευγενικά αισθήματα, να είναι τρυφερός μαζί της και να παίρνει στα σοβαρά τον έρωτα.

Η γυναίκα των σπόρ είναι ένα φαινόμενο δροσιάς και χάριτος. Περπατάει σαν Άρτεμις, με σταθερό και γρήγορο βήμα, σάς κοιτάζει κατάματα χωρίς καμιά ποτηρή σκέψη και κάνει έρωτα όπως παίζει γκολφ ή τένις. Όταν τώρα συνομιλούν αυτές η γυναίκες, η φιλάρεσχη προσπαθεί περισσότερο να σάς κάνει εντύπωση με την όμορφη της, παρά με τα λόγια της. Η γυναίκα που αγαπάει επίσης τον έρωτα, χαίρεται να σάς βλέπει να οίχνετε αδιάκριτα βλέμματα επάνω της, παρά να την κοιτάτε με προσοχή στα μάτια και να παρακολουθείτε την διμιλία της. Η ρομαντική αντίθετως στενοχωρείται όταν δεν την προσέχουν, μιλάει σιγαλά και με τρυφερά λόγια και είναι πάντα το θύμα ενός ξυπνίου Δόν Ζονάν. Όσο για την γυναίκα των σπόρ, όταν διηγείται κάτι αναστατώνει τον κόσμο με τα γέλια της, σάς χτυπάει στον ώμο και ποτέ δεν κάθεται ήσυχη στη θέση της.

Στη δουλειά τους η πρώτη είναι φοβερά άκατάστατες. Αν κάνουν κάποιον τους το νοικοκυριό τους, αλλοίμονο στον άνδρα που τις πήρε. Αυτός ο άτυχος άνθρωπος ποτέ δεν θα βοηθήσει ένα φαί της προκοπής και θα γυρίσει αινιώς με το σαλακωμένο κι' ασιδερωτά ρούχα. Μία φιλάρεσχη γυναίκα δεν έχει για τίποτε άλλο καιρό, παρά μόνο για την περιποίηση της όμορφιάς της !..

Η Μάτζ Ήβανς

Η δεύτερη επίσης ποτέ δεν παίρνουν στα σοβαρά τις καθημερινές δουλειές του σπιτιού κι' είναι πρόθυμες να κάνουν έρωτα οποιαδήποτε ώρα της ημέρας. Είναι καλύτερες από τις πρώτες, μά, καθώς κανείς, δαίνετε, άκατάλληλες για σύζυγοι.

Η αισθηματική γυναίκα είναι πρόθυμη καλής νοικοκυριάς και ποτέ δεν δυσχεραίνει τον σύζυγό της. Στο γάμο της σχεδόν ποτέ δεν βρίσκει απογοήτευση. Ο λόγος ; Μά γιατί κι' ο πιο τρυφερός άνδρας είναι σίγουρος, που είναι απότομος και που ζητάει μία νέα ερωτική περιπέτεια.

Η γυναίκα των σπόρ όμως δεν κάνει ποτέ νοικοκυριό. Θα την πληρώσουν πολύ στο γυμναστήριο, τις μεσημερινές ώρες στο γραφείο της και το βράδυ να χειροκροτή εξάλλη σε καμιά αθλητική επίδειξη ή να την μινάξουν στη λέσχη της.

Η Μάτζ Ήβανς, λοιπόν, έχει παραδόξως συγκεντρώσει επάνω της όλα τα χαρακτηριστικά αυτών των τεσσάρων χαρακτηριστικών τύπων της γυναικείας όμορφιάς. Είναι φιλάρεσχη, αγαπάει τον έρωτα, είναι ρομαντική και ξετρελλανίζεται μ' όλα τα σπόρ. Όταν την παρακάλεσα να μου δώσει ένα λεπτό για το χαρακτήρα της, με νύτταξε περσιόρα και μου είπε :

—Ζητάτε να σάς μιλήσω για ένα πράγμα, που ποτέ δεν έχω προσέξει και φυσικά δεν το ξέρω. Κάνω πάντα ό,τι περνάει απ' το μυαλό μου και μία την αλήθεια, δεν έχω μετανοήσει για καμιά σκέψη μου. Άλλοστε ποτέ δεν μου άρεσε μία εκκεντρική ζωή, χωρίς μ' αυτό να θέλω να πω ότι είμαι ευχαριστημένη, σαν κλείνομαι στο σπίτι μου. Προτιμώ να παρακολουθώ ένα ποδοσφαιρικό μπάτς ή να πετάω με το αεροπλάνο μου πάνω από το Χόλλυγουντ. Μά έχοντας και μέρες που να ζητάω τη μοναξιά. Όταν είμαι λυπημένη ή θέλω να ξεφύγω από το σπορ, ανεβαίνω σ' αλογό μου και χάνομαι μέσα στα μονοπάτια του δάσους της φλιμουρίδας, όπου ώρα της μέρας ή της νύχτας σιμώ να επιθυμώ να μένω μόνη. Πολλές φεγγαρόλουστες βραδιές, που τις περνάω τρέχοντας με την εθνη συντροφία μου στις λουτρούσσες Καταλάβα να βέβαια ότι οι φίλοι μου δεν μπορούν να νοιώσουν την ομορφιά μίας τέτοιας νύχτας. Μά είναι πολύ διακριτικοί και δεν μου γελούν το κέρι μου με τις άνοσιες τους. Ένα βράδυ, ωστόσο, που ησυχάζουν ολόκληρη στο δάσος του Χόλλυγουντ, μου συνέβη μια παράδοξη περιπέτεια. Ένω προχωρούσα άφοσιωμένη στις σκέψεις μου, ένοιό μ' αλογό μου να ορθώνεται στα πονά πόδια του κατατρομαγμένου. Σ εκείνο το μέρος το δάσος ήταν πολύ σκοτεινό και μόλις καθόσθονα να ξεχωρίσω τα δένδρα. Άνηχητα βγάλα τον ηλεκτρικό φάνο μου και τον άναψα. Στο φως του είδα τότε τρεις ανθρώπους, που μου έφεραν το δρόμο. Κι' ενώ με σημάδεψαν με τα πιστόλια τους, μ' άναψαν να κατεβώ από τ' αλογό μου και να τους ακολουθήσω. Όλολογό μου φοβήθηκα πάρα πολύ για τη ζωή μου. Αυτοί οι άνθρωποι είχαν φανερωμένες κτηνανθρώπων και ήταν κανονικοί με στραγγαλίσουν, αν τους αντίστοιχουν. Ωστόσο, είχα τον κουράγιο να τους ρωτήσω :

—Πού με πάτε ;
—Θα δής, πιτσιρίκια μου, μόνι εστε ο ένας απ' αυτούς, γελώντας ειρωνικά και σκουντώντας με με τα άγκωνα του ενός άλλος.

Κατάλαβα ότι ήμουν χαμένη. Κι' οι τρεις τους ήσαν φαίνεται τόσο τρομεροί οπιδιστά, που ήθελαν να με βασανίσουν. Σκέφθηκα τότε να τους δώσω λεπτά.

—Πόσα θέλετε, τους είπα, γι' να μ' αφήσετε ελεύθερη ; Χίλια δολάρια ;

—Μη προσπαθείς να μ' ελπίσθης, μου είπαν κι' οι τρεις. Μά δε δέχεται...

—Δεν με γνωρίζετε, λοιπόν ; Είμαι η Μάτζ Ήβανς ! διαμαρτυρήθηκα. Σας δίνω δέκα χιλιάδες.

—Δέκα χιλιάδες ! Χι !.. Είναι ένα ποσό !.. Έκαναν οι κτηνανθρώποι συλλογισμένοι. Άς είναι, θα τα ξαναποίμε στην καλύβα μας.

Η καλύβα τους ήταν ένα ξύλινο σπασίκα, στην καρδιά του δάσους, απλωμένο με μεγάλη συντήρηση, πράγμα που μου προσέφερε κατάπληξη. Δεν υπήρχε καμιά αναμνησία ότι είχα πέσει στα χέρια τους.

ΓΙΑΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τα δυο πιο αξιόλογα συμβάντα στη ζωή ενός άνδρος είναι όταν παπαται το επάνω χέλι του και νοιώθει να φυτράνουν ή πρώτες τρίχες του μουστακιού του κι' όταν παπαται το κεφάλι του και νοιώθει να πάντουν ή τελευταίες τρίχες των μαλλιών του !..

Κάποτε, μία θυελλώδη νύχτα, ή γυναίκα ενός Ίρλανδού ξύπνησε τον άνδρα της και τον παρακάλεσε ν' άρχισή να ροχαλίσει, γιατί.....φοβόταν ν' άκούη τους κεραυνούς !..

Ένας μεθυμένος Άγγλος ναυτικός, τριγυρίζοντας στους δρόμους και νομίζοντας ότι ή πόλις σφιγγοφυρίζει γύρω του, έπεσε επιτέλους σ' ένα παγκάκι, κι' εκεί τον πήρε ο ύπνος. Όταν ξύπνησε, είχε σκοτεινιάσει και πλόδρεζε. Η άτακτα όμως των φώτων πάνω στην ασφαλτοστρώση στις ταχυγόμενες αλυσίδες του την εντύπωση νερού.

—Διάβολε !.. ξεφώνισεν. Θάλασσα !..

Κι' από φόβο μήπως πνιγί, πήρε φόρα κι' έπεσε πάνω στην ασφαλτοστρώση, για ν' άρχισι...να κολιμπιάη !.. Χτύπησε όμως άσχημα και σφιγμένος στα πόδια του, κηθύρισε κατάπληκτος :

—Ευτυχώς, ή θάλασσα πάγωσε !..

Σοφή συμβουλή : Ένα κορίτσι πρέπει πάντα να παντρεύεται στην ηλικία που θα...το ζητήσουν.

Ο ξενοδόχος.—Τό δωμάτιο αυτό στοιχίζει λίγο ακριβά, γιατί έχει καλή θέα.

Ο πελάτης.—Κι' αν σάς ύποσχεθώ ότι δεν θα κοιτάζω διόλου έξω απ' το παράθυρο ; ;..

Στο πάρκο.—Η γεροντοκόρη.—Αυτός εκεί ο άνθρωπος μ' ένοχλει... Ο φίλος μου.—Πώς είναι δυνατόν ! Έγώ δεν βλέπω να σάς κοιτάει καθόλου...

Η γεροντοκόρη.—Άκριβώς γι' αυτό μ' ένοχλει !..

Μεταξύ φιλενάδων : —Συναντήσατε πολλές δυσκολίες, ώσπου να μάθετε να τραγουδάτε τόσο όμορφα ;

—Πάσχιλλες ! Ίδιως με τους γείτονες !..

Αυτό φαινόταν καθαρά από τη συμπεριφορά τους. Ωστόσο, δεν με καταποήσαν άμείως. Με κλείδωσαν μόνο σ' ένα δωμάτιο κι' έξηφανίστησαν. Πέρασαν δυο δολιχρές ώρες θανάσιμης αγωνίας. Τι έπρεπε να μου κάνουν ; Άραγε θα έβγαλαν ζωντανή από τα χέρια τους ; Σαφνικά άκούστηκαν βήματα στο διπλανό δωμάτιο και κάποιος έπαιδίσκος την πόρτα μου. Μαζεύτηκα σέ μία γωνιά, έτοιμη να έπιτεψώ μ' όλη μου τη δύναμη στον κακοταϊού που θα με πλησίαζε. Μόλις όμως άνοιξε ή πόρτα, έβγαλα μία φωνή εκπλήξεως. Είχα δη στο άνοιγμα της τόν Μπόμπ Ντένραλ, τον καλύτερο φίλο μου, που ήταν γνωστός να τις εκκεντρικότητες του. Ήταν ή σωτηρία μου. Ρίχτηκα κατατρομαγμένη στην αγκαλιά του.

—Άς φύγουμε γρήγορα, του φώναξα βιαστικά, μην ξαναβρουν οι κακοταϊοί.

—Εκείνος άρχισε να γελάει από την καρδιά του.

—Ποιο κακοταϊό ; με ρώτησε.

—Εκείνοι που μ' έκλεισαν έδωμέσα, σ' αυτό το σπίτι του άρχηγού τους.

—Μ' αυτό είναι το σπίτι μου, μου είπε ο Ντένραλ, με τό άθώωτερο ύφος τό κόσμου. Όσο για τους έλχητές σόν, είναι τρεις από τους καλύτερους φίλους μου, που σ' αγαπούν κι' αυτοί σαν και μένα. Έλα να σάς συστήσω. Θιμάσαι ; Μόνη σου κάποτε μου είχες πη ότι σ' άρέσκον ή περιπέτειες, και, καθώς βλέπεις, έσπεισα να έκτελέσω την επιθυμία σου.

Η αλήθεια είναι ότι πράγματι τρελλανόμια για τις περιπέτειες. Κι' αν σήμερα ο Μπόμπ είναι ο καλύτερος φίλος μου, αυτό το όφειλε στο ότι πάντα βρίσκομαι κάτι για να με διασκεδάσει.

Απ' αυτά που σάς άνέφερα λοιπόν μπορείτε, ύποθετο, να καταλάβετε τό χαρακτήρα μου. Έγώ όμολογώ ότι τό μόνο που μ' άρέσει στη ζωή είναι ή περιπέτεια, ο έρωτας, τα σπόρ κι' ή εθιμική συντροφιά. Μά προσέχω τις γνωριμιές μου, γιατί στενοχωρούμαι με την παρμηκή άδικαιρία. Εύτυχως που ξέρω τον τρόπο να τους κάνω να με σέβονται.

Τι αυτό κύβλας στο Χόλλυγουντ μ' αγαπούν και με θεωρούν ως την πιο αξιοσημείωτη βεντέττα του Αμερικανικού κινηματογράφου.

Κι' αλήθεια, ή Μάτζ Ήβανς είναι από τις λίγες γόησσες, που δεν πλύνουν νά ένοχλήσουν με τις εξομολογήσεις τους ο διάφοροι γυναικοί των πλουσίων Γιάγκηδων. Ξέρουν, άλλωστε, ότι θα χάσουν άδικα τον κόσμο τους, γιατί ή όμορφη βεντέττα διαλέγει μόνη της τους φίλους της, οι οποίοι κυριολεκτικώς την λατρεύουν.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

(Μετάφρασις ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ)

I

Γιατί τό αίμά μου βράζει κι' άφρίζει ; Γιατ' είναι ή καρδιά μου άναμμένη ; Κακή φωτιά τό αίμά μου φλογίζει, κακή φωτιά στά στήθια μου χυμένη. Κάιει τό αίμά μου φωτιά και λαύρα, γιατί' είδα ένα όνειρο φριχτό...

Της νύχτας τό παιδί με φτερά μαύρα, με πήρε από τον ύπνο πεταχτό. Μ' έφερε σ' ένα σπίτι φωτισμένο, γεμάτο από φωνή και μουσική.

Λαμπάδα έδώ... εκεί κερι άναμμένο... Μ' έσπρωξε έμπρός, και μήκηκα μέσα 'κεί. Γάμου τραπέζι είναι στρωμένο έδώ, και κάθονται τριγύρω οι συμπεθέροι.

Κι' οι νηόνυφοι ; Κυττάζω : τί να ιδώ ; Η νύφη...ήταν τό χρυσό μου ταίρι !

Τό ταίρι μου ! Όλη όμορφιά και κάλλη, κι' ήταν γαμπρός κοντά της ένας ξένος ! Στής νύφης τό σκαμνί άγάλι-γάλι, πήγα και στάθηκα βουδός... σθεσμένος.

Παίζει ή μουσική, κι' έχω σωπαίνω. —Άχ ! τί τραβώσε ή καρδιά μου ξέρε !

Της νύφης είν' τό μάτι λιγωμένο, της σφίγγει ο γαμπρός κρυφά τό χέρι. Κερνά ο γαμπρός κρασί και ξεχειλά...

Και πίνει αυτός, και εις τη νύφη δίνει. Και πίνει ή νύφη, και χαμογελά, και πίνει... τό δικό μου αίμα πίνει !

Δίνει κι' αυτή με τό λευκό της χέρι κόκκινο μήλο στόν καινούριο φίλο. Τό κόφτει αυτός στη μέση με μαχαίρι...

—Άχ ! ή καρδιά μου ήτανε τό μήλο ! Μιλούν γλυκά, με μάτια λιγωμένα...

Την άγκαλιάζει αυτός και της μιλά. Φιλεί τά μάγουλά της τ' άναμμένα, κι' έμένα χάρος κρύος με φιλεί.

Στό στόμα μου ή γλώσσά μου κολλάει, μία λέξη να προφέρω δεν μπορώ... Κι' έξαφνα ο χορός των άρχινάει, κι' οι νηόνυφοι τραβούνε τό χορό.

Στέκο βουδός και ή καρδιά μου κλαίει. Και ο χορός άνάφτει και κορώνει. Σκύφτει ο γαμπρός σ' αυτή, κάτι της λέει, και κοκκινίζει αυτή — και δέ θυμώνει !

II

Μαζύ χορεύουν ή Μαριά κι' ο Γιάννης, κι' απ' τη χαρά ή καρδιά τους σπασταρεί. Βουδός ο Πέτρος... λόγο δεν του βγάνεις, στέκει άντικρύ, χλωμός σαν τό κερι.

Είνε οι δύο τους άρραβωνιασμένοι, είναι κι' οι δυο ντυμένοι στά χρυσά. Με τό καθημερινά του ο Πέτρος μένει, κι' όλο τά νύχια του ξερομάσσει.

Κυττάζει λυπημένος τό ζευγάρι, και λέει με τό στόμα του κλειστό :

—Άχ, φύλαξε με, ή τρέλλα μη με πάρη, Θεέ μου, φύλαξε μην κολλαστώ.

Δεν ξέρω μέσ' στά στήθια τί με κείει, τί φλόγα έχω μέσα μου κακή. Κι' όπου σταθώ, φεύγ' από κεί, μου λέει.

Κι' όπου γυρίσω, φεύγα κι' από κεί. Όλο κοντά της, της Μαριάς, με σπρώχνει, σαν να μπορούσε να τη σβύση αυτή.

Πάω κοντά... τό μάτι της με διάχνει. Κι' αν δεν με διώξη, άχ, δε με κρατεί !

Είς το βουνό τη ράχη ανεβαίνω, εκεί δεν είναι άλλος να με τήξ.

Μονάχος είμ' εκεί... μονάχος μένω, και κλαίω, κλαίω... σά μαρό παιδί.

Άργά περνάει ο Πέτρος απ' τό δόμο, σκυμμένος, κίτρινος σαν τό φλωρί. Τόν βλέπουν οι διαβότες και με τρώμο στέκει καθένος τους και τον θεωρεί.

Και λένε ή κοπελλούδες μουσικά : Καλέ, αυτός από τον τάφο βγαίνει ;

Όχι, κορίτσια μου, πονετικά, δε βγαίνει από τον τάφο... Τώρα μπαίνει !

Έχασε την άγάπη του ο φτωχός, και διάλεξε τον τάφο κατοικία. Νά πείση, να πλავίσση μονάχος, ώσπου νάρθη δευτέρα παρουσία.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΥΝΤΡΙΒΑΝΙ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ

ΝΑΣΤΑΤΗ ήταν η όμορφη επαρχιακή πόλις Πορσερές, πρωτεύουσα ενός σπουδαίου νομού του Βελγίου. Ανελάμβανε τα καθήκοντά του ο νέος δήμαρχος της, ο μαστρο-Στάθης Σχραίντερ βάν ντέλ Ούφ, ο ρέκτης και φιλοπόδοτος αυτός επιχειρηματίας, κι' οι συμπολίτες του γιόρταζαν μαζί του την θριαμβευτική επίτυχία του.

Θά γινόταν επόλις, επατέλους, η πόλι των, δημοφώνη και πολιτισμένη, σαν τις Βουξέλλες, σαν το Παρίσι, και βάλε !...

Η είσοδος του κ. Ούφ στο Δημαρχείο ήταν σαν μια εισβολή ξαφνιασμένων ελεφάντων σε έσθεσι ανθέων. Άγριοι, με στραβοτυλιγμένο προς το δε-

ξι αυτό του το σταχτή ημίψηλο του, ανεμίζοντας τη μαγκούρα του και στρίβοντας το μαύρο ταγκελωτό μουντάκι του, τρομοκράτησε πρώτα - πρώτα τους δυστυχισμένους άρχοντες.

Ο κ. Λάσζος βάν Μούτεν, ταξιδεύων παραγγελιοδόχος ούλου δαντελλών και Άνατολικών ταπήτων, με συγχρόνως κι' έπατης των Δημοτικών Σφαγείων, πήρε τα παπούτσια του από τη δεύτερη και καχύμνηστη αυτή θέσι, αλύσιωστα γιατί δεν πάτησε πατέ του στα Σφαγεία.

Ο Άνατόλιος βάν Ρέμπραντ, πάλι τιμητάρχης των Άμεισων Φόρων στο Β' τμήμα του Δημαρχείου, ήταν συγχρόνως γραμματέας του Ληξιαρχικού γραφείου και... κλητήρας της αιδούσης των συνεδριάσεων του Δημοτικού Συμβουλίου. Έτσι ταμπιολογούσε τρεις αξιοσημειώσιμους μισούς, χωρίς όμως κι' αυτός να πατάει το πόδι του στο Δημαρχείο. Διατηρούσε, βλέπετε, κάποιο μαγαζί, ο καίσιμος, κοντά στην κεντρική πλατεία, όπου πάσχιζε να βγάλει τη ψωμάτα της οικογενείας του, βιοπαλεύοντας και πουλώντας κεράσια και μισολόβανο !...

Οι... αυτά, κι' άλλα άδρια καρχαριοειδή καμώματα κατά του δόστου προϋπολογισμού του Δήμου, έλειψαν παρενθώς. Η μαγκούρα του καινούριου δημάρχου τακτοποιήσε, μέσα σε λίγες μέρες, την κατάσταση, έτσι, ώστε ο κάθε κατεργάρης τραβήχτηκε πειά στον πάγκο του.

Οι έπαινοι πειά κι' η ευαρέσκεια έπιασαν βροχή, κι' ο μαστρο-Στάθης Σχραίντερ βάν ντέλ Ούφ δεν χόρταινε να τις δέχεται και να καμαρώνει γι' αυτές. Έπαινοι από το Νομόρχη, έπαινοι από τον ύπουργό, έπαινοι από το ύπουργικό συμβούλιο, έπαινοι από τους συμπολίτες του...

Όλο κι' έπαινοι !... Έστερα τάβαλε με το φωτισμό. Τα πρώην ασινά και ντοραλά σαν αβέσγαλτες νυφούλες κωνηλάνια, τα οποία φώτιζαν (!) τους δρόμους της Πορσερές, τοποθετημένα καθένα δυόμισον χιλιάδες μέτρα μακριά από τ' άλλο, αντικαταστάθηκαν τώρα με πελώρια ηλεκτρικά λαμπύρια : «Κάθε κορφή και φάμπουρο, κάθε κλαρί και κλέφτης» και κάθε κοιτισσαυροδρόμι με το ηλεκτρικό λαμπύρι του !

Ανέσταναν τώρα με άνακουφισι οι κάτοικοι της Πορσερές, γιατί με τον καινούριο φωτισμό η νύχτα έγινε ήμερα. Όλο και καινούριοι έπαινοι, λοιπόν, στον κ. Ούφ.

Τρίτον έπείγον ζήτημα άμεσότητας τακτοποιήσεως, ξεπορόβαλλε σε λίγο μπρος στον δραστήριο μαστρο-Στάθη, το ζήτημα των άνακουφιστηρίων.

—Χι !... Πρέπει κι' αυτό να το φροντίσω, όσο πιο γρήγορα μπορώ ! ψιθύριζε μια μέρα στην πλατεία, άρχίζοντας να χοροπηδά ξαφνικά και να ψάχνει με άγωνία για κανέναν απόμειρο μαντρότοιχο.

Ένα γιατί έκει παρέκει επόν άνακουφίσεως, ευτυχώς, προσωρινά, και το άγωνιώδες χοροπηδήτό του το διαδέχτηκε τώρα ένα μακάριο χαμόγελο άνακουφίσεως.

Μά ίσως πότε θα ήταν έκει αυτό το γιατί !... Και ποιος έδινε συμβόλαιο σ' αυτόν και στους συμπολίτες του, ότι θάβρισκαν παρουνθώς μυστικά τους κι' από ένα γιατί, σε μια ώρα άνάγκης ;... Σάβιαζε για την έλλειψη αυτή ο φιλοπόδοτος μαστρο-Στάθης, όσο θυμάνει μάλιστα το χάσο που είχε πάθει από δυό - τριών χρόνων.

Έστερα δηλαδή από άκαρτες προστάσεις των ν' ανταμώση έναν στεφανώ και κανονική άφειλή του, κατέφερε επατέλους μια μέρα να τον νοσταύση στο δρόμο και να τον πάση από το γαλά :

—Τι νίνονται εκείνες ή 5 χιλιάδες φράγκα, που μου χρωστάς, λοποδύτη ; ξεφόνισε, άφρίζοντας και τινάζοντας τον βίαια.

—Τόσους μήνες ψάχνω να σε βρω για να σ' τις δώσω !... τραβίσε περιττούς έκεινος.

—Βρε έσύ ψάχνεις, χαλαροποιούμενο, για μένα, ή εγώ για σένα ; ξενοσφελίζε ο μαστρο-Στάθης έξαλλος. Ξόφλησε με άμεισος τώρα ή σοφ πετσοκόβω το λαργύρι !...

Ο τρομοκρατημένος άφειλτής τράβηξε απ' την τσέπη του ένα πελώριο μάστο από χροנית μονόφραγκα κι' άρχισε να ξεσπλή το χροές των 5 χιλιάδων φράγκων, μετρώντας τα ένα-ένα. Μά πριν προλάβει να τσεκάρει ο μαστρο-Στάθης τα πρώτα 197 μονόφραγκα, κι' άμεισος

ένα καταραμένο χοροπηδήτο κατεπειγουσής άνάγκης τον έπιασε. Το σπριντ με άγωνία δεξιά κι' άριστερά το μάτι του, μήπως πετύχει κοντά κανένα δημοτικό κι' άνακουφιστικό καταφύγιο, μά άδικα.

Έξω φρενών τότε, θυμήθηκε, πάνω στην άπελπισία του, έναν παλιό μερο φράχτη αλλής, καμιά όχτασοσαριά μέτρα πιο πέρα.

—Περιμένε κι' έφτασα !... μούγκρισε με βιαστική άγωνία στον νονήρη άφειλή του, κι' άρχισε να τρέχει σαν Μαραθωνοδρόμος των τόν παραμέρο έκείνον φράχτη.

Μά τον χτύπησε «νταμπλάς», όταν ξαναγύρισε χαμογελαστός κι' κανοποιημένος : «Ο άφειλτής του είχε μεταμορφωθεί σε χοροπηδήτο χελιδόνι έντοματαξί, κι' είχε εξαφανισθεί από τον δρόμο !...

Μπορούσε λοιπόν να μη λυθή κατ' εύχην κι' αυτό το άναψάδες ζήτημα, μέσα σε λίγες έβδομάδες, ύστερα μάλιστα κι' από την παρηγορητική πείρα του κ. Ούφ ;

Το κανόνισε λοιπόν κι' αυτό, άφνε-σβύσε.

Έμεινε ο έξωραϊσμός της πόλεως, τώρα.

Μά... δεν έμεινε καθόλου, μάλιστα !... Από την πρώτη μέρα άφροντίσει και γι' αυτόν, όπως φρόντιζε για όλα ο κ. Ούφ. Η πύλη Σαχαροειδής και κατάξεση κεντρική πλατεία είχε μεταμορφωθεί τώρα σ' ένα δροσερό άνθοστύλοστο πάρκο. Καταμεσής είχε χτισθεί μια πύλη στέργα, διαρκώς γεμάτη από γάργαρο νερό, που ξεπηδούσε από το μεσαίο συντριβάνι της, προωρισμένη να σκορπίζει τη δροσιά και την υγεία στους γυναικούς παιδικούς της Πορσερές, οι οποίοι θά λούζονταν σαν στα μισόδαθα νερά της.

Έτίσης, ένα πελώριο άγαλμα του ήμισθου Ήρακλέους, με το πλάσι σιδ ραβδό του και την κλασικότερη άκμή λειότη του, θά στήνεται στην πλατεία, σύμβολο του ήρωισμού των τέκνων της εδάφους Πορσερές, όσα έπιασαν και δεν... έπιασαν στις μάχες, κατά την διάρκεια του παγκοσμίου πολέμου.

—Πρέπει όμως να συνδιάσουμε δημόσια το νερό με την υγεία, να γάχα το τερπνόν μετά του άφειλτος, και το τερπνόν και άφειλτος μετά του παρτύνου !...

Έτσι έλεγε μια μέρα ο πρωτότυπος και καλαισθητός αυτός δημαρχος στον φίλο του μαίτρο Φρίτς βάν Πιοσέ, τον γλιότη της δημόσιας κατασκευής για λογαριασμό του Δήμου το όρειχάλκινο έκείνο άγαλμα.

—Δηλαδή ;... Τι έννοεις, μαστρο-Στάθη ; ούτως ή άλλως άποφύγεται.

—Νά... Άντι να στήσουμε το άγαλμα στην πλατεία, που θά κρυφθή κάπως από τα δένδρα που θά μεγαλώσουν, να το στήσουμε εδω... Καταμεσής στη φαεινή πλατεία, να το στήσουμε στο μεσαίο συντριβάνι !...

—Άμ' το νερό του συντριβανιού από πού θά ξεπηδάει τότε ;... ούτως ή άλλως ;

—Απ' το στόμα του άγάλματος !... —Χι... «Ήρακλής» και να ξεσπάει, μού φαίνεται καλαισθητό και πρεπόντο !... πε ο γλιότης σκεπτικώς. Άν ήταν φούρι, λιοντάρι, ή...

—Α, το βούρα !... δέκοντε χαρούμενος ο δήμαρχος. Άντι να στήνουμε το νερό από το στόμα του Ήρακλέους, θά είνε άνήκουστα πρεπόντο, άπερίγραστα άσυνήθιστο, να βγαίνει από εκεί !...

Και σπινώνοντας το μαστούνι του, έδειξε στον γλιότη ένα κεντρικό σημείο του άθλητικού χορμιού του τριδυστυλισμένου «Ήρακλέους».

Ο γλιότης έσκασε στα γέλια, βρήκε περίφημη την ιδέα και τη σημασία στο καρνέ του, για να τακτοποιήση κατάλληλα στο άγαλμα την πρεσβυτέρα των σχετικών έσωτερικών... σωλήνων !...

Ολόκληρη ή Πορσερές μαζεύτηκε την ήμερα των άποκαλυπτικών του συμβολικού άγάλματος στο δροσάλοστο πάρκο και μυστικά στο έτοιμη πειά στέργα των παιδικών λουτροών. Άκούγαν με ειλάδρια τον δημαρχό τους, ο οποίος ντιμένος την έπίσημη βελαντίτσα του, έκαρπυσε τον πανηγυρικό της ήμερας των θριαμβευτικών έργων ! :

—...Τοιουτοτρόπως δέ, φίλτατοι συμπολίτες και φίλοι συμπολίτες, ο μινθός ούτος ήρωας της Έλλάδος, έχοντων το ύδωρο του ελς τους άνας των αιώνων διά τρόπον τόνον καλαισθητός ιδιορύθμιση και πρεπόντο, θά διασπείρει συγχρόνως εις τους αιώνας των αίωνων την θρυλικήν άνδρεία των άνδρείων τέκνων της εδάφους γενετήρας !...

Τηνωκρανίες... Χειροκροτήματα... Πανδαμούνιο !... Άκτινοβόλος από χαρά, ο ρέκτης δημαρχος τράβηξε το σπινά. Το μεγάλο πανί, που σκέπτιζε τον ήρωα, άποτραβήχτηκε κι' αυτό, και τότε...

Τότε μπροστά στο έκθαμβο πλήθος, μπρος στο καταγοητευμένο έσάο φίλων και μπρος στο παρρησιόδη έξ ένθουσιασμού έσχυισαν τα ούτρα, φάνηκε μεγαλοσπεπτότατος ο ήρωας της Νεφέας... διασπείρας, με το «νερό» του και με τον άθλητικό συμβολισμό του, τη θρυλική άνδρεία του άνεκδιηγήτου δημάρχου της Πορσερές, καθότι των συμπολιτών του, εις τους αιώνας των αίωνων !... Αμήν !...

Και οι συμπολίτες του κ. Ούφ βράχυναν ξεφωνίζοντας : —Ούρα !... Ούρα !...

GEORGES AURIOL

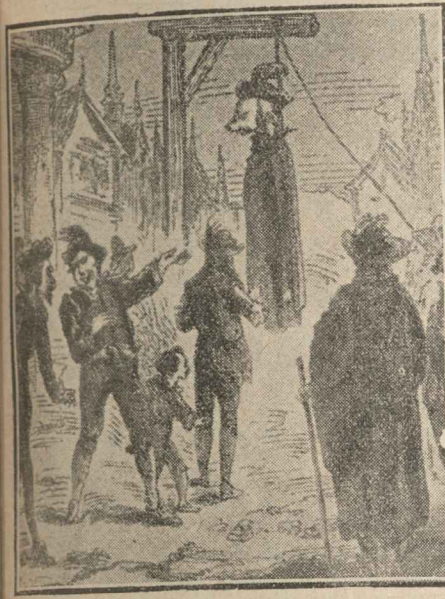

Και τότε... τότε...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ένα περίεργο δικαστήριο της Νέας Υόρκης. Ο τρεμερός νόμος του Μωϋσέως. Η ιστορική «έκτελέσις» χοίρων. Ένας φοβερός «εγκληματίας» της Ρουέν. Πώς έδολοφονήθη ο μικρός Ζάν Ντουφόν. Η ανατριχιαστική τιμωρία των ζώων. Το «μαρτύριο του τροχού», κλπ.

Η άπαγχονίσις ενός χοίρου στο Ρουέν

Στη 35η Λεωφόρο της Νέας Υόρκης, ύπάρχει ένα παράδοξο δικαστήριο, στο οποίο λύνονται 5-λες ή μικροδιαφορές που προέρχονται εξ αιτίας διαφόρων ζώων. Σ' αυτό καταφεύγει ο άτυχής άνθρωπος που τον δάγκωσε στο δρόμο το σκυλί μιας κυρίας και ο αυτός έπίσης ζητάει ν' άποζημιωθεί με νοικοκυριά, γιατί ο γάτος μιας γειτονιάς της της λεηλάτησε την κουζίνα της. Έννοείται, ότι τα...σπασμένα τα πληρώνουν πάντα οι άνθρωποι, οι ιδιοκτήτες των ζώων. Μόνο, όταν τα κατηγορούμενα είνε άρρωστα, έξολοθρεύονται από τους άστυνομικούς ή μαζεύνονται από τους ανθρώπους του Συλλόγου Προστασίας των Ζώων. Το ίδιο όμως δεν συνέβαινε και τότε περασμένου αιώνα. Μέχρι το 1800 εξακολουθούσαν να τιμωρούν τα ζώα για τις ζημιές που έκαναν και να τα υποβάλλουν στα ίδια μαρτύρια των μεγάλων εγκληματιών. Έτσι πολλοί σκύλοι, πολλά άλογα και γάτες πέθαναν από το «μαρτύριο του τροχού» και πολλοί χοίροι κήνη ζωντανό ή κρεμάστηκαν γιατί είχαν κάνει άνατριχιαστά εγκλήματα. Έκείνο τον καιρό, δηλαδή, έφαρμοζόταν γαστρικά εγκλήματα. Έκείνος τον καιρό, δηλαδή, έφαρμοζόταν γαστρικά εγκλήματα. Έκείνος τον καιρό, δηλαδή, έφαρμοζόταν γαστρικά εγκλήματα. Έκείνος τον καιρό, δηλαδή, έφαρμοζόταν γαστρικά εγκλήματα.

Ο νόμος λοιπόν του Μωϋσέως έφαρμοζόταν σ' ολόκληρη την Ευρώπη και ιδιαίτερος της Γαλλίας και κάθε μέρα είχε ένα σαρλό θύματα. Το Δικαστήριο των Ζώων, ήταν μια από τις πιο άμωρες διακοπές των Παρισινών. Όσο για τις «έκτελέσεις» των καταδικασμένων ζώων, έπαίρναν χαρακτηρισμό πανηγυρικό και χιλιάδες κόσμου μαζεύονταν στην πλατεία της Γρέης για να παρακολουθήσουν μ' ένδιαφέρον τις τελευταίες στιγμές των...μελολοθάντων. Η προετοιμασία της έκτελέσεως σ' αυτές διεφέρρε καθόλου από τις προετοιμασίες της θανατικής έκτελέσεως ενός ανθρώπου. Άλλά άς σ' άς περιγραφόμεν μερικά από αυτά τα εγκλήματα των ζώων και την παράδοξη θανάτωσή τους.

Στο Κάεν, το 1356, ένας χοίρος καταδικάστηκε στον θάνατο της πυράς θάνατο, γιατί είχε στραγγαλίσει ένα μικρό παιδί. Η περίεργη ιστορία, είναι ως έξης : Ο Άνδρ Λαόν ζούσε μαζί με τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά του, τον Γκαστόν και τη Μαρί, σε μια μεγάλη άγρεια που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του. Έπειδή άγαντασε πολύ την άγροτική ζωή, καλλιερνούσε μόνος του το κτήμα του κι' είχε ένα πλήθος κόττες, κουνέλια και χοίρους. Τα πρόνια περνούσαν με μια απόλυτη γαλήνη, όταν ξαφνικά ένα πρωί έβρήκε στραγγαλισμένο κοντά στο χοιροτροφείο, το ένα από τα παιδιά του, ο μικρός Γκαστόν. Ο Λαόν ήταν άπαρηγόρητος. Πήγε να πεθάνει από την άπελπισία του. Άλλά ποιος ήταν ο δολοφόνος του παιδιού του; Κανείς δεν είχε μπει εκείνη τη μέρα στο κτήμα. Άλλωστε τα σκυλιά του θά γαύγισαν αν ήταν ξένος και θά πρόδιδαν την παρουσία του. Ο γιατρός που έήπασε το πτώμα του Γκαστόν, έξακρίβωσε ότι ο θάνατός του είχε προέλθει από ένα δάγκωμα

Η «έκτελέσις» στο Κάεν του χοίρου που στραγγάλισε τον μικρό Γκαστόν Λαόν

Την άλλη μέρα το πρωί, πράγματι, ο δήμιος κι' οι βοηθοί του έτοιμασαν ένα μεγάλο σωρό από έβλα, έδεσαν τα πόδια του χοίρου, τον έβαλαν να καθήσει επάνω κι' έπειτα ο γραμματέας του Δικαστηρίου του διάβασε την καταδικαστική άπόφαση. Ο χοίρος που δεν καταλάβαινε τί γινόταν γύρω του, είχε άνησυχήσει από τον κόσμο και σαν να προαισθανόταν τί τον περίμενε, άρχισε να στριγγιλίζει με μια πένθιμη φωνή, σαν να τον σφάζαν. Μά ο δήμιος είχε κιάλας άνάψει τα έβλα κι' ύστερα από λίγα λεπτά ο εγκληματικός χοίρος του Λαόν είχε άπανθρακωθεί από τις φλόγες.

Το 1408, ένας άλλος επίσης χοίρος καταδικάστηκε στη Ρουέν, στον δι' άγχονής θάνατο, γιατί είχε σκοτώσει ένα παιδί. Κι' αυτή ή ιστορία είνε πολύ παράδοξη. Θά έλεγε κανείς ότι πρόκειται για μια άποτρόπαιη έκδικσις. Άκούστε την :

Στη Ρουέν, ο κτηματίας Ζωρζ Ντουφόν είχε ένα ζευγάρι χοίρων. Το μικρό παιδί του, ο Ζάν, τους πρόσεχε να μη καταστρέφουν τον κήπο της άγρεια του κι' έπαίξε μαζί τους. Μια μέρα όμως, ή θηλυκιά άρρώστησε και προκειμένου να πεθάνει, ο Ντουφόν την έσφαξε μπροστά στα μάτια του συντρόφου της.

Από εκείνη τη μέρα όμως αυτός έγινε δύστροπος, δεν είχε πειρά πια κι' άγρίευσε σ' όποιον τον πλησίαζε. Μόνο στο μικρό Ζάν εξακολουθούσε να δείχνει μια πολύ περίεργη άφροσύνη. Έτσι οι γονείς του μικρού τον άφιναν να τον πλησιάζει και να τον θάψει να φάει. Μια μέρα όμως που ο Ζάν ήταν μόνος με το χοιβάκι να φάει. Μια μέρα όμως που ο Ζάν ήταν μόνος με το χοιβάκι να φάει. Μια μέρα όμως που ο Ζάν ήταν μόνος με το χοιβάκι να φάει. Μια μέρα όμως που ο Ζάν ήταν μόνος με το χοιβάκι να φάει.

Ο Ζάν όμως μόνο το δικαστήριο είχε δικαίωμα να τιμωρή τα ζώα. Γι' αυτό κι' ο Ζωρζ Ντουφόν τον παρέδωσε εκεί για να τον δικάσουν. Κατά την διαδικασία, ο έτασγαλεύς χαρακτήρας τον χοίρο ως επίνδυνο εγκληματίας, πράγμα που παραδέχτηκαν κι' οι άλλοι σύνεδροι. Έτσι ο χοίρος καταδικάστηκε στον δι' άγχονής θάνατο και, πριν άναταλεί ο ήλιος, την άλλη μέρα, κρεμάστηκε φορώντας την μαύρη στολή του καταδίκου.

PENE TRENTSIΟΥΣ

ΕΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ

Τον 'Απρίλη του 1912, το μέλλον της δεσποινίδος Μισελίν Βαρέϊν φαινόταν ρόδινο, γεμάτο χαρές κι' ευτυχία. Ήταν η χαϊδεμένη μοναχοκόρη του πάμπλουτου τραπεζίτη 'Αρμάντου Βαρέϊν, κι' η ζωή της φαινόταν πως θα ήταν πάντα στρωμένη με ρόδα, όπως την αλησμόνητη αυτή ημέρα των γάμων της.

Όλη η αριστοκρατία του Παρισιού γέμισε την εκκλησία, για να θαυμάσει και να συγχαρεί τη νύφη και τον τρισευτυχισμένο γαμπρό, τον υποκόμητα Λουδοβίκο Ντεζετριγιέρ. Τι ταιριαστό ζευγάρι !...

Η νύφη, μόλις 18 ετών, ήταν χαριτωμένη, μέσα στα όλολευκα πέπλα της. Η δρσορή όμορφη της έλαμπε ακόμη περισσότερο από τη χαρά, που ρόδιζε το γλυκό, μελαχροινό προσωπάκι της.

Λεπτός και με θαυμάσιο παράστημα, ο Λουδοβίκος Ντεζετριγιέρ, δεν είχε περάσει ακόμη τα τριάντα, μπορούσε όμως να του δώσει κανείς και όχτω χρόνια περισσότερα, τόσο η ζωή και τα ξενύτσια είχαν επηρεάσει τα χαρακτηριστικά του. Με μια ματιά καταλάβαινε κανείς πως ήταν ο άνθρωπος που ζήτησε από τη ζωή κάθε απόλαυση. Κι' αλλ' ήθελε, κατεστραμένος από την πολυδάπανη ζωή του, βρήκε σ' αυτό τον πλούσιο γάμο τη μόνη σανίδα σωτηρίας. Γι' αυτό, παρ' όλες τις ευγενικές περιποιήσεις του προς την Μισελίν, θυμότανε την Γκάμπι, την πολυταγμένη φίληνά του. Είχε διακόψει προσωρινά μ' αυτήν κάθε σχέση, όπως τον τελειώση αυτή η «δουλειά». Και η Γκάμπι τον περιέμενε υπομονετικά να γυρίσει πάλι κοντά της.

Άλλοίμως !... Αυτό ο άνθρωπος σκαρφάλωνε κι' αγαπητή από το τρυφερό εκείνο κοριτσάκι, την Μισελίν, μ' όλη τη θέληση και την ειλικρίνεια των 18 της χρόνων !

Όσο γι' αυτούς γονείς της, αυτοί νόμιζαν πως εξασφάλισαν την ευτυχία του παιδιού τους. Τους είχαν τυρώσει οι τίτλοι : 'Η κόρη τους υποκόμηση ! Το μοναδικό τους όνειρο εκπληρώθηκε εκείνη τη μέρα !...

Μά η σελήνη του μέλιτος δεν κράτησε πολύ. Δεν πέσαναν ούτε τρεις μήνες, κι' ο υποκόμης άρχισε να παραμελεί τη νεαρή γυναίκα του, για να ξαναβρεί την παλιά του φίληνά του. Μέσα σ' αυτές τις πίκρες της, η Μισελίν κατάλαβε πως θα γινότανε μητέρα. Χάρηκε τότε διπλά : Θά είχε ένα παιδί, δικό της, να λατρεύει, κι' ασφαλώς το παιδί αυτό θα είχε τη δύναμη να ξαναφέρει κοντά της τον άστατο σύζυγό !...

Και όμως, η γέννηση της Ζιλμπερτας δεν τό κατάφερε αυτό το θαύμα.

Περήφανη, όστόσο, η Μισελίν, δεν καταδέχτηκε ούτε στον άνδρα της να παρανοηθεί, μα ούτε στους γονείς της να φανερώσει την εγκατάλειψή της. Κλείστηκε μέσα στον πόνο της κι' αφιερώθηκε όλοκληρή στην κορούλα της.

Άξαφνα όμως μια άνονη επιστολή τ'α φανέρωσε όλα στο γέρο-Βαρέϊν. Τότε η Μισελίν αναγκάστηκε να μιλήσει. 'Αγανακτισμένος ο γέρο-τραπεζίτης, που πέρασε όλοκληρή τη ζωή του στην εργασία και στο καθήκον, πήγε και βρήκε τον γαμπρό του στη Λέσχη. Δεν του έκοψε την τρομερή έντιμωσι, που του προξενούσε η διαγωγή του, κι' επιτέλους του είπε :

—'Αν πήρες, αγαπητέ μου, την κόρη μου μονάχα για την προίκα της, έκανες πολύ κακό λογαριασμό !... Εύτυχως, τα πρόβλεπα όλα, κι' από σήμερα σου κόβω τα εισοδήματα !...

Ο υποκόμης ανασίκωσε τους ώμους του, χωρίς καν ν' απαντήσει, παράτησε σβύλο τον πεθερό του και πήγε να εξακολούθησε το πόκερ με τους φίλους του.

Καταλαβαίνεις, κόρη μου, έλεγε σχεδόν κλαίγοντας την άλλη μέρα ο γέρο-Βαρέϊν στη Μισελίν, ότι μια εξήγησις ήταν απαραίτητη. 'Αφού δεν έννοεις να ζητήσεις διαζύγιο, έκανα τουλάχιστον δυ έπρεπε για τα συμφέροντά σου και για τα συμφέροντα της κόρης σου. Δεν θ' άρνησιναι αυτόν τον κύριο να σάς καταστρέψει... Κι' εγώ ο καίμμένος, που νόμιζα πως εξασφάλιζα την ευτυχία σου μ' αυτόν το γάμο !... Θάρρος, παιδί μου, καταλαβαίνω τον πόνο σου !...

Από χρόνια και τρεις μήνες είχαν περάσει από την ημέρα των γάμων της Μισελίν. Κι' από τότε που άπαισε ο πεθερός του στη Λέσχη τον υποκόμητα, ούτε τον ξαναείδε πιά κανείς.

Λίγον καρό κατόπι, ο γέρο-τραπεζίτης, χοντρός και αματωδής όπως ήταν, πέθανε ξαφνικά από συγκοπή. Κι' ύστερα από λίγο τον ακολουθούσε και η γυναίκα του στον τάφο.

Η Μισελίν, συντριμμένη απ' αυτά τα χτυπήματα, αδυνατώντας υπερβολικά κι' αναγκάστηκε, σιμφωνα με τις συμβουλές των γιατρών, να επισκευθεί την κορούλα της στην 'Ονορία, την γερή χωριάτισσα, που

θήλασε και μεγάλωσε και την ίδια. 'Ο καθαρός αέρας του χωριού άφελουσε τη μικρούλα κι' η Μισελίν, που ήσυχη, θ' αναλάμβανε καλύτερα τις δυνάμεις της.

Τήν ίδια εποχή άρχισε κι' ο μεγάλος πόλεμος, ο πόλεμος της γης και των μεγάλων ηρώων.

Άμέσως, από την άρχη του πολέμου, η Μισελίν ντράπηκε να στήν απόλυτη αδράνεια της, τη στιγμή που η πατρίδα της είχε από την άφροσύνη όλων των παιδιών της. Σκέφτηκε πως ήθελε ήταν στο προσκήφιο των πληγωμένων και καθώς είχε σχεδόν πεσει όλοτετα, έτρεξε στο χωριό της 'Ονορία, φίλησε την κορούλα, άφησε αρκετά χρήματα στις αγαθές χωριάτισσες και μετά τράβηξε φορούσε τη στολή της νοσοκόμου. Μόνη της ζήτησε να την στείλουν στο μέτωπο.

Έκει λησιμόνησε τις δικές της πίκρες και κατάλαβε πως δεν έπρεπε σχεδόν υποφέρει, μακρὸς στις θυσίες των ηρώων εκείνων, που θάναταν για μια ιδέα, χωρίς κανένα παράπονο... Δούλεψε άνακουραστικά, προσπαθώντας ν' ανακουφίσει τον πόνο των πληγωμένων, των ελπιζομένων, των άρροστων παιδιών, που ξεψυχούσαν στα χέρια με τη λέξη «μνηστήρας» στα κάπνα χείλη τους.

Κατά τον Μάρτιο του 1918 η Μισελίν βρισκόταν σ' ένα φορτισσοκράει, κοντά στο Σατώ-Τιερρύ.

Ένα βράδυ την κάλεσε ο αρχίατρος, που διηύθυνε το νοσοκομείο, κι' ενώ έδωσε μια σφαίρα μέσα από το μπράτσο ενός Ζουλιάν, ψιθύρισε :

—'Αγαπητή μου κόρη, μάς έφεραν από σκαμπί έναν υπολοχαγό, πολύ βαριά πληγωμένο. Τον είδα, μα δεν μπορώ να του κάνω τίποτα. Γι' αυτό νομίζω, το μόνο που μάς άπομένει, να του παρασταθούμε σεις στις τελευταίες στιγμές. 'Ισως μπορέσετε έτσι να λιγοστεύσετε τον πόνο του, με την καλωσύνη σας. Φαίνεται από εσωτερική αιμορραγία... Παρακαλώ !...

Πηγαίνω !... αποκρίθηκε η Μισελίν.

Βρήκε τον πληγωμένο πάνω στο φορείο, που είχε ακουμπήσει σ' ένα κρεβάτι. Μόλις όμως πλησίασε τον πληγωμένο άσπαστο, έννοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά και με μεγάλο κόπο συγκράτησε μ' αγκυρά την πρόβινε. 'Εκείνος, ο δολοφονημένος, θάνατος, ήταν ο Λουδοβίκος Ντεζετριγιέρ, ο τέρας της μικρής Ζιλμπερτας, ο δασύς γιος, που του είχε δώσει την καρδιά της μοναδική αγάπη της χιμμένης ζωής της, κι' από τότε τα ποδοπάτησε όλα, με τον κυνικισμό του !...

Η πληγές και τα παράπομά του έδειχναν πως είχε εκτελέσει ήρωικά το καθήκον του προς την πατρίδα.

Η Μισελίν έδειχνε την ώρα έρχασε όλοτετα την ταπεινότητα, την αφοσίωση, κι' ένας άπεραντος οίκτος πλημμύρισε την ευγενική της ψυχή. 'Ο Λουδοβίκος, μέσα στον πυρετό της αγωνίας του, κατόπιν τάματα την Μισελίνα, με τ' άπληνη και μισόδυο μάτια του, μιλούσε. Δεν την αναγνώρισε. 'Εκείνη κούνησε πλάι του χέρια της τα ξερά, φλογισμένα του χέρια, και σιγά-σιγά κατόπιν τὸς τα ποδοπάτησε όλα, με τον κυνικισμό του !...

Πι ταιριαστό ζευγάρι !...

πὸς είχε εκτελέσει ήρωικά το καθήκον του προς την πατρίδα. Η Μισελίν έδειχνε την ώρα έρχασε όλοτετα την ταπεινότητα, την αφοσίωση, κι' ένας άπεραντος οίκτος πλημμύρισε την ευγενική της ψυχή. 'Ο Λουδοβίκος, μέσα στον πυρετό της αγωνίας του, κατόπιν τάματα την Μισελίνα, με τ' άπληνη και μισόδυο μάτια του, μιλούσε. Δεν την αναγνώρισε. 'Εκείνη κούνησε πλάι του χέρια της τα ξερά, φλογισμένα του χέρια, και σιγά-σιγά κατόπιν τὸς τα ποδοπάτησε όλα, με τον κυνικισμό του !...

Μά η καρδιά της πλημμύρισε από πικρία, όταν τον άκουσε να ψιθυρίζει το όνομα της γυναίκας που άγαπούσε, της άλλης γυναίκας που τον πήρε από κοντά της. Τα δάκρυα κυλούσαν ποτάμι από τα μάτια της.

—'Εσύ 'σαι, Γκάμπι ;... άκουσε να λέει η σδυμένη φωνή του γαμπρού. 'Εσύ 'σαι ;...

Σταμάτησε κι' ύστερα συνέχισε :

—Πόσο θά ήθελα να ήταν η Μισελίνα κοντά μου !...

—'Ο έτοιμοθάνατος στένεψε βαθειά. 'Η φωνή τώρα μόλις άκουγότανε :

—Νοιώθω το θάνατο που έρχεται... Μή με άπτεεις, για να μπορέσω να σου πω. 'Προσέλας, ότι θά κάνεις δυ κι' άν σου ζητήσω...—

Τὸ υπόσχεμα !... φώναξε η Μισελίν.

Τότε ο Λουδοβίκος Ντεζετριγιέρ συγκίνησε, δύναιτο του άτόμενε και είπε, μέσα σ' ένα τρερόχο :

—Θά πᾶς να βρῆς τη Μισελίνα... και θά της πᾶς «'Ο άνδρας σου ήτανε κακὸς σύζυγος, κακὸς πατέρας, πέθανε όμως σάν παλληκάρι για την πατρίδα...» χρώρεσε τον γιὰ τα σφάλματά του. 'Εξανασημειώσε στην ειλικρινή του μετάνοια κι' η τελευταία σκέψη ήτανε για σένα και για την κορούλα σου... χρώρεσε τον...». 'Ορκίσου μου πως θά την γυρίσεις για μένα...—

—Τ' όρκίζομαι !... ψιθύρισε η δυστυχισμένη λίνα, μοιολιπόθυνη.

Ένα χαμόγελο φάνηκε για μια στιγμή το πρόσωπό του έτοιμοθάνατου. Τα μάτια του πήραν τη νεότερη διαφορά !...

Πι ταιριαστό ζευγάρι !...

—Τ' όρκίζομαι ! ψιθύρισε η δυστυχισμένη Μισελίνα.

ΤΟΥ Ζ. ΒΑΛΛΕ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Χιώτης φαντάρος και η...Λευκία του! Τὸ τραγούδι τοῦ καπετὰν Λάμπρου. Τὸ ρημαγμένο Καραγάτς κ' ἡ Ἑλληνὶς γρησὺλα πὺ νωσταλεῖ Ἑλλάδα. Στὴ μάχη τοῦ Σκρά. Ἐνας γενναῖος Ἕλληὴν πολεμιστὴς. Πὸς πέθανε ὁ υπολοχαγὸς Κόνταρης. Ἐνα σημεῖωμα γραμμένο μὲ αἷμα!... Ὁ στρατηγὸς Ἰωάννου καὶ ἡ Βουλγαρικὴς εἰδέις. Ἡ γενναῖότης καὶ ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου, κτλ.

ΝΑΣ χωριάτης απ' τὴ Χίο, Ζαννῆς ὀνομαζόμενος, μόλις κατετάχθη ὡς κληρωτὸς στὸ στρατό, τὸ ἴδιο ἀκριβὲς βράδυ ἔχασε τὴν καραβάνα του. Ἐτρεξε λοιπὸν στὸ λοχία του καὶ ἔκαμε ἔτσι τὴν ἀναφορά του :

—Κύριε Λοχαλία... μοῦκλεψαν τὴν...π α ρ α μ α ν α μου !...

Στὶς Σπέτσας, ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ζοῦσε ὁ κατόπι, κατὰ τὸν Ἀγῶνα, ἀναδειχθεὶς ὡς γενναῖος ἀγωνιστὴς, Καπετὰν Νικόλαος Λάμπρου. Μία φορὰ, ὁ Λάμπρου αὐτός, πρὶν ἐκτραγῆ ἡ Ἑπανάστασις, φιλοξενήθηκε στὸ Νεόκαστρο στὸ σαράκι τοῦ ἐκεί Τούρκου τοπάρχου. Σάν τελεῖωσαν τὸ γένημα, ὁ τοπάρχος ἀγὰς τὸν παρακάλεσε νὰ πῇ ἕνα τραγούδι. Ὁ Λάμπρου ζήτησε ἕνα μπουζούκι καὶ τραγούδησε, ἥσυχα καὶ ἀσφοδα, σὺν τῇ μὴν εἶχε παροῦσα τὸν Τούρκου, τοῦ πατριωτικὸ τραγούδι τῆς ἐλπίδος, τοῦ Ζαχαριά, ποὺ τὸ τραγουδοῦσαν οἱ οἱ Ἕλληνες :

Διψοῖν οἱ κάμποι γιὰ νερό, διψαίει κι' ὁ δόλιος Ζαχαριάς καὶ τὰ βουνά γιὰ ὕδωρ,

Ὁ ἀγὰς ποὺ ἤξερε καὶ τὰ Ἑλληνικά, σάν τὸ ἄκουσε αὐτό, ἔμεινε μ' ἀναγὰ τὸ στόμα.

—Τί εἶπε αὐτὸς ποὺ λές, ὁρὲ Νικόλα ; φώναξε στὸν Καπετὰν Λάμπρου. Κι' ὁ Νικόλας Λάμπρου, ἥσυχος πάντοτε, σάν νὰ μὴ συνέβη ἴσποτε, γέλασε καὶ τοῦ εἶπε ἀτάραχα καὶ χαμογελώντας :

—Μὴ σοὶ κακοφάνεται, ἀγὰ μου ! Δὲν τὸ λέω ἐγώ... Τὸ τραγούδι τὸ λέει !...

Τίτὸ ἀγαθὸς οἰκοδεσπότης τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ καλωσύνη :

—Δὲν περάζει, Νικόλα... Ἀφού εἶπε ἔτσι, πὲς τὸ εὐχεθῆρα !...

Τὸ Καραγάτς, τὸ ἐπίνειον τῆς Ἀδριανουπόλεως, ἀπὸ ἀνεγνωστὸν, κατόπι ἰδιαιτέρως συμφωνίας Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, ἔμεινε στὴν Τουρκία.

Ὁ κάτοικος τὸν ὅμως, οἱ ὅποιοι ἦσαν οἱ οἱ Ἕλληνες, τὸ ἐγκατέλειψαν τότε καὶ ἔφυγαν καὶ χίτῃ σὺν τῇ σμηρνῇ Ὁρσοειάδα, ἀπὸ τὴν ὁποία βλέπουν μακριὰ τὴν Ἀδριανουπόλιν.

Ψυχὴ πλεον δὲν κατοικεῖ στὸ Καραγάτς, μετὰ τὴν ἀπώλεια δένδρα καὶ τὰ σπῖτα τὸν τ' ἀρχοντικά. Ὅσα περνοῦν ἀπὸ ἐκεῖ μετὰ τὸ τρεῖναι, δὲν βλέπουν παρὰ σμῖνάκι καὶ χορταριασμένους δρόμους. Καὶ τὰ σπῖτα, ἐγκαταλειμμένα καθὼς εἶνε καὶ ἀκατοίκητα, ἀρχίζουν νὰ πέφτουν. Ἡ νεκρά βασιλεία στὴν εἰρήνη ἄλλοτε, εὐτυχὴ καὶ ζωντανή κοίτα.

Κι' ὅμως, ὅταν περνάει ἀπὸ ἐκεῖ τὸ Ἑλληνικὸ τρεῖναι γιὰ τὰ Δίκαια, τὸ ἀκροτελευταῖο αὐτοῦ δροιοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, δπου συμπίπτουν τὰ σύνορα Ἑλλάδος, Βουλγαρίας καὶ Τουρκίας, οἱ ἐπιβάτες βλέπουν μὴ γρησὺλα σκαμπί, ὄχι, σωστὸν ἄρματα τῆς ἐρημίας, νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ βοῦθ καὶ χορταριασμένον Καραγάτς καὶ μετὰ μὴ ὀμπόρεια στὸ χέρι, νὰ κυττάξῃ τὸ τρεῖναι ποὺ ἀφαιρῆται, κλαίγοντας.

Καὶ τότε οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τρεῖνου ἐξηγοῦν, σ' ὅσους ρωτᾶνε :

—Τὴν περιεργὴ γοῆ εἶνε αὐτὴ καὶ τὴ θέλει ἔδωπέρα ;

—Ἐνε Ρωμῆ. Ἡ μόνη Ρωμῆ τοῦ Καραγάτς. Ἐχει Βουλγαροφιλί καὶ ἔμεινε ἔδω. Μὰ ὅλο πονάει καὶ καίγεται γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ πτεῖ, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σοὺ πῶ. Ἐπὶ σὺν τῇ ἐλπίδι, γιὰ νὰ ἰδῇ Ρωμῆ καὶ καίγεται σιγὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν Ἑλληνική, ἀπὸ τὴν ὑπάλληλους τοῦ σιδηροδρόμου...

Κατὰ τὴ μάχη τοῦ Σκρά ἕνας γενναῖος ὑπολοχαγός, ἀπὸ τοὺς Πα...

...καὶ ἐξηγοῦν μ' ἕνα στεναγμό, ψιθυρίζοντας :

—Ἐξορσιστὸ !...

—Λοιπὸν, ἀγαπητὴ κυρία, φώναξε ὁ ἀρχίατρος, πλησιάζοντας σὲ λίγα, καταφοβῶντας νὰ τὸν ἥσυχαστε λιγάκι, τὸν δυστυχισμένο !...

—Ἀλλοῖον, κύριε ἀρχίατρο, ὁ θάνατος τὸν ἀπῆλλαξε ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ !... τραύματος ἡ Μισελίν.

Ὁ γέρο-ἀσπαστικός τὴν κύτταζε κατὰμια, καὶ βλέποντας τὸ πρόσωπο τῆς μοναχικῆς στὰ δάκρυα, ψιθύρισε, καθὼς ἔφευγε :

—Θυμολογῶ καλὸσύνην αὐτῇ τῇ νέᾳ ! Ὑποφέρει πολὺ μετὰ τὴν φοικτὴν ἐργασία. Καὶ τοῦ ἀνδρός τῆς τὰ μάτια νάκλεινε, δὲν θάβινε πε...

...καὶ ἐξηγοῦν μ' ἕνα στεναγμό, ψιθυρίζοντας :

—Ἐξορσιστὸ !...

—Λοιπὸν, ἀγαπητὴ κυρία, φώναξε ὁ ἀρχίατρος, πλησιάζοντας σὲ λίγα, καταφοβῶντας νὰ τὸν ἥσυχαστε λιγάκι, τὸν δυστυχισμένο !...

—Ἀλλοῖον, κύριε ἀρχίατρο, ὁ θάνατος τὸν ἀπῆλλαξε ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ !... τραύματος ἡ Μισελίν.

Ὁ γέρο-ἀσπαστικός τὴν κύτταζε κατὰμια, καὶ βλέποντας τὸ πρόσωπο τῆς μοναχικῆς στὰ δάκρυα, ψιθύρισε, καθὼς ἔφευγε :

—Θυμολογῶ καλὸσύνην αὐτῇ τῇ νέᾳ ! Ὑποφέρει πολὺ μετὰ τὴν φοικτὴν ἐργασία. Καὶ τοῦ ἀνδρός τῆς τὰ μάτια νάκλεινε, δὲν θάβινε πε...

...καὶ ἐξηγοῦν μ' ἕνα στεναγμό, ψιθυρίζοντας :

—Ἐξορσιστὸ !...

—Λοιπὸν, ἀγαπητὴ κυρία, φώναξε ὁ ἀρχίατρος, πλησιάζοντας σὲ λίγα, καταφοβῶντας νὰ τὸν ἥσυχαστε λιγάκι, τὸν δυστυχισμένο !...

—Ἀλλοῖον, κύριε ἀρχίατρο, ὁ θάνατος τὸν ἀπῆλλαξε ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ !... τραύματος ἡ Μισελίν.

Ὁ γέρο-ἀσπαστικός τὴν κύτταζε κατὰμια, καὶ βλέποντας τὸ πρόσωπο τῆς μοναχικῆς στὰ δάκρυα, ψιθύρισε, καθὼς ἔφευγε :

—Θυμολογῶ καλὸσύνην αὐτῇ τῇ νέᾳ ! Ὑποφέρει πολὺ μετὰ τὴν φοικτὴν ἐργασία. Καὶ τοῦ ἀνδρός τῆς τὰ μάτια νάκλεινε, δὲν θάβινε πε...

...καὶ ἐξηγοῦν μ' ἕνα στεναγμό, ψιθυρίζοντας :

—Ἐξορσιστὸ !...

—Λοιπὸν, ἀγαπητὴ κυρία, φώναξε ὁ ἀρχίατρος, πλησιάζοντας σὲ λίγα, καταφοβῶντας νὰ τὸν ἥσυχαστε λιγάκι, τὸν δυστυχισμένο !...

—Ἀλλοῖον, κύριε ἀρχίατρο, ὁ θάνατος τὸν ἀπῆλλαξε ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ !... τραύματος ἡ Μισελίν.

Ξοῦς, ὁ ἔμμ. Κόνταρης, εἶδεξε ἀπαράμυλλη ἀνδρεία κι' ἐτραυματίσθη θανάσιμος.

Ὅταν τελείωσε ἡ μάχη, ὁ Κόνταρης χαροπαύει. Αἰσθανθεὶς δὲ ὅτι θά πεθάνῃ, ζήτησε λίγο χαρτὶ καὶ μελάνι, γιὰ νὰ γράψῃ τὶς τελευταῖες τὸν δελτίους. Καὶ χαρτὶ μὲν βόηκαν μερικοὶ στρατιῶτες, ψάξαντες τὰ σακαδιὰ τους, μελάνι ὅμως ἡ μολυβδοκάνδυλο κανεὶς δὲν εἶχε ἀπὸ τοὺς παρόντας κι' οὐτε ἦτο δυνατόν νὰ βρεθῇ ἐκεῖ ἀπάνω, στὴν ἐρημιά καὶ στὰ βουνά.

Τότε ὁ Κόνταρης πήρε ἕνα ξυλάκι, καὶ βάφοντάς το στὸ αἷμα τῶν πληγῶν του, ἔγραψε ἕνα σημεῖωμα στὸν διοικητὴ τοῦ συντάγματος του —ἦταν τὸν δυν συντάγματος τῆς Μεραρχίας Ἀρχιπελάγους—παρκαλῶντας τὸν νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν οικογένειά του.

Κι' ὅταν τελείωσε τὸ αἰμοσταγὲς αὐτὸ σημεῖωμα του, ὁ γενναῖος πολεμιστὴς ἐψύχθηκε !...

Λίγο πρὸ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ Σκρά, στὰ 1918, ὁ γνωστὸς γιὰ τὴ γενναῖότητά του στρατηγὸς Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἐκεί Μεραρχίας Ἀρχιπελάγους, ἐπαθεώρησε ὅλα τὰ τάγματα καὶ διὰν ἔφτασε, μαζὺ μ' ἕνα ἄλλο ἀξιωματικό, στὸ Ἐλδανσέ, δπου βρισκόταν τὰ χαρακώματα τοῦ ἵλου λόχου, ἀρχισαν νὰ κατοπεύουν μετὰ τηλεσκοπία τὰ θέσεις τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ δίδουν ὁδηγίες καὶ διαταγὰς στὸν διοικητὴ τοῦ λόχου. Ἀλλὰ, ἀφροσώμενοι καθὼς ἦσαν στὸ ἔργο τῆς κατοπεύσεως, εἶχαν βγῆ ἔξω ἀπὸ τὰ χαρακώματα καὶ ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ δὲν εἶχαν κανένα βόλι ἢ καὶ δόδιδα ἐχθρική.

Ἐνε ἐπικίνδυνον αὐτὸ ποὺ κάνατε, τοὺς εἶπε τότε ὁ ἀνθυπολοχαγός κ. Ν. Βασιλάκης. Προέπει νὰ μείνετε μέσα στὸ χαρακώμα.

—Γιατί ; τὸν ρώτησε ὁ Ἰωάννου.

—Γιὰ νὰ μὴ σὰς χτυπήσουν.

—Ὅποτε θὰ φοβόσιναι ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ἐσὺ, ἂν ἦσουν στρατηγός ; ρώτησε ὁ Ἰωάννου.

—Βεβαίως, καὶ θὰ προφυλατίζοναι, ἀπάντησε ὁ Βασιλάκης.

—Τότε... στάσου ἔδω κοντὰ ὀρθως, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴ φοβάσαι !... τὸν διέταξε ὁ Ἰωάννου.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴ διαταγή, καὶ ἀρχισαν νὰ πέφτουν βροχὴ γύρω τους ἡ δόιδες.

—Δὲν ἔχει ἄδικο ὁ Βασιλάκης, στρατηγέ, εἶπε τότε στὸν Ἰωάννου ὁ στρατηγὸς ποὺ τὸν συνόδευε. Ψηλοῖ, καθὼς εἴμαστε κι' οἱ δύο, μοιάζουμε σάν μοναξέδες ἔδω ἀπάνω καὶ θὰ μᾶς σκοτώσουν !

Κι' ἀμέσως χόρθηκαν στὰ χαρακώματα, φρονίμως ποιοῦντες...

Ὁ μακαρίτης ὁ Μαστοῦκας δὲν χώνευ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΡΟΛΟΣ

Φανή Βεράν άρπαξε άπότομα την πετσέτα και γρήγορα έφραξε το στόμα της για να πνίξη το έσπασμα του θήχα.

Η Τζίνα, που μοιραζόταν με τη Φανή το μικρό καμαρίνι της «Σιρέν-Φίλμ», έβριξε μία ματιά στο ισχνό σώμα της φίλης της και κούνησε με λύπη το κεφάλι της.

—Πρέπει να προσέχεις! την συμβούλεψε.

—Τί να προσέχω; Έκανε η Φανή με μία έκφραση πόνου στο πρόσωπο.

—Μά νά, θήχεις διαρκώς...

—Α, όχι, δεν έχεις δίκιο. Είχε στεγνώσει μονάχα ο λαιμός μου.

—Αδυνατίζεις, Φανή...

—Δεν ήμουν ποτέ παχειά, αγαπητή μου...

—Η Τζίνα δίστασε λιγάκι κι' έπειτα πρόσθεσε:

—Μη τρομάξεις! Μά μου φαίνεται πως θά ήταν καλύτερα να το μάθεις...

—Τί να μάθω; φώναξε με κάποιο φόβο στη φωνή η αδύνατη Βεράν.

—Χθες ήμουν στο γραφείο του διευθυντού. Την ώρα που μιλούσε με τόν Ζουμπέν...

—Τόν σκηνοθέτη;

—Ναί. Μιλούσαν για σένα.

—Η Φανή έσπασε τα μαλλιά της με τα λεπτά χέρια της που έκαιγαν από τόν πυρετό.

—Τί έλεγαν; ρώτησε τη φίλη της περιέργη.

—Έλεγαν πως πρέπει να ξεκουραστής, να φροντίσης για την υγεία σου.

—Μά δεν είμαι άρρωστη!

—Νομίζουν ότι η φωνή σου έγινε τώρα τελευταία πολύ θραυχή... Ξέρεις πολύ καλά, Φανή, ότι δεν σου τά λένω αυτά για να σε λυπηρώ. Μά ο Ζουμπέν δεν σ' έχει πάρει από καλό μάτι. Και είνε έτοιμος στην πρώτη ευκαιρία να σου παίξει κανένα άσχημο παιχνίδι. Γι' αυτό, πρόσδεξε, αγαπητή μου...

—Λές ότι δεν θά μου δώση ένα ρόλο στο προσεχές φίλμ; ρώτησε η Φανή με μία θραυχή φωνή που έτρεμε.

—Δεν είπα αυτό! διαμαρτυρήθηκε η Τζίνα.

—Ναί! ναί! Τό είπες!

—Οχι!... Αν θέλεις όμως να με άκούσης, πρέπει να πάς σ' ένα γιατρό. Θά σου δώση κάτι, δίχως άλλο, για να σου φύγη αυτή η θραυνάδα.

—Η Φανή άκούμπησε στο τζάκι, έσκυψε το κεφάλι και κούτταξε λυπημένα τη φίλη της.

—Σέ λίγο είπε στη Τζίνα:

—Δός μου το πομπουλό σου να θάλω λίγη πούντρα. Δεν ξέρω τί γίηκε το δικό μου.

—Η Τζίνα δίστασε λιγάκι, μά η ματιά της άρρωστης ήταν καρφωμένη άπάνω της με άγωνία και για να μην προδοθή, της το πέταξε μ' ένα χαμόγελο στα χείλη.

Τό ίδιο θράδυ, όταν γύρισε στο σπίτι της η Φανή, πνίγηκε πάλι από τόν θήχα.

—Είνε αλήθεια πως αυτόν τόν τελευταίο καιρό δεν είμαι καλά... παραδέχτηκε.

—Έκασα γυρτός καθρέφτης ήταν μπροστά της στόν τοίχο. Η Φανή κούτταχτηκε με άγωνία.

—Είμαι χάλια... ψιθύρισε. Έκασα άσχημη ζωή τούς τελευταίους μήνες.

—Και ξαναείπε την ίδια φράση, μ' ένα τραγικό τόνο στη φωνή, σάν να ήθελε να δώση ένα τέλος σ' αυτή τη ζωή και ν' άρχισα μιάν άλλη.

—Έπειτα, γύρισε το κεφάλι για να μη βλέπει πια το άδύνατο πρόσωπό της κι' άνοιξε να γδύνεται με μικρές άνατοιχιές, σάν να είνε πυρετό...

—Ο Ζουμπέν, ο σκηνοθέτης, περίμενε τη Φανή στο διάδρομο και μόλις την είδε να μπαίνει στο στούντιο, της φώναξε:

—Βεράν, θέλει να σε δη' ο διευθυντής!

—Αυέσος;

—Ναί, τώρα κιόλας!

Τό πρόσωπο χρώμα του Ζουμπέν την έκανε ν' άνατριχίση. Μήπως της είχε στήσει άσχεγε καμιά παγίδα;

—Θά θέλη να μου πη, συλλογίστηκε η

Φανή, ότι δεν έχω ρόλο στο προσεχές φίλμ!

Μόλις όμως έφθασε στην πόρτα του γραφείου του διευθυντού, άκουσε τον ήχο του καπνός του Έγγλέζικου τσιγάρου την έπιασε στο μ' κι' η Φανή άρχισε να δήχη.

—Καλημέρα, Βεράν, τί γίνεσαι;

—Ω, είμαι πολύ καλά, κ. διευθυντά, πολύ καλά! του απάντησε η ήθοποιος.

—Ο διευθυντής γύρισε κι' έβριξε μία ματιά σ' ένα χαμόγελο που καθόταν άναπαυτικά σέ μία ναυμηλή πολυθρόνα.

—Βλέπεις; Τί σου έλεγα; του φώνεσε.

—Ο διευθυντής κατόπιν έκανε τις συστάσεις.

—Είνε ο κ. Πιέρ Μπουφιέρ, ο συγγραφέας. Έγστε άπό έβδομάδες θά γυρίσουμε το σενάριο του.

—Η Φανή τόν χαίρετσε με μία κίνηση του κεφαλιού, δίχως θγάλη λέξι άπό το στόμα της.

—Αυτό που με στενοχωρεί, συνέχισε ο διευθυντής, είνε άτι πάργουν δυο γυναικείοι ρόλοι σ' αυτό το φίλμ, δυο σπουδαίοι γυναικείοι ρόλοι...

—Η Φανή Βεράν τόν έβριξε μία έρωτηματική ματιά.

—Καλά τό φαντάσθηκα ένώ, συλλογίστηκε. Κανένας άπό τούς τούς δυο ρόλους δεν είνε για μένα.

—Ο διευθυντής, είδε τη ματιά της κι' έξακολούθησε:

—Ξέρεις, της είπε, τίς ιδέες μου για τόν κινηματογράφο δίνω ποτέ μου σημασία στά δνόματα... Έκείνο που μ' άρέσει είνε το ταίριασμα του ρόλου με το πρόσωπο που θά τοποθετηθώ.

—Η Φανή τόν κούτταξε κατάπληκτη, δίχως να καταλάβει τί ήθελε να πη.

—Μά τότε λοιπόν... ψιθύρισε.

—Ε, ναί. Μπορεί να είνε τρέλλα αυτό που θά κάνω, μά ένω πάρει πια άπόφαση. Έσύ, Φανή, θά μπόρσης να παίξεις τόν έναν άπό τούς δυο ρόλους που άνάφερα... Είσαι ήθοποιος που θά τόν ένασάρωσες...

—Αλήθεια; φώναξε δλόχαρη η Βεράν.

—Σέ είδοποιό μόνο, ότι είνε πάρα πολύ δύσκολος. Τόσο το καλύτερο! Έκανε η Φανή. —Ω, κ. διευθυντά, ρατε πόσο είμαι ευτυχισμένη!

—Ενα ξαφνικό κύμα άίματος φλόγισε το άδύνατο κι' άνατριχίση της. —Ο διευθυντής κούτταξε μ' ένα παράξενο βλέμμα, Πιέρ Μπουφιέρ.

—Λοιπόν, σύμφωνοι. Έ. Πέρασε άδριο για να υπογράψω τά συμβόλαια, είπτε της Φανής.

—Ο, εύχαριστώ πολύ, κ. διευθυντά!... Εύχαριστώ! ο συγγραφέας τότε της πρότεινε:

—Μήπως θέλετε να ρίξετε μία ματιά στο σενάριο τού έτού; —Ετσι θά ήθε άμέσως τί θέλουμε άπό σάς.

—Πώς! Εύχαριστώ!... τού άπάντησε η ήθοποιός. Ποιά ο ρόλος μου;

—Ο ρόλος της Ζουλιέτας!

—Τότε δεν φαντάζεστε πόσο άδύνατο νά τόν διαβάσω! φώναξε η Φανή.

—Ο διευθυντής της έδωσε το σενάριο και τήν άποχαίρετσε.

—Αύριο λοιπόν... σέ περιμένω... *

Μόλις θωέθηκε στο διάδρομο, Βεράν, ένοιξε το σενάριο. Ένα άδύνατο ρουσιάσθηκε άμέσως στά μάτια της.

—Τον τόν πόντο στόν κατάλογο τών ηρώων, σήμανε, γραμμένες μάλα με μολύδι και φύρην-μύρην. Λότη η σου...

—Αυτό θά ήθε άμέσως τί θέλουμε άπό σάς.

—Πώς! Εύχαριστώ!... τού άπάντησε η ήθοποιός. Ποιά ο ρόλος μου;

—Ο ρόλος της Ζουλιέτας!

—Τότε δεν φαντάζεστε πόσο άδύνατο νά τόν διαβάσω! φώναξε η Φανή.

—Ο διευθυντής της έδωσε το σενάριο και τήν άποχαίρετσε.

—Αύριο λοιπόν... σέ περιμένω... *

Μόλις θωέθηκε στο διάδρομο, Βεράν, ένοιξε το σενάριο. Ένα άδύνατο ρουσιάσθηκε άμέσως στά μάτια της.

—Τον τόν πόντο στόν κατάλογο τών ηρώων, σήμανε, γραμμένες μάλα με μολύδι και φύρην-μύρην. Λότη η σου...

—Αυτό θά ήθε άμέσως τί θέλουμε άπό σάς.

—Πώς! Εύχαριστώ!... τού άπάντησε η ήθοποιός. Ποιά ο ρόλος μου;

—Ο ρόλος της Ζουλιέτας!

—Τότε δεν φαντάζεστε πόσο άδύνατο νά τόν διαβάσω! φώναξε η Φανή.

—Ο διευθυντής της έδωσε το σενάριο και τήν άποχαίρετσε.

—Αύριο λοιπόν... σέ περιμένω... *

Μόλις θωέθηκε στο διάδρομο, Βεράν, ένοιξε το σενάριο. Ένα άδύνατο ρουσιάσθηκε άμέσως στά μάτια της.

—Τον τόν πόντο στόν κατάλογο τών ηρώων, σήμανε, γραμμένες μάλα με μολύδι και φύρην-μύρην. Λότη η σου...

—Αυτό θά ήθε άμέσως τί θέλουμε άπό σάς.

—Πώς! Εύχαριστώ!... τού άπάντησε η ήθοποιός. Ποιά ο ρόλος μου;

—Ο ρόλος της Ζουλιέτας!

—Τότε δεν φαντάζεστε πόσο άδύνατο νά τόν διαβάσω! φώναξε η Φανή.

—Ο διευθυντής της έδωσε το σενάριο και τήν άποχαίρετσε.

Η Φανή κούτταξε λυπημένα τη φίλη της...

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τό φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμάς 4. Η αδιαίρετος υπερτίμησις των παρ' τών Υποπρακτορείων άπαγορεύεται.

Παρακαλούμεν δθεν τούς άγαπητούς μας άναγνώστας, δσάκις όποίσις είνε τήν άντίληψιν των τοιούτων τι, να μάς

να διαφέρουν άμέσως

Η άπό τών άναγνωστών μας άποστελλμένη συνεργασία και μη ανανεωμένη υπό δικαίωματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε, είνε γυναιματισμός, δεν λαμβάνεται ισ' όλην.

Πολλοί άναγνώσται μας μάς γράφουν ότι έπιθυμούν να ηρωηθούν τας έκδόσεις μας και να έγγραφοιν συνδρομητικά τών περιοδικών μας, αλλά δυσκολεύονται είνε τήν έκδοσιν έπιταγών. Για να τούς άνακουφίσουμε σχετικώς, τούς πληροφθορουμεν ότι δεχόμεθα τόν αντίδωμο τών συνδρομών, φύλλον, βιβλίον, Ημερολόγιον κλπ. είνε γραμματισμός η κινήτα χαρτόσημα, οίσσθιποτε τιμής.

Μ. Καραμπίνην ν. Ηράκλειον (Κρήτης). Μας γράφετε στην φιλική έπιστολή σας:

«Αγαπητό «Μπουκέτο». Δεν βρίσκω καμιά άλλη λέξι, για να σου έρω τόν θαυμασμό μου, παρ'ά μόνο τη λέξι «άνωτερο ότι τ'α».

Παρά τόν έρωτα σου, στις 52 σελίδες του, κρύβει θησαυρούς άνεκτίμους για τούς άναγνώστας του. Έπτά χρόνια συνεχώς, από είνε ο πνευματικός σύντροφός μου και δίδασκάς μου. Γράφετε μου στή «Κάρτ-Ποσταλ» πέντε δραχμές κοστίζει τόν Ημερολόγιον τού 1934, καθώς και τόν φύλλο 540, μαζί με τά έξοδα της άποστολής του.

—Τί να πω; —Επίσης σήμερα, κατά τόν Ημερολόγιον τού έχασα, καθώς και τόν φύλλο. Έπίσης σήμερα, στήν έπιστολή σου, για να ήθε αν έχω βελτιωθεί, όταν πρό τριετίας σ' έλα στείλει και μου είπατε να διαβάσω διασημούς ποιητές, να κατανοήσω τόν μέτρο και τόν ρυθμό. Έκτοτε διάβασα πολύ και πολύ άκόμα περισσότερα και γράφομαι τόν λίγο, άκούσιδηνας πιστά τας συμβουλές σας, γιατί μου είπατε πη ότι έχω τάλεντο πηγαίο, που πρέπει να τό καλλιεργήσω, και μου φαίνεται ότι κάτι καταφέρνω, για τήν έγερσή κανένα μου τραγούδι. Φιλικάτάτας.

Για τόν Ημερολόγιον και τόν φύλλο που σάς λείπει, πρέπει να στείλετε δραχ. 5. —Όσο για τά ποιήματά σας, δεν είνε καλά, δυστυχώς. Δεν βλέπουμε καμιά βελτίωση σ' αυτά και άπορούμεν σχετικώς. Για τά καλά σας λόγια σάς άποκαίρουμε θερμώς. — Μ. Λ., Τρίπολη. Μας γράφετε στο γράμμα σας:

«Αξιότιμο κ. Διευθυντά του «Μπουκέτου». Σας άποστέλλω τόν παρ'όν ημερησίον μου, τόν όποιον έχει συμβή είνε τήν πραγματικότητα, προς πλουτισμό της ύλης σας, εάν η διήγησίς μου είνε αξία περιγραφής. Σεις, συντάκται, τόν δημοσιεύετε τά διήγημά μου αυτό υπό άλλην σύνταξη, ένω σ'αυτά έχω γράψει τά γεγονότα εν λεπτομερεία. Σας κανονίζω να έλας άσεν δημοσιεύσεις, προς πλουτισμόν τού περιοδικού σας, και είνε σ'αυτά τήν υμνήσετε. Σας τόν στέλλω δέ, διότι είμαι τακτικός άναγνώστης τού περιοδικού σας και έχω διαβάσει πολλά διηγήματα είνε «Μπουκέτο». Γι' αυτό έσκέφθην να σάς τόν στέλλω».

—Τί να πω; —Επίσης σήμερα, κατά τόν Ημερολόγιον τού έχασα, καθώς και τόν φύλλο. Έπίσης σήμερα, στήν έπιστολή σου, για να ήθε αν έχω βελτιωθεί, όταν πρό τριετίας σ' έλα στείλει και μου είπατε να διαβάσω διασημούς ποιητές, να κατανοήσω τόν μέτρο και τόν ρυθμό. Έκτοτε διάβασα πολύ και πολύ άκόμα περισσότερα και γράφομαι τόν λίγο, άκούσιδηνας πιστά τας συμβουλές σας, γιατί μου είπατε πη ότι έχω τάλεντο πηγαίο, που πρέπει να τό καλλιεργήσω, και μου φαίνεται ότι κάτι καταφέρνω, για τήν έγερσή κανένα μου τραγούδι. Φιλικάτάτας.

Για τόν Ημερολόγιον και τόν φύλλο που σάς λείπει, πρέπει να στείλετε δραχ. 5. —Όσο για τά ποιήματά σας, δεν είνε καλά, δυστυχώς. Δεν βλέπουμε καμιά βελτίωση σ' αυτά και άπορούμεν σχετικώς. Για τά καλά σας λόγια σάς άποκαίρουμε θερμώς. — Μ. Λ., Τρίπολη. Μας γράφετε στο γράμμα σας:

«Αξιότιμο κ. Διευθυντά του «Μπουκέτου». Σας άποστέλλω τόν παρ'όν ημερησίον μου, τόν όποιον έχει συμβή είνε τήν πραγματικότητα, προς πλουτισμό της ύλης σας, εάν η διήγησίς μου είνε αξία περιγραφής. Σεις, συντάκται, τόν δημοσιεύετε τά διήγημά μου αυτό υπό άλλην σύνταξη, ένω σ'αυτά έχω γράψει τά γεγονότα εν λεπτομερεία. Σας κανονίζω να έλας άσεν δημοσιεύσεις, προς πλουτισμόν τού περιοδικού σας, και είνε σ'αυτά τήν υμνήσετε. Σας τόν στέλλω δέ, διότι είμαι τακτικός άναγνώστης τού περιοδικού σας και έχω διαβάσει πολλά διηγήματα είνε «Μπουκέτο». Γι' αυτό έσκέφθην να σάς τόν στέλλω».

—Τί να πω; —Επίσης σήμερα, κατά τόν Ημερολόγιον τού έχασα, καθώς και τόν φύλλο. Έπίσης σήμερα, στήν έπιστολή σου, για να ήθε αν έχω βελτιωθεί, όταν πρό τριετίας σ' έλα στείλει και μου είπατε να διαβάσω διασημούς ποιητές, να κατανοήσω τόν μέτρο και τόν ρυθμό. Έκτοτε διάβασα πολύ και πολύ άκόμα περισσότερα και γράφομαι τόν λίγο, άκούσιδηνας πιστά τας συμβουλές σας, γιατί μου είπατε πη ότι έχω τάλεντο πηγαίο, που πρέπει να τό καλλιεργήσω, και μου φαίνεται ότι κάτι καταφέρνω, για τήν έγερσή κανένα μου τραγούδι. Φιλικάτάτας.

Για τόν Ημερολόγιον και τόν φύλλο που σάς λείπει, πρέπει να στείλετε δραχ. 5. —Όσο για τά ποιήματά σας, δεν είνε καλά, δυστυχώς. Δεν βλέπουμε καμιά βελτίωση σ' αυτά και άπορούμεν σχετικώς. Για τά καλά σας λόγια σάς άποκαίρουμε θερμώς. — Μ. Λ., Τρίπολη. Μας γράφετε στο γράμμα σας:

«Αξιότιμο κ. Διευθυντά του «Μπουκέτου». Σας άποστέλλω τόν παρ'όν ημερησίον μου, τόν όποιον έχει συμβή είνε τήν πραγματικότητα, προς πλουτισμό της ύλης σας, εάν η διήγησίς μου είνε αξία περιγραφής. Σεις, συντάκται, τόν δημοσιεύετε τά διήγημά μου αυτό υπό άλλην σύνταξη, ένω σ'αυτά έχω γράψει τά γεγονότα εν λεπτομερεία. Σας κανονίζω να έλας άσεν δημοσιεύσεις, προς πλουτισμόν τού περιοδικού σας, και είνε σ'αυτά τήν υμνήσετε. Σας τόν στέλλω δέ, διότι είμαι τακτικός άναγνώστης τού περιοδικού σας και έχω διαβάσει πολλά διηγήματα είνε «Μπουκέτο». Γι' αυτό έσκέφθην να σάς τόν στέλλω».

—Τί να πω; —Επίσης σήμερα, κατά τόν Ημερολόγιον τού έχασα, καθώς και τόν φύλλο. Έπίσης σήμερα, στήν έπιστολή σου, για να ήθε αν έχω βελτιωθεί, όταν πρό τριετίας σ' έλα στείλει και μου είπατε να διαβάσω διασημούς ποιητές, να κατανοήσω τόν μέτρο και τόν ρυθμό. Έκτοτε διάβασα πολύ και πολύ άκόμα περισσότερα και γράφομαι τόν λίγο, άκούσιδηνας πιστά τας συμβουλές σας, γιατί μου είπατε πη ότι έχω τάλεντο πηγαίο, που πρέπει να τό καλλιεργήσω, και μου φαίνεται ότι κάτι καταφέρνω, για τήν έγερσή κανένα μου τραγούδι. Φιλικάτάτας.

Για τόν Ημερολόγιον και τόν φύλλο που σάς λείπει, πρέπει να στείλετε δραχ. 5. —Όσο για τά ποιήματά σας, δεν είνε καλά, δυστυχώς. Δεν βλέπουμε καμιά βελτίωση σ' αυτά και άπορούμεν σχετικώς. Για τά καλά σας λόγια σάς άποκαίρουμε θερμώς. — Μ. Λ., Τρίπολη. Μας γράφετε στο γράμμα σας:

«Αξιότιμο κ. Διευθυντά του «Μπουκέτου». Σας άποστέλλω τόν παρ'όν ημερησίον μου, τόν όποιον έχει συμβή είνε τήν πραγματικότητα, προς πλουτισμό της ύλης σας, εάν η διήγησίς μου είνε αξία περιγραφής. Σεις, συντάκται, τόν δημοσιεύετε τά διήγημά μου αυτό υπό άλλην σύνταξη, ένω σ'αυτά έχω γράψει τά γεγονότα εν λεπτομερεία. Σας κανονίζω να έλας άσεν δημοσιεύσεις, προς πλουτισμόν τού περιοδικού σας, και είνε σ'αυτά τήν υμνήσετε. Σας τόν στέλλω δέ, διότι είμαι τακτικός άναγνώστης τού περιοδικού σας και έχω διαβάσει πολλά διηγήματα είνε «Μπουκέτο». Γι' αυτό έσκέφθην να σάς τόν στέλλω».

—Τί να πω; —Επίσης σήμερα, κατά τόν Ημερολόγιον τού έχασα, καθώς και τόν φύλλο. Έπίσης σήμερα, στήν έπιστολή σου, για να ήθε αν έχω βελτιωθεί, όταν πρό τριετίας σ' έλα στείλει και μου είπατε να διαβάσω διασημούς ποιητές, να κατανοήσω τόν μέτρο και τόν ρυθμό. Έκτοτε διάβασα πολύ και πολύ άκόμα περισσότερα και γράφομαι τόν λίγο, άκούσιδηνας πιστά τας συμβουλές σας, γιατί μου είπατε πη ότι έχω τάλεντο πηγαίο, που πρέπει να τό καλλιεργήσω, και μου φαίνεται ότι κάτι καταφέρνω, για τήν έγερσή κανένα μου τραγούδι. Φιλικάτάτας.

Για τόν Ημερολόγιον και τόν φύλλο που σάς λείπει, πρέπει να στείλετε δραχ. 5. —Όσο για τά ποιήματά σας, δεν είνε καλά, δυστυχώς. Δεν βλέπουμε καμιά βελτίωση σ' αυτά και άπορούμεν σχετικώς. Για τά καλά σας λόγια σάς άποκαίρουμε θερμώς. — Μ. Λ., Τρίπολη. Μας γράφετε στο γράμμα σας:

«Αξιότιμο κ. Διευθυντά του «Μπουκέτου». Σας άποστέλλω τόν παρ'όν ημερησίον μου, τόν όποιον έχει συμβή είνε τήν πραγματικότητα, προς πλουτισμό της ύλης σας, εάν η διήγησίς μου είνε αξία περιγραφής. Σεις, συντάκται, τόν δημοσιεύετε τά διήγημά μου αυτό υπό άλλην σύνταξη, ένω σ'αυτά έχω γράψει τά γεγονότα εν λεπτομερεία. Σας κανονίζω να έλας άσεν δημοσιεύσεις, προς πλουτισμόν τού περιοδικού σας, και είνε σ'αυτά τήν υμνήσετε. Σας τόν στέλλω δέ, διότι είμαι τακτικός άναγνώστης τού περιοδικού σας και έχω διαβάσει πολλά διηγήματα είνε «Μπουκέτο». Γι' αυτό έσκέφθην να σάς τόν στέλλω».

—Τί να πω; —Επίσης σήμερα, κατά τόν Ημερολόγιον τού έχασα, καθώς και τόν φύλλο. Έπίσης σήμερα, στήν έπιστολή σου, για να ήθε αν έχω βελτιωθεί, όταν πρό τριετίας σ' έλα στείλει και μου είπατε να διαβάσω διασημούς ποιητές, να κατανοήσω τόν μέτρο και τόν ρυθμό. Έκτοτε διάβασα πολύ και πολύ άκόμα περισσότερα και γράφομαι τόν λίγο, άκούσιδηνας πιστά τας συμβουλές σας, γιατί μου είπατε πη ότι έχω τάλεντο πηγαίο, που πρέπει να τό καλλιεργήσω, και μου φαίνεται ότι κάτι καταφέρνω, για τήν έγερσή κανένα μου τραγούδι. Φιλικάτάτας.

Για τόν Ημερολόγιον και τόν φύλλο που σάς λείπει, πρέπει να στείλετε δραχ. 5. —Όσο για τά ποιήματά σας, δεν είνε καλά, δυστυχώς. Δεν βλέπουμε καμιά βελτίωση σ' αυτά και άπορούμεν σχετικώς. Για τά καλά σας λόγια σάς άποκαίρουμε θερμώς. — Μ. Λ., Τρίπολη. Μας γράφετε στο γράμμα σας:

«Αξιότιμο κ. Διευθυντά του «Μπουκέτου». Σας άποστέλλω τόν παρ'όν ημερησίον μου, τόν όποιον έχει συμβή είνε τήν πραγματικότητα, προς πλουτισμό της ύλης σας, εάν η διήγησίς μου είνε αξία περιγραφής. Σεις, συντάκται, τόν δημοσιεύετε τά διήγημά μου αυτό υπό άλλην σύνταξη, ένω σ'αυτά έχω γράψει τά γεγονότα εν λεπτομερεία. Σας κανονίζω να έλας άσεν δημοσιεύσεις, προς πλουτισμόν τού περιοδικού σας, και είνε σ'αυτά τήν υμνήσετε. Σας τόν στέλλω δέ, διότι είμαι τακτικός άναγνώστης τού περιοδικού σας και έχω διαβάσει πολλά διηγήματα είνε «Μπουκέτο». Γι' αυτό έσκέφθην να σάς τόν στέλλω».

—Τί να πω; —Επίσης σήμερα, κατά τόν Ημερολόγιον τού έχασα, καθώς και τόν φύλλο. Έπίσης σήμερα, στήν έπιστολή σου, για να ήθε αν έχω βελτιωθεί, όταν πρό τριετίας σ' έλα στείλει και μου είπατε να διαβάσω διασημούς ποιητές, να κατανοήσω τόν μέτρο και τόν ρυθμό. Έκτοτε διάβασα πολύ και πολύ άκόμα περισσότερα και γράφομαι τόν λίγο, άκούσιδηνας πιστά τας συμβουλές σας, γιατί μου είπατε πη ότι έχω τάλεντο πηγαίο, που πρέπει να τό καλλιεργήσω, και μου φαίνεται ότι κάτι καταφέρνω, για τήν έγερσή κανένα μου τραγούδι. Φιλικάτάτας.

Για τόν Ημερολόγιον και τόν φύλλο που σάς λείπει, πρέπει να στείλετε δραχ. 5. —Όσο για τά ποιήματά σας, δεν είνε καλά, δυστυχώς. Δεν βλέπουμε καμιά βελτίωση σ' αυτά και άπορούμεν σχετικώς. Για τά καλά σας λόγια σάς άποκαίρουμε θερμώς. — Μ. Λ., Τρίπολη. Μας γράφετε στο γράμμα σας:

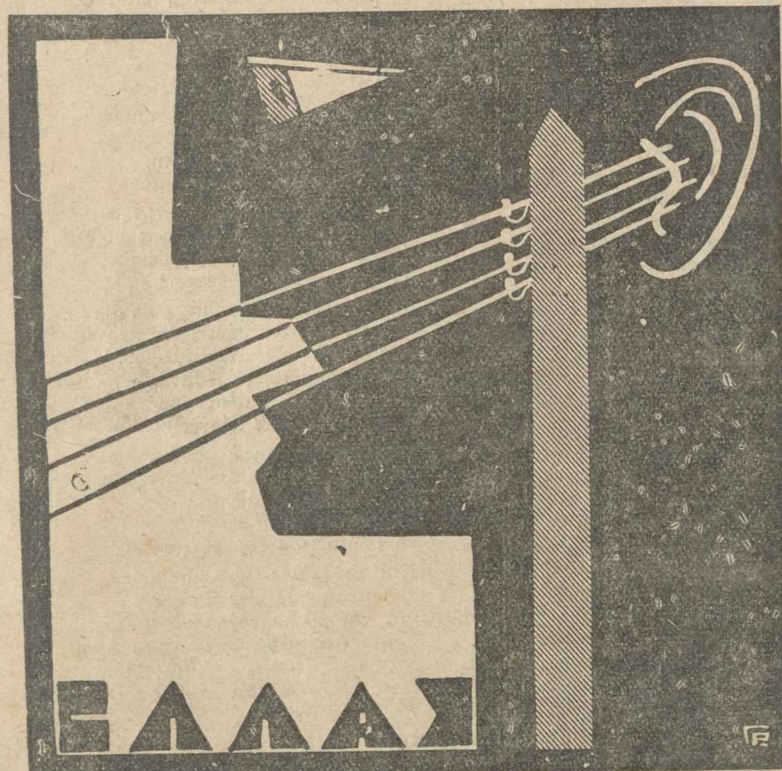
«Αξιότιμο κ. Διευθυντά του «Μ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΤΡΟΧΙΣΚΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΚΙΣΣΙΝΓΚΑ πωλείται εις άπαντα τα φαρμακεία

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΊΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΛΟΥ

Η άρχαιότερα και άνωτέρα έν Βαλκανίους ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνόμενη παρ ά
του κ. ΑΓΓΕΛΟΥ και ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Άμφότεροι
έν Παρισίοις επί τριετίαν σπουδάσαντες εις την ACADEMIE
NATIONAL DE COUPE DE PARIS και την Σχολήν NARO-
LITAINE.
Τελεία εκμάθησις έντός τριάκοντα ημερών.
Διά περισσότερας πληροφορίας γράψατε εις τα έργαστη-
ριά των, όδός Βουλής και Ήπαιτου άριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΑΝΟΥΣΟΥ & ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ διά της ύπ' άριθ. 2284) 1933 διατα-
γής του Υπουργείου Γεωργίας και υπό τόν διαρκή έλεγ-
χόν και έποπτείαν αυτού διατελούσα
Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ και χρυσούν μετάλλιον κατά την Γ'
λήνιον Πτηνοτροφικήν και Κονικλοτροφικήν Έκθε-
σιν Μάιος 1934.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Κ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ, Ιατρός.
ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΑ : Όδός Αγίου Μάρκου 11 - Άθήναι.
ΑΓΡΟΚΤΗΜΑ : Ίδιόκτητον της Σχολής, παρ ά
Λιόσια, έναντι Πύργου Βασιλίσσης.

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ.—1) Γενική και ειδική
φία. 2) Πτηνοτροφία. 3) Κονικλοτροφία. 4) Μελισσοκομία.
Γεωργία. 6) Γεωργική Οικονομία. 7) Δένδροκαμία, κλπ.
ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΦΟΙΤΗΣΕΩΣ και ΔΙΔΑΚΤΡΑ.—Η φοί-
τησις εινε μονοετής, τά δέ διδάγματα διαρκούσι 5.000.

ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΠΤΥΧΙΟΥΧΩΝ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ.—Α) πτυ-
χίοις απολαύουσι άπάντων τών υπό τόν Νόμον 2203
ενοχλημάτων και κέκηνται προνομιακά τό δικαίωμα
γαίων, δυνάμει τού άρθρου 5 τού αυτού Νόμου.

Β) σημειώθη ιδιαίτερος τίτλος άριστού των Σχολή-
ως διαδασκούντων προσωπικών τούς άσους των ειδικών
νων. Τά άραία αυτά επαγγέλματα ιδιαίτερος σπουδής
οίς και δεσποινίδας, ως προσαρμοζόμενα εξαετησίως
και τας Ικανότητας αυτών. Η διεύθυνσις της Σχολής
Οικοτροφείον δι' αυτάς, υπό τας καλύτερας συνθήκας.

"Ηρξατο

ή χονδρική πώ-
λησις τών χει-
μερινών μον-
τέλλων και ύ-
λικών

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εύαγγελιστριάς) Τηλέφ. 22-283

ΕΙΣΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τό επί της όδοϋ ΑΘΗΝΑΣ 11
Γραφείον Διεκπεραιώσεως Υποθέ-
σεων γνωρίζει ότι αναλαμβάνει έ-
ξώσις δι' έξόδων του, μέχρι πέ-
ρατος αυτών, εισπράττων τά δικα-
στικά έξοδα από τούς ένοικιαστάς.

Γ. Ν. Μουμουτζής

Ίατρός Δερματολόγος
Έπί δεκαεξαετίαν Έπιμελητής της
Ιδιαίτερας Κλινικής τού Καθηγητού
κ. Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται
Όδός Κεφαλληνίας και Τεγγέας 1
Όροι 8-11 π.μ. και 5-7 μ.μ.

Η άγανάκτησις ένός μικρού

Ηρόσηψή σου, κ. Έμποράκη, νά μου λές πώς δέν που-
λάσταις Κιθάρας.

Ξέρω καλά πώς ενίε ή καλύτερες και εύθηνότερες,
τό σπουδαιότερον, είνε Έλληνικές.

ΚΛΩΣΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ Α. Β. C.

Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΟΡΝΑΡΟΥ 5

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ, ΑΠΟΘΗΚΑΙ, ΓΡΑΦΕΙΑ :

ΕΡΜΟΥ 131. — Τηλέφ. 22-283

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Lait de fraise

(ΓΑΛΛ ΤΗΣ ΦΡΟΥΛΑΣ)
ΣΠΕΣΙΑΛΙΤΕ ΤΗΣ
ACADEMIE DE BEAUTE
MME KETTY
Τό ιδεώδες καλλυντικό,
πού κάνει την έπιδερμίδα
σα βελούδο. Τονωτικό-
αντισηπτικό. Έξαιρετική
οιυράκια, μπιμπικία, σκα-
σιματα και έλαφρές πανά-
δες. Τό καλλίτερο προστα-
τευτικό τού δέρματος κα-
τά τών επιδράσεων τού ή-
λιου και της άτμοσφαιρας.
Πωλείται εις την ACADE-
MIE DE BEAUTE
MME KETTY
Πραξιτέλους άρ. 11
(Υπουργείον Ναυτικών)
Τηλέφωνον 22-088

Βιταμίνες-Ορμόνες

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ίατρός Μαιεντή Γυναικολόγος
Όδός Σκαλιστήρα 8α
(Ανοσιαιτείον. 3 1) 2-6

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τού κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ύψηγητού της
Όφθαλμολογίας έν τώ Πανεπιστη-
μίο. Μενάνδρου 27-Άθήναι. Τηλ.
1.60.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 4^η

ΑΘΗΝΑΙ, 27 Σεπτεμβρίου 1934.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

Claude

ΚΥΡΙΑ

Τὸ ἑσπέρας ἀπαλλάξατε τὸ πρόσωπόν σας ἀπὸ τὰ ψιμύθια τῆς ἡμέρας (Πούδρας, Κρέμας Ροῦζ) καὶ τὴν σκόνιν ἅτινα ἀποφραττοῦν τοὺς πόρους καὶ ἐμποδίζουσιν τὴν ἀναπνοήν.

ΤΟ LAIT INNOXA

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΨΙΜΥΘΙΟΝ

Καθαρίζει καὶ τρέφει κατὰ τὴν νύκτα τὴν ἐπι-
δερμίδα, ὁποτρύπει τὴν ἐμφάνισιν τῶν ρυτίδων
καὶ λειχήων καὶ ἀποδίδει εἰς τὸ πρόσωπον νεα-
ρικὴν δροσερότητα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἀντιπροσωπεῖα Γεωργιάδης, Πλατ. Καπνικαρέας 3

Laboratoires Dermatologiques

INNOXA
PARIS

